

УОРЪН АДДЛЪР

Книгата, преведена на почти всички езици, и послужила за сценарий на филм, който се гледа всеки ден някъде по света

ВОЙНАТА НА СЕМЕЙСТВО РОУЗ

ПЛЕАДА

УОРЪН АДЛЪР
ВОЙНАТА НА СЕМЕЙСТВО
РОУЗ

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

Книгата, преведена на почти всички езици, и послужила за сценарий на филм, който се гледа всеки ден някъде по света!

Оливър и Барбара Роуз вярват, че бракът им е съвършен. С цената на много упорита работа адвокатът Оливър е изградил блестяща кариера и може да си позволи всичко, за което е мечтал в детството си, прекарано в бедняшко семейство — червено ферари, разкошна къща, обзаведена със старинни мебели, колекция от безценни произведения на изкуството. Децата им Ив и Джош вече са тийнейджъри със собствен живот и Барбара, която се е посветила на ролята на предана майка и съпруга, започва да изпитва неудовлетворение. Но какво да прави? Решава да използва уменията си и създава фирма за доставка на изискани ястия, приготвени от самата нея. Работата ѝ процъфтява, посолства и прочути личности търсят услугите ѝ. Ала вместо да се успокои, неудовлетворението ѝ нараства, иска ѝ се да „разпери криле и да полети“, да бъде самостоятелна.

И ето че след седемнайсет години брак съпрузите Роуз са изправени пред развод — съвършеният им брак се оказва фикция, любовта е заменена от изпепеляваща омраза. За двамата не съществува понятието „цивилизовано споразумение“. Барбара иска разкошната къща, Оливър няма намерение да се раздели с всичко, постигнато с много труд. Помежду им се разгаря истинска война, цената на която ще платят не само те, но и децата им.

ПЪРВА ГЛАВА

Студеният дъжд плющеше по дървената фасада на старата къща и барабанеше по прозорците. Аукционерът, както и всички присъстващи във влажната като тъмница зала с амфитеатрално разположени сгъваеми дървени столове, току надигаше тъжен поглед към прозореца, може би надявайки се пороят да строши стъклото и да сложи край на този плачевен търг.

Оливър Роуз седеше на един от предните редове, бе заел крайното място откъм пътеката и беше изпружил дългите си нозе върху очукания дъсчен под. Помещението беше полупразно, присъстваха едва трийсетина души. Сбирщината от всевъзможни вещи, принадлежали на рода Баркър, чиято последна издънка бе живяла достатъчно дълго, та поне част от тези боклуци да минат за антики, беше нахвърляна зад аукционера като покъщнина в дом, пострадал от бомбардировка.

— ... оригинален бостънски люлеещ се стол — вяло обяви той с дрезгав глас, едва ли не умолявайки публиката, и посочи разнебитена мебел в стил „Уиндзор“. — С марката на „Хичкок, Олфорд енд Къмпани“, едно от водещите имена в производството на столове — добави и плъзна мрачен поглед из залата, сякаш вече беше изгубил всякаква надежда. — По дяволите! Та това е истинска антика! — сопна се накрая.

— Десет долара — изкудкудяка женски глас. Дамата, която седеше на първия ред, беше навлечена с мръсен ръчно плетен пуловер.

— Десет долара ли?! — запротестира аукционерът. — Но моля ви се, погледнете тези фино изтънени пречки на облегалката, тази орнаментирана рамка, тази изящно оформена седалка...

— Добре, добре, дванайсет и петдесет — нацупи се дамата. И без това бе закупила почти всичко, предложено до момента — Оливър вече имаше чувството, че целият търг се провежда едва ли не само заради нея.

— Жалка история — просъска човекът на съседното място, някакъв янки с лице, осеяно с червеникави белези. — С тоя дъжд цялата работа се провали. Госпожата държи антиквариат в Провинстън. Ще изкупи всичко почти без пари, после ще го пробутва на туристите десет пъти по-скъпо.

Оливър кимна и зацъка с език в знак на съгласие, макар да си даваше ясна сметка, че лошото време всъщност му прави отлична услуга. Тълпата туристи, които в четвъртък и петък се стекоха в Чатам с надеждата да се порадват на океана през дългия уикенд по случай Деня на ветераните, се бяха разотишли още сутринта. В неделя на обяд салонът на ресторант „Прибоя“, където Оливър припечелваше като сервитьор през лятната ваканция, изглеждаше така, сякаш навън бе дълбока зима, и създаваше у посетителя същото мрачно усещане, което пък се отразяваше на бакшишите.

Все пак в Кейп Код времето бе в най-добрия случай променливо. Оливър му беше свикнал. Откакто следваше в Харвард, всяко лято работеше тук, а в дните, когато не можеше да ходи на плаж, се развличаше с посещение на търгове на старинни предмети. Най-много обичаше разпродажби на покъщнина на стари вили, чиито собственици са се споминали, без да оставят наследници. Рядко можеше да си позволи да участва в наддаването, но все пак понякога се случваше да си купи на безценица някоя и друга статуетка от стафордшърски порцелан.

Детството му бе изминало под зорките погледи на тъкмо такива четири порцеланови фигурки, изобразяващи годишните времена — четири грации с деколтирани бели одеяния. Надзъртаха от стъклена витрина на шкафа, където бяха прибрани да напомнят за военната служба на баща му в Европа. Веднъж счупи Пролетта, която бе извадил от бюфета, подтикван от вече назряващ непозволен копнеж да попила гърдите на порцелановата хубавица; фигурката се изплъзна от ръцете му и се търкулна обезглавена на пода. Беше много сръчно момче и така я залепи, че майка му така и не узна за провинението.

И сега, сякаш от чувство за вина, беше събрал скромна колекция порцеланови статуетки — няколко най-банални спящи дечица и още по-баналния моряк с жената и детето си. Освен това беше попрочел това-онова и подозираше, че макар сега да бяха сравнително евтини, някой ден тези фигурки щяха да поскъпнат.

Аукционерът посегна към статуетка, изобразяваща боксьор, и я вдигна високо. После си сложи очилата и прочете описанието:

— Стафордширски порцелан. Боксьорът Криб. Шампион на Англия през хиляда осемстотин и девета...

Оливър настръхна, потресен от невежеството на аукционера, и си рече: „Тоя идиот раздели двойката.“ Криб беше белокож. Вървеше в комплект с черна фигурка, изобразяваща Молино, бивш чернокож роб, който на два пъти излизал да играе срещу Криб, но и двата пъти бил победен. Двата боксьори бяха увековечени в карикатури, върху керамика и чрез подобни порцеланови статуетки. Винаги ги изобразяваха заедно, един срещу друг, вдигнали юмруци.

— Петнайсет долара — провикна се госпожата на първия ред.

Аукционерът погледна фигурката и сви рамене. Не беше шедьовър на изкуството, Оливър ясно осъзнаваше този факт. Представляваше най-обикновен сувенир, който навремето, когато е бил изработен от някой изпаднал занаятчия, сигурно е бил много евтин. Аукционерът злобно изгледа публиката — очевидно бързаше да разпродаде стоката и да закрие търга.

— Има предложение за петнайсет долара — изграчи. — Продава се за петнайсет. Дали чувам шестнайсет, или така ми се стори?

Оливър вдигна ръка. Онзи се ухили злорадо, може би се присмиваше на младежката наивност на Оливър.

— Шестнайсет долара — повтори аукционерът, вече с искрица оптимизъм.

Дамата с мръсния пуловер се извърна. Лицето ѝ напомняше клисаво тесто; зачервеният ѝ нос течеше.

— Седемнайсет — изкряка.

— Седемнайсет — повтори аукционерът и отново погледна Оливър.

Той разпери осем пръста и се прокашля. Едрата госпожа изсумтя заплашително и се размърда. Младежът бръкна в джоба си и притеснено извади парите си. Разполагаше всичко на всичко с трийсет и седем долара — доходът му от бакшиши за целия уикенд. Ако вземеше Криб, трябваше да му останат пари и за Молино.

— Деветнайсет — избоботи госпожата. Дъждът яростно заблъска по прозорците. Аукционерът обаче не му обърна никакво внимание, неочаквано увлечен от задачата си.

Сърцето на Оливър се разтуптя.

— Мръсница — смотолеви, а на висок глас се провикна: — Двайсет.

— Идиот — сгълча го тя, обърна се и го измери с искрено презрение.

— Имаме предложение за двайсет. Двайсет първи път. — Аукционерът изгледа дамата от Провинстън, подсмихна се доволно и вдигна чукчето. — Двайсет втори път. — Оливър затаи дъх. Чукчето изсвистя във въздуха. — Продадено.

— Да му се не знае — промърмори Оливър, зареден с енергията от преживяването, наслаждавайки се на опиянението от славата.

— Е, разказа й играта на дъртата крава — изсумтя съседът му янки.

Миг след това дойде ред на черната фигурка. На Оливър едва не му призля. „Двамата вървят заедно, двамата вървят заедно“ — повтаряше си, за да си вдъхне кураж. Задели банкнотите, предназначени за Криб, и ги прибра на сигурно място в джоба, останалите стисна здраво в потната си длан. Разполагаше едва със седемнайсет долара.

— Още един боксьор от стафордшърски порцелан, бивш роб на име Молино, който се боксираше в Англия в началото на деветнайсети век.

— Десет долара — провикна се госпожата с мръсния пуловер, без да се обръща.

— Единайсет — не закъсна и Оливър. „Моля те, моля те“ — повтаряше безмълвно, като се наслаждаваше на вълнението и сравняваше опасността този път да загуби с решимостта да спечели. В същото време мислено се упрекуваше — за какво му е да прахосва парите си?!

— Дванайсет — жизнерадостно изчурулика някой отзад. Оливър светкавично се обърна, стреснат от новия участник. Два реда по-назад седеше младо момиче с дълга кестенява коса, която свободно се спускаше по раменете му изпод моряшката шапка; то се усмихваше високомерно, а върху изпъкналите му скули, които придаваха на лицето му очертанията на ябълка, трептеше руменина.

— Мамка му — промърмори Оливър в глас с аукционера, който обяви новата цена.

— Дванайсет и петдесет — без колебание се провикна още в следващия миг девойката.

— Ама тези хора не знаят ли, че двамата вървят заедно? — прошепна Оливър на себе си, сякаш това наддаване бе нещо като отмъщение. Размаха юмрук, здраво стиснал банкнотите в запотената си длан.

— Тринайсет — обяви аукционерът, вперил поглед право в момичето. Оливър предположи, че съперницата му се колебае.

— Тринайсет и петдесет ли предлагате... Тринайсет и петдесет — обяви.

Оливър беше сигурен, че разиграва някакви номера, и го изгледа на кръв, после се извърна и с поглед безмълвно упрекна девойката.

— Четиринайсет — изръмжа ядосано. Почувства как гърлото му се стяга. Стомахът му се сви. „Кучка недна“ — изруга я мислено. Безсмислено е да се разделят Криб и Молино. Аукционерът изгледа момичето.

— Петнайсет — обяви миг след това, така увлечен от задачата си, че съвсем бе забравил проливния дъжд. На публиката започна да й доскучава.

— Шестнайсет — дрезгаво се обади Оливър.

— Седемнайсет — побърза да отвърне момичето с ясен глас, който звънко се извиси над цялата шумотевица.

— Ама двамата вървят заедно — провикна се Оливър и поклати глава. Разтвори длан, разгърна банкнотите и внимателно ги преброи. Седемнайсет. Това бе всичко. Дори монети нямаше.

За пореден път се обърна към момичето. То седеше спокойно, едва ли не невъзмутимо. Но веднага си личеше, че е твърдо решено да спечели.

— Седемнайсет — обяви аукционерът и най-нахално и заплашително се втренчи в Оливър.

— Осемнайсет — рязко се провикна той. В стаята изведнъж като че ли настъпи пълно мълчание. Вече не забелязваше трополенето на дъждовните капки. Понеже знаеше, че няма толкова пари, изведнъж се почувства страшен и зъл, като изпечен мошеник. Дишаше на пресекулки.

— Деветнайсет — отвърна момичето.

— Двайсет — на мига я парира той.

Тя се поколеба, Оливър усети как в гърлото му засяда бучка. Погледна я за пореден път. Погледите им се срещнаха. Личеше си, че няма абсолютно никакво намерение да отстъпи.

— Двайсет и един — сопна се.

„Е, добре“ — кимна Оливър, благодарен, че му се е разминало. Упорита малка мръсница.

— Двайсет и един първи път. — Аукционерът замълча и го изгледа. Оливър почувства как се изчервява. „Какъв съм пъзльо“ — упрекна се мислено; идеше му да потъне в земята от срам.

— Втори път... — Онзи сви рамене и удари чукчето. — Продадено.

Оливър изпадна в паника. По дяволите, можеше да вземе пари на заем. Но защо? Какъв беше смисълът? До края на търга вече се беше успокоил, а като отиде да плати и да си прибере статуетката, събра смелост и заговори момичето:

— Двете фигурки вървят заедно — обясни. Сигурно бе втренчил алчен поглед в нейната статуетка, защото му се стори, че тя я притисна собственически към гърдите си. — Не бива да се разделят.

— Продавах се поотделно — отвърна тя и раздалечените ѝ зелени очи проблеснаха неодобрително.

— Онзи не разбираше.

— Хареса ми — отвърна тя на излизане, докато се блъскаха в останалите посетители, които отваряха чадъри и се готвеха да се разотидат в проливния дъжд.

— Имах само седемнайсет долара. Нарочно завиших залога. — Признанието го накара да се почувства доста глупаво — излезе, че е искал да си отмъсти. — Просто се увлякох — добави, надявайки се да замаже безцеремонната реплика.

— И аз — призна тя в отговор. — Но аз съм си такава.

— Да, доста си вироглава.

— Баща ми смята, че това е целеустременост.

Усмихна се, разкривайки равните си бели зъби.

Тази усмивка го зарадва и неприязнените му чувства бързо се изпариха.

— Като нищо щях да стигна до сто — каза.

— Много се страхуваш да не го направиш.

— Щеше ли да продължиш да наддаваш?

— Направо не ми се мисли.

Усмихна ѝ се на свой ред и я придружи до изхода.

— Но защо ти е? — полюбопитства.

Тя се умълча колебливо, но за разлика от преди сякаш се смути. Май замирисваше на флирт.

— Ще я подаря на едно момиче от „Чатъм Армс“. Работя там през лятната ваканция като помощник-пекар за лятната ваканция. Брат ѝ е в „Голдън Глъвс“. Тя е камериерка. Посетителите се държат адски гадно с нея. Реших, че ще се зарадва.

Той така се трогна, че чак му стана гузно.

— Срамота е да се разделят тези две фигурки. Дори с благородна цел.

Тя отвори чадъра си и застана под дъжда. Оливър побърза да се подслони до нея, макар че чадърът въобще не можеше да ги опази.

— Надявам се, нямаш нищо против.

— Умея да печеля спортсменски.

— Аз пък хич не умея да губя.

„Чатъм Армс“ се намираше в противоположния край на града и двамата закрачиха по централната улица. Държаха заедно чадъра — неговата длан покриваше нейната, и се мъчеха да устоят на поривите на вятъра. Дъждът ги биеше право в лицето, най-сетне се принудиха да се прислонят във входа на затворен магазин за играчки.

Вече бяха обменили жизненоважната информация — девойката се наричаше Барбара Ноулс. Следваше в Бостънския университет. Правела планове да прекара лятото като доброволка в президентската кампания на Джек Кенеди срещу Никсън, но не можела да си го позволи.

— Нищо, и без това в пекарната ми харесва — добави. — Много е весело. При това ми плащат добре.

— Стига да не профукаш всичко — отвърна Оливър и посочи статуетката, увита с подгизнали вестници.

— Което важи и за теб — засмя се тя. Направи му впечатление, че очите ѝ действително са лешникови и в дрезгавината на късния следобед зеленият им цвят придобива кафеникави оттенъци.

— Явно си падам по стари вещи. Някой ден цена няма да имат. Точно като тези порцеланови фигурки.

— Да, ама не стават за ядене.

— За съжаление, не. Във всеки случай отсега нататък явно ще трябва да избягвам търгове, за да не се изкушавам. Обучението в юридическия факултет на Харвард е безбожно скъпо. Наесен ще бъда първокурсник. Разбрал съм се с нашите да плащат таксата, а пък аз да си събера пари за издръжката.

Стояха сгущени в тесния вход. Докато разговаряха, Оливър усещаше топлия ѝ дъх върху страните си. Усещаше още, че помежду им става нещо — нещо тайнствено и прекрасно. Долавяше, че и тя се чувства по същия начин.

— Не подарявай боксьора. — Улови се, че едва ли не я умолява. Но в крайна сметка тази фигурка беше символ на тяхното запознанство. — Засега.

— Мой си е — престорено се нацупи тя и като сопа размаха порцелановата статуетка.

— Но те не могат един без друг. Винаги вървят заедно.

— Победих те най-честно и почтено.

— Битката още не е свършила — почти беззвучно пошепна Оливър. Не знаеше дали го е чула сред шума на проливния дъжд.

— Засега — усмихна се тя.

Все пак го беше чула.

ВТОРА ГЛАВА

През прозореца на стаята ѝ на третия етаж Ан го видя как отвори страничната врата на гаража, излезе и се запъти към къщата. Червеникавите лъчи на залязващото септемврийско слънце се отразяваха в металните инструменти, подредени прилежно в сандъчето, което той носеше. Ан се стресна от внезапния блясък и рязко се отдръпна. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Надяваше се да не я е забелязал. Продължи да го наблюдава, видя как спря и окачи на високата кедрова ограда една паднала клонка бръшлян. Оградата беше нещо като фон за храстите и дърветата, разделящи градината от двора на съседите.

Рядко ѝ се удаваше възможност да го наблюдава толкова задълбочено, необременявана от типичната си свенливост. Освен това беше сигурна, че за Оливър Роуз е само недодялана провинциалистка от Джонстаун, Пенсилвания... ако той изобщо си направеше труда да мисли за нея.

Оливър носеше бежов панталон от груб плат и памучна синя риза — ако човек не го познаваше, би го взел за обикновен работник. Дори някой да го видеше в работилницата на приземния етаж с прилежно подредените в малки остъклени шкафчета електрически инструменти, болтове и гайки, пирони и отвертки и десетките други механични джаджи — не би предположил истинската му професия — вашингтонски адвокат. Или, както той самият се определяше, „обикновен юрист, който блъска упорито“.

Оранжевата светлина на залеза озаряваше къдравата му преждевременно прошарена коса, която той още носеше прекалено дълга въпреки новата наредба за външния вид на публичните лица. Леко прошарените му гъсти мустаци и черни вежди му придаваха вид на англосаксонски вариант на Омар Шариф. Впечатлението бързо се разсейваше, когато той широко се усмихнеше, а сините му очи, издаващи ирландския му произход, дяволито проблеснеха.

Ако Оливър можеше да предположи интереса на Ан към него, разбира се, щеше да бъде поласкан, но и да се ужаси. Самата Ан беше ужасена. Усещането я връхлетя постепенно, сякаш тайно пристъпваха крадци, за които я бяха предупредили, че гъмжат из вашингтонските улици. Не и в Калорама, разбира се. Тук посолствата и дипломатическите резиденции бяха почти колкото частните къщи и поради тази причина районът се охраняваше от цяла армия полицаи от специалните служби. Новопридобитият ѝ снобизъм я забавляваше, особено когато погледнеше на него трезво. Откъсна поглед от Оливър и с насмешка си помисли, че е „лапнала“ по красивия адвокат — чувство, абсолютно неуместно за двасет и две годишна жена. В края на краищата въпреки топлотата, с която я приемаха в дома на Роуз, тя беше само прислужница. Не можеше да си криви душата — двамата съпрузи много се стараеха да я направят пълноправен член на семейството, предоставили ѝ бяха стая и безплатна храна, не я натоварваха с работа. Получаваше заплата, която ѝ позволяваше да следва история в Джорджтаунския университет.

Огледа се и неволно се изкиска, като се сети за обявата в „Уошингтън Поуст“, която я беше привлякла така силно — „Безплатна стая и храна“.

Спомни си как с умениято на вещ екскурзовод в музей Барбара ѝ беше описала всяка мебел в къщата. Ан не разбираше нищо от антики. Въпреки това животът ѝ сред тези осезаеми свидетелства на историята изостри интереса ѝ и тя често си представяше предишните собственици на изящните мебели.

В единия ъгъл на стаята беше леглото, изработено приблизително през 1840 година. До него имаше махагонова маса в стил „ампир“, върху която беше поставена лампа в стил „арт нуво“, охранявана от млекарка, изработена от стафордширски порцелан, взета от колекцията във витрината на долния етаж. До едната стена стоеше шкаф с фини златни орнаменти и френска библиотека със стъклени вратички. До прозореца се намираше английско бюро с подвижен капак, върху което стоеше газена лампа.

— Краката ни се подкосяват всеки път, когато се озовем близо до място, на което се провежда търг за антикварни вещи — обясни Барбара, когато за пръв път въведе Ан в „нейната“ стая. — Вманиачени сме на тема антики. Дори със съпруга ми се запознахме на един търг.

Ще се увериш, че в къщата ни почти не е останало място за нови придобивки.

— Според мен всичко е прекрасно — отвърна Ан.

— От години се занимаваме. Чувала съм да казват, че любителите попълват колекцията си цял живот и почти никога не се отказват. Сигурно се боим да... — Барбара спря, тъй като усети, че започва прекалено да интимничи с прислужницата. — Е, няма значение — добави и отново се усмихна любезно. — Тъкмо ще общуваш с духовете от миналото.

— С удоволствие — отвърна Ан. — Интересувам се от миналото, може би затова избрах да следвам история.

Обстановката в къщата и в „нейната“ стая я плени веднага, а когато видя кухнята на семейство Роуз, буквално онемя и до ден-днешен не преставаше да ѝ се възхищава. Стените бяха с груба гипсова мазилка, дървеният под беше застлан с килим, шкафовете бяха от орехово дърво. Всичко беше направено така, че да наподобява френска селска кухня. Вградени бяха две двойни мивки, две големи фурни — една електрическа и една газова, огромен хладилник, фризер със същите размери и съдомиялна машина. На рафтовете бяха подредени готварски книги, бутилки, бурканчета с подправки, консерви, тигани, чинии, подноси и купи и тенджери с различна големина. В големите чекмеджета под плотовете бяха подредени сребърните прибори. Излъскани до блясък медни тенджери и тигани бяха окачени на стените. Върху кухненските плотове стояха микровълнова фурна, два кухненски робота, кафемашина, тостер, електрическа скара... Всеки път на Ан ѝ се струваше, че приборите стават все повече.

В средата на кухнята имаше голям правоъгълен плот, напомним „остров“, над който беше монтиран грамаден абсорбатор. В плота бяха вградени още една мивка от неръждаема стомана и две печки с по четири котлона — една електрическа и една газова; на абсорбатора бяха окачени лопатки, тигани и още тенджери; в дървена поставка бяха забодени множество различни ножове, широка мраморна плоча беше приспособена за рязане на продукти, в просторните шкафове отдолу бяха прибрани големи купи и други обемисти съдове.

Ан си спомни раздрънкания и шумен хладилник в къщата на майка ѝ, който през ден се повреждаше, старомодната газова печка,

захабените и очукани порцеланови плотове и си каза, че е попаднала в страната на чудесата.

— Обичам да готвя — подхвърли Барбара. Явно често произнасяше тази фраза и с времето до съвършенство беше отработила небрежния тон. Показа на Ан нишата, заместваща килера — там беше монтиран специален охладител за вино, който поддържаше еднаква температура.

— Всичко, което виждаш, е наше дело — добави домакинята. — Оливър е много сръчен. А пък аз имам диплома за водопроводчик, издадена от Школата на неволята.

Ан си спомни как се стараяше да направи добро впечатление на новата си работодателка, вероятно и Барбара се стремеше към същото. Да, първата среща се беше запечатала трайно в съзнанието ѝ въпреки първоначалното ѝ стъписване от разкошната обстановка.

Барбара си направи труда най-подробно да опише всяка една мебел в трапезарията.

— Това тук е изработено от прочутия Дънкан файф. — Тя потропа по лъскавата маса. — Столовете са в стил „кralица Ан“. А тази грозотия в стил „рококо“ ми е любимата. — Посочи богато орнаментиран свещник за дванайсет свещи. — Упадъчно, нали?

— Според мен създателите на тези вещи са съзнавали, че произведенията им ще ги надживеят — отвърна Ан и прокара длан по мраморния плот на един бюфет.

Барбара носеше тесни джинси и тениска с надпис „ДОМАКИНЯ“, опънат върху пищния ѝ бюст. Ан, която имаше, меко казано, скромнен произход (беше дъщеря на миньор), веднага оцени аристократичната красота на работодателката ѝ — нежни черти, красиви светлокафяви очи, фини скули и широко чело. Кестенявата ѝ коса беше подстригана така умело, че като водопад обрамчваше лицето ѝ и стигаше почти до изящните рамене.

— Мисля да се заема професионално — каза, сякаш за да обясни необходимостта от така добре оборудвана кухня. Усмихна се замечтано и някак тъжно. — Имам талант и разполагам с всичко необходимо. — Все едно не говореше на Ан, а на друг човек, когото трябваше да убеди. След секунда отново я погледна и обясни, че наскоро от едно посолство в квартала са поръчали нейния специалитет — запечен зрял фасул с месо, а пастетът ѝ от гъши дроб е много търсен на Френския

пазар. — Разбира се, това е само началото — добави. — Именно поради тази причина ми трябва някой, който да държи под око децата. Може би понякога ще се наложи да ми помагаш. Нищо тежко и изнурително, бъди спокойна. За домакинската работа имаме прислужница, която идва всеки ден... Знаеш какви са тийнейджърите — трябва някой да ги наглежда, докато майка им е заета в кухнята. — Тя нервно се изсмя и Ан се отпусна, защото разбра, че не само тя се притеснява.

Докато говореше, Барбара грабна сиамския котарак Мерседес, който се беше настанил на един рафт между бурканите с подправки. Животното потърка нос в носа на стопанката си, изтръгна се от ръцете ѝ и избяга в съседното помещение, което беше нещо като оранжерия.

— Имам и един голям шнауцер — лае, но не хапе. Главното му занимание е да преследва женските на съседите. Подчинява се само на Оливър — съпругът ми твърди, че го слуша, защото били сродни души — и двамата имали слабост към нежния пол. — Тя широко се усмихна и гърлено се изкиска. Намекът за мъжкия нагон сякаш създаде някаква духовна връзка между двете жени и от този миг нататък самочувствието на Ан се повиши още повече, стеснението постепенно се изпари.

Барбара обясни, че шнауцерът се казва Бени, но истинската причина кучето да бъде кръстено така Ан узна от Ив, тяхната шестнайсетгодишна дъщеря.

— Мерседес Бенц. Ама, разбира се, трябваше да се досетя веднага. Колко съм глупава...

— Не си. Това е нещо като семейна шега — една от приумиците на татко.

Отначало взаимоотношенията им бяха доста „служебни“, почти обтегнати. За Ан това беше разбираемо, тъй като само по себе си задължението ѝ да „държи под око“ шестнайсетгодишната Ив беше унижително за девойката. При запознанството им хлапачката се опита да я шокира.

— Крия си тревата зад книгите — обясни, когато ѝ показа стаята си. Обзавеждането издаваше усилията на Ив да прогони антикварните мебели и вещи, които населяваха другите помещения в къщата. Мебелите бяха тапицирани с басма на цветчета, кувертюрата също беше басмена и с къдрички. Етажерките с книги бяха боядисани в

розово, на стената висеше плакат на Анди Гиб. В гардероба цареше пълна бъркотия, под леглото бяха разпръснати учебници.

— Взимам противозачатъчни — добави момичето и изчака да види как ще реагира Ан. Лицето на Ан обаче остана безизразно. Самата тя не пиеше такива хапчета поради две причини — смяташе, че вредят на здравето, пък и нямаше любовник. Не се шокира от чутото, но мислено отбеляза, че съвременните младежи доста отрано започват да водят полов живот. Вероятно за да подсили бунтарския си образ, Ив ѝ предложи цигара, след което запали и вдъхна дима.

— Майната му на рака — подхвърли и сви рамене.

Ан не се хвана. Малката явно блъфираше, за да прикрие стеснителността си, типична за повечето тийнейджъри... и за някои възрастни.

— Аз не пуша тютюна, а го дъвча — заяви.

Кикотът на Ив, игрив като смеха на майка ѝ, разчупи леда.

— Наистина ли? — възкликна.

Беше уязвима и недодялана като всички юноши, все още несъзряла физически. Но всички признаци, че ще стане красавица като майка си, бяха налице. Наследила беше сините очи и гъстата коса на баща си и като грозното патенце скоро щеше да се превърне в красив лебед.

За да намери общ език с нея, Ан трябваше да покаже по някакъв начин, че ѝ има доверие. Мразеше да бъде пресметлива до такава степен, но се налагаше. За нея беше от голямо значение да спечели благоразположението на Ив, и то по чисто прагматични причини. Работата в къщата на семейство Роуз беше за нея като манна небесна. Затова напускането ѝ щеше да се превърне в лична и финансова катастрофа.

Възможността се появи, когато Ив се провали на изпита по математика в „Сидуел Френдс“ — престижно частно училище, основано още от квакерите, в което учеха децата на вашингтонския елит. Ив, твърде уплашена да каже на майка си и баща си, сподели ужасната новина само с Ан.

— Посрамах ги — изплака.

Ан я успокои и се съгласи да бъде посредница между нея и родителите ѝ — роля, която криеше определен риск. Оливър остана много разочарован, но се примири. Барбара обаче се разгневи.

— Ето до какво води липсата на подготовка — отсече. — По себе си го знам.

Ан вече знаеше, че Барбара се е омъжила на деветнайсет години и е прекъснала следването си.

— Казах им, че ще се запишеш на лятно училище, ако престанат да ти се карат — гордо съобщи на момичето, което се усмихна през сълзи. В известен смисъл това си беше победа и определено беляза повратна точка във взаимоотношенията им.

— Обещавам, че ще се гордеят с мен. — Ив решително стисна устни.

Ан беше забелязала, че обитателите на този дом сякаш непрекъснато се състезават помежду си и всеки иска победа. Интересно — за добро ли беше?

Най-амбициозен беше дванайсетгодишният Джош. Голямата му цел беше да го включат в баскетболния отбор на училище „Сидуел“. Беше го чувала неведнъж как тупка топката и да я хвърля в баскетболния кош, който баща му беше монтирал на стената на големия гараж.

Също като сестра си и той беше взел най-хубавото от родителите си — имаше светлокафяви очи, високи и изящни скули. Също като нея носеше шини на зъбите. В семейството се шегуваха, че и четиримата са мечтата на всеки зъболекар.

Отначало отношенията между Ан и Джош бяха почти враждебни и не обещаваха голямо развитие. Като малка тя беше посещавала католическо девическо училище и не беше общувала с момчета на предпубертетна възраст. За строгите монахини от училището юношите, ако изобщо съществуваха такива, бяха пратеници на Сатаната. За нея обаче Джош беше предизвикателство, което трябваше да преодолее.

Веднъж, като излезе от стаята си (цял ден беше учила), го завари да седи на стълбището. Притискаше до гърдите си топката, бе умърлушен и унил; явно я чакаше, но се престори, че е седнал да си почине.

— Изглеждаш така, сякаш си изгубил най-добрия си приятел — подхвърли тя.

Джош вдигна глава. Не плачеше, но долната му устна потреперваше и привидният му мъжки кураж заплашваше да изчезне

всеки миг. Ан седна до него и забеляза, че ѝ е оставил място на стъпалото.

— Проклет треньор — измънка той и извади съобщението, че не е приет в отбора. Това бе поводът, който Ан отдавна чакаше. Трескаво затърси утешителни думи. Изведнъж си спомни, че домът ѝ в Джонстаун се намира близо до училище за чернокожи деца.

— Има ли чернокожи в отбора? — попита.

Джош вдигна пръст.

— Играл ли си досега с чернокожи хлапета?

Момчето сви рамене — очевидно нямаше представа накъде бие тя.

— Отиди в двора на училище, където играят чернокожи. Достатъчни са ти няколко месеца и после ще натриеш носовете на всички бели самохвалковци.

Той кимна, но се дръпна, когато Ан посегна окуражаващо да го потупа по рамото. Чак седмици по-късно, когато Джош внезапно заговори на жаргона на чернокожите, тя разбра, че я е послушал. Хрумването ѝ беше чист късмет, но определено стопи леда помежду им.

* * *

Слънцето вече почти не се виждаше през клоните на дърветата и храстите и скоро щеше да се скрие зад кедровата ограда, за да настъпи странната тишина, съпътстваща летните залези. От кухнята, намираща се през два етажа, се носеше божествен аромат — във фурната отново се печеше касуле — парчета гъше, свинско, агнешко месо и наденица с гарнитура от боб, подправени с чесън, мащерка и други пикантни подправки. Ан задуши като куче и долови друга миризма — вероятно върху мраморния плот на „острова“ се охлаждаше пухкав бананов хляб. Предположи, че Барбара разбърква салатата с гъби и зеленчуци в голямата дървена купа, пропита с миризмата на подправките, използвани хиляди пъти преди това. Сигурно беше приготвила и прочутия си гъши пастет, а за десерт имаше шоколадов мус.

„Все едно съм попаднала в рая“ — каза си Ан, възбудена от осъзнаването, че са я направили част от семейството. Барбара бе

организираща празненството в чест на Ив, която успешно беше завършила лятното училище с оценка пет минус по алгебра. Ан помагаше на девойката да усвои алгебрата, заедно с нея се потеше над учебниците, но трудът ѝ беше възнаграден — крайната оценка на Ив по този предмет беше пет минус. Оливър ознаменува успеха на дъщеря си посвоему — купи ѝ сребриста хонда, за която момичето още не подозираше. Колата вече беше паркирана в гаража до любимото ферари на Оливър, който рядко го караше, но понякога го галеше като любимо дете. Той предупреди Ан да не казва нито дума на Ив.

Сутринта Барбара отиде в стаята ѝ и заяви, че иска да сподели две тайни.

— Джош е приет в отбора. Но не казвай на Оливър. Ще го изненадаме по време на вечерята.

— Каза, че тайните са две.

— Току-що получих много голяма поръчка от пакистанското посолство. Двайсет и четири порции желирано пиле! Във вторник вечерта дават вечеря в чест на френския посланик. Само не казвай на Оливър. Нека и това бъде изненада. — Барбара хвана Ан за раменете и я погледна в очите, сякаш бяха огледала. — Да знаеш, че някой ден ще притежавам голяма фирма за уреждане на празненства. Много голяма.

Ив я посети малко по-късно, за да ѝ „съобщи голяма тайна“. Ан така я досмеша, че трябваше да се извърне, за да скрие усмивката си.

— Ако мислиш, че вечерята е в чест на моята петица по алгебра, грешиш — заяви девойката. — Татко има по-добър повод за празнуване, фирмата му е привлякла един от петстотинте най-богати клиенти в Ню Йорк. Но не казвай на мама. Той иска да ѝ съобщи новината, когато отвори бутилка „Шато Лафит-Ротшилд“, реколта 1959 година. Да знаеш, че той вече е във висшата лига.

Още една такава тайна и Ан щеше да се пръсне по шевовете от поверителна информация. Интересно, но не се почувства пренебрегната. Когато се размина с Оливър по стълбището, си помисли, че и самата тя има малка тайна. Той току-що беше излязъл от сауната, която бе изградил до банята в сутерена. Понякога семейството се събирало там. Голотата не ги притесняваше, но заради Ан напоследък вкъщи обличаха халати. Поредната тайна, която Джош беше споделил с нея.

Докато се разминаваше с Оливър, тя извърна глава, защото той изглеждаше невероятно съблазнителен. От парата косата му се беше накъдрила, през разтворения халат се виждаха силно окосмените му гърди. Тя не се осмели да погледне по-надолу, но боровият аромат, който се излъчваше от него, сякаш подсилваше мъжествеността му. Краката ѝ се подкосиха от близостта с този полугол мъж.

— Часът почти удари — намигна ѝ той. — Ще дам на Ив ключовете от хондата по време на вечерята.

Барбара, която сновеше из кухнята, се беше издокарала с бледоморава кадифена рокля, около шията ѝ имаше огърлица от перли. Дори Ив днес се беше разделила с джинсите и носеше плисирана пола, блуза и обувки с нисък ток — типична униформа на колежанка. В сравнение с тези елегантни хора Ан се чувстваше зле облечена, макар че носеше бежов костюм с панталон, подарен ѝ от Барбара — тоалет, много по-различен от дрехите, купени от евтин универсален магазин, с които беше дошла в този дом.

Взе от плота подноса с банановия хляб и последва малката процесия, която тръгна към библиотеката — любимото място на цялото семейство. Прекосиха фойето с мраморен под, над което блестеше грамадният кристален полилей. Стенният часовник в махагонова кутия отмери със звъна си седмия час на вечерта.

В библиотеката върху рафтовете от орехово дърво, изработени от самия Оливър, бяха подредени стари книги в кожени подвързии. В един старинен шкаф от деветнайсети век той беше вградил полици, на които сега се съхраняваха бутилки с алкохол. Фигурки от стафордширски порцелан украсяваха полицата над камината. Колекцията беше гордостта на Оливър, а още петдесетина подобни фигурки можеха да се видят в другите помещения на къщата — млекарки, моряци, грубовати селски момчета с румени страни, статуетки, изобразяващи Наполеон, Гарибалди и Червената шапчица.

На мраморна маса във фойето на видно място стояха легендарните Криб и Молино, застинали в боксьорски пози. Накратко, навсякъде из къщата имаше по нещо, което напомняше за запознанството на съпрузите Роуз.

Над камината в библиотеката висеше голяма маслена картина, дело на английски художник, пресъздаваща ловна сцена — платното

беше в съзвучие с коженото канапе и столове в стил „Честърфийлд“. Подът бе застлан със скъп персийски килим в синьо и червено.

Според Барбара обзавеждането на библиотеката беше „хаотично“, но помещението беше уютно и през неделните дни членовете на семейството често сядаха около солидната дъбовата маса или вечеряха там.

— Май само тогава се събираме всички — добави Барбара със загадъчен и изпълнен с копнеж поглед.

Когато Оливър пристигна заедно с Джош, подносителите с касуле и пастет, както и голямата дървена купа със салата вече бяха сервирани. Ив, която не подозираше каква изненада я очаква, опита от банановия хляб.

Членовете на семейството насядаха около масата, после Оливър тържествено наля в кристалните чаши шампанското „Лафит-Ротшилд“ ‘59. Огледа присъстващите и затворнически се усмихна, след което намигна на Барбара и вдигна чашата за поздрав:

— Преди да се насладим на великолепната вечеря, да вдигнем тост за една извоювана победа. — Погледна дъщеря си, която беше пламнала от възбуждение и радостно се усмихваше. — Пет минус, разбира се, не е шестица, но за тази дисциплина е много добра оценка. — Джош се изкиска. Той носеше въпреки само шестици, но никога не дразнеше сестра си за бележките. — Заслужила си онова нещо с Х.

— За какво говориш? — удивено попита Ив.

— Х като хонда — обяви Оливър.

— Хонда ли? — Ив объркано огледа присъстващите. Баща ѝ вдигна чашата си още по-високо и извади от джоба си ключовете заедно с дистанционното управление за вратите на гаража.

— Само гледай да не удариш ферарито, като излизаш.

— Ако ти е мил животът, недей — пошегува се Барбара.

Ив изпищя от радост, хвърли се на врата на баща си и пламенно го разцелува. После повтори ритуала и с Барбара, Джош и Ан. Накрая грабна ключовете и дистанционното и хукна към гаража.

— Много я глезим — въздъхна Оливър и отпи от чашата си. Останалите го последваха. — Но пък ми доставя удоволствие.

— Ние си купихме първата кола чак три години след сватбата — напомни му Барбара.

— Времената бяха други. — Той сви рамене. — За какво положихме толкова труд, ако не децата ни да живеят по-добре от нас?

— Приеха ме в отбора — внезапно изтърси Джош.

— Браво. — Оливър остави чашата и плесна с ръце. — Много яко, пич — добави на жаргона, който беше научил от сина си.

— Наздраве! — Джош отпи голяма глътка от скъпото вино, сякаш беше кока-кола.

Отвън се чу клаксонът на новата хонда, която Ив беше изкарала пред къщата. Всички застанаха на прозореца и замахаха. Колата се понесе към портата.

— Щастливка — въздъхна Джош.

— Сега е задължително и на теб да подарим хубава кола, когато станеш на шестнайсет. Стандартът е установен. — Оливър се засмя на шегата си, след което семейството насяда около масата.

— Имаме още добри новини — тихо каза Барбара.

Очите ѝ се усмихваха, устните ѝ леко потрепваха. Тя направи съобщението със спокоен тон, ала Ан долови и някакво предизвикателство. Оливър се приближи до съпругата си и я целуна по устните:

— Много се радвам за теб, скъпа.

Ан бързо извърна поглед, раздразнена от внезапно обзелите я ревност и завист.

— Излиза, че моята новина не е нищо особено — продължи Оливър.

В този миг в помещението влетя Ив, която беше на седмото небе от радост.

— Страхотна е! — възкликна, приклепна до Ан и леко стисна дланта ѝ. — Толкова съм щастлива!

Ан ѝ направи знак да замълчи.

— Имам нов клиент — добави Оливър. — Което означава повече пари за семейния бюджет. Колегите ми са доволни, че успях да го привлека. Утре заминавам за Ню Йорк, за да подпишем договора.

Всички отново се разцелуваха, после с апетит започнаха да се хранят. Единодушно констатираха, че „Лафит-Ротшилд“ реколта '59, е идеалното допълнение към прекрасните блюда, приготвени от Барбара.

Ан неволно ги сравни с бедните си родители, обитаващи мизерна дървена къщурка в Джонстаун. В техния дом понятието за голямо

пиршество се свеждаше до пържени наденици, които набождаха с изкривените вилици, и прокарваха с евтина бира.

Внезапно филмът, който се прожектираше в съзнанието ѝ, спря на един кадър — затлъстялата ѝ майка по дрипав пенъоар се въргаля на износеното канапе пред телевизора. Косата ѝ е навита на ролки, дълги като пистолетни цеви, все едно се готви да застреля героите от любимите ѝ сапунени опери. Баща ѝ с увиснало бирено шкембе се е разплул на любимия си фотьойл и изтърсва пепелта от пурата направо върху прокъсания килим.

Сякаш за да прогони неприятната картина, Ан почука със сребърната лъжичка по кристалната чаша с вино. В трапезарията се възцари тишина.

— Трудно ми е да изразя колко много... — Думите заседнаха в гърлото ѝ; тя се прокашля и започна отново. — Трудно ми е да изразя какво означава за мен да съм заедно с вас в този миг. Не можете да си представите... — Отново се запъна. Образите от предишния ѝ живот бяха прекалено осезаеми и силни, за да ги надвие със слово. Погледът ѝ пробяга по лицата на хората около масата и се спря на Оливър — за пръв път го гледаше без капчица свян. — Това е най-чудесният миг в живота ми. Начинът, по който ме приехте и... вие се превърнахте в моето семейство. — Тя преглътна. — Толкова щастливо семейство... — Поклати глава, за да сподави емоциите си и да продължи, после отпи от чашата.

„Дом, в който витае щастието — помисли си. — Какъв късмет, че попаднах тук.“

ТРЕТА ГЛАВА

Болката стегна гърдите на Оливър тъкмо когато господин Лараби приключи излагането на проблема, който неговата компания имаше с Федералната комисия по търговията. През цялото време си водеше бележки, но внезапно химикалката започна да шари по листа, сякаш се движеше сама. Хрумна му, че причината е в кафетата — днес беше изпил повече от обичайното.

Опита се да омаловажи болката, но когато плувна в студена пот, го обзе паника. Остави химикалката и се помъчи да прикрие неразположението си, като се изкашля. Лараби се обърна с въпрос към Оливър, но думите му звучаха някак приглушено, неадекватно, далечно. „Втасахме я“ — помисли си адвокатът. Подобни пристъпи по време на важно съвещание бяха кошмарът на всеки човек с престижна професия. Пикочният мехур и червата щяха да реагират своенравно. Щеше да повърне и още по-лошо, да постави в неудобно положение всички около себе си. Колегите му често подхвърляха, че всеки трябва да си носи в чантата резервно долно бельо, макар че шегата се отнасяше повече за жените.

— Добре ли сте, Роуз? — попита Лараби.

Оливър с усилие кимна, но знаеше, че не е много убедителен. Някой му наля чаша вода от сребърната кана, ала той не можа да я преглътне.

— Нелепо е... — прошепна.

Отведоха го до кожения диван, помогнаха му да легне, разкопчаха яката му и разхлабиха вратовръзката.

— Сигурно ще ми мине — изграчи той. Това също прозвуча неубедително. Болките се усилваха, пробождаха го в гръдната кост.

— Пребледня като платно — каза някой и сложи длан на челото му. — Студен е като лед.

Друг предложи да извикат линейка — едва тогава той си даде сметка, че сетивата му са притъпени. Умът му запрепуска напред-назад

във времето и той се запита дали не е като пословичния давец се, чийто живот преминава пред очите му на забързан каданс.

— Глупаво е — чу се да казва.

— Ще се оправите — побърза да го успокои Лараби. Оливър го беше намразил от първата им среща и сега го възневидя още повече заради загрижеността му.

„Едва на четирийсет съм“ — помисли си и паниката премина в самосъжаление. Молеше се за едно — да не се изпусне в панталона; странно, но в този момент в съзнанието му възкръснаха предупрежденията на майка му: „И да не се наакаш в гащите, чуваш ли?“

Стомахът жестоко го свиваше — първите признаци на позора. Внезапно се ядоса на себе си, задето никога не гледаше в бъдещето. Дори не беше сигурен дали редовно е плащал застрахователните вноски. „Ако умрете на четирийсет, семейството ви ще получи един милион“ — беше го уверил застрахователният агент, но той само се засмя и избра да се застрахова за определен срок, не пожизнено.

„Невъзможно е да умра — помисли си. — Родителите ми още са живи, а бабите и дядовците ми бяха дълголетници.“ Изброи наум хората, които ще изостави, и това само подсили паниката му. Дали нямаше да изгуби съзнание?

Постепенно изгуби чувството за време. Някой го зави с одеяло, но продължи да го тресе.

— Ще се оправите, всичко ще бъде наред — повтори Лараби. Лицето му беше зачервено от тревога или раздразнение.

„Провалих първата си среща с новия клиент“ — каза си Оливър и си представи реакцията на колегите си от фирмата: „Горкият Оливър. Каква жалка картина!“

Двама санитарни с бели престилки го сложиха на носилка с колелца и му поставиха кислородна маска. Той събра последни сили, и помахаше с пръст на Лараби.

— Обадете се на жена ми — изграчи.

После почувства как колелата на носилката се завъртяха и санитарите го подкараха към линейката. След малко се чу и раздиращият вой на сирената. Леденостуден стетоскоп се долепи до голите му гърди.

— Бог знае... — промърмори някой.

— Ще умра ли? — прошепна Оливър, но маската заглуши думите му. За миг му поолекна, после болката се върна. Съзнанието му за кратко се проясни, но усещането за самота го обзе отново, когато си представи обляното в сълзи лице на Барбара и децата си, които са до него в сетния му миг. „Изоставих ги на произвола на съдбата“ — помисли си.

Ами кой ще храни Бени? Кой ще се занимава с виното, ще се грижи за орхидеите, ще навива махагоновия стенен часовник? Кой ще поправя повредените електрически уреди, ще се занимава с антиките, картините, колекцията от стафордширски фигурки? И кой ще поддържа любимото му ферари? Как се осмеляват да прекъсват редовните му занимания, да го откъсват от неговия свят? Самата мисъл беше непоносима почти колкото и болката.

Почувства убождане в ръката и скоро болката намаля. Той се понесе из пространството като астронавт в космическа капсула. Някакъв кошмар се таеше в дъното на съзнанието му, но той не си го спомняше — знаеше само, че е ужасен. Подът сякаш се помести, когато подкараха количката по коридора. На тавана блестяха редици луминесцентни лампи. От ярката светлина го заболяха очите.

Когато махнаха маската от лицето му, отново прошепна:

— Повикайте жена ми. Повикайте Барбара.

Усети, че прикачиха към гърдите му кабели, като в просъница чу ритмичното пиукане на някакъв уред, както и други непознати звуци. Встрани някакви хора си шепнеха, но той не ги виждаше и гласовете им оставаха безплътни. Знаеше, че ако повикат жена му, всичко ще бъде наред. Животът му зависеше от нея. Нямаше да умре, докато не дойде Барбара.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато отново дойде в съзнание, в стаята беше тъмно и се чуваше само постоянното „бип, бип, бип“. Сякаш се намираще в грамаден часовник, може би в онзи във фойето в дома му. Махалото бумтеше в ушите му, сложният механизъм тиктакеше в главата му. Паметта му ту се възвръщаше, ту изчезваше, в съзнанието му се мяркаха откъслечни картини. Ето ги двамата с Барбара по време на медения им месец в хотел „Гротън Ин“ — разнебитена сграда в колониален стил.

Беше твърде горещо за юни. Слънцето напичаше през покрива и правенето на секс в тези условия беше трудно и незадоволително занимание. Барбара не беше възбудена. Не и така, както преди да се оженят. Тогава той го отдаде на напрежението от сватбената церемония. Родителите и на двама им се бяха възпротивили на брака им. На него му оставаха още две години да следва право в Харвард, нея също я деляха две години от дипломирането ѝ в Бостънския университет.

— Ще работя, докато завърша — заяви им той през онзи зловещ пролетен ден, през който съобщи „ужасната“ новина. Не че те бяха против брака му конкретно с Барбара. Просто не можеха да си представят как някакво бедно деветнайсетгодишно момиче ще попречи на кариерата на сина им и същевременно ще го натовари с прекалено голяма отговорност.

— Но аз я обичам — пламенно възрази той. Сякаш думите бяха достатъчни, за да обяснят подобна коренна промяна в живота му. Тогава си каза, че навярно монотонното им брачно съществуване и прекадените им амбиции относно бъдещето му са причина за твърдата им позиция. Затова се държа любезно с тях. Амбицията на един държавен служител за единствения му син беше чувствителна тема.

— Няма да ви разочаровам — обеща, тъй като знаеше с колко труд са изкарани парите за образованието му, — но не мога да живея нито минута без нея.

Беше 1961 година, преди настъпването на сексуалната революция и появата на хипитата, проповядващи свободната любов, и на съвместното съжителство на мъж и жена без законен брак или годещ още се гледаше с лошо око.

— Ти си луд — каза баща му.

Майка му само седеше със скръстени ръце и наведена глава до кухненската маса и плачеше.

— Не искам от вас повече да ми плащате таксата за университета — побърза да ги успокои той. — От тук насетне ще съм самостоятелен. — Поколеба се и добави: — Двамата с Барбара ще сме самостоятелни.

Когато с Барбара обсъждаха бъдещето си, тя все повтаряше, че няма да зависят от никого и все пак ще се справят.

Нейните родители бяха още по-шокирани, тъй като и двамата бяха гимназиални учители и перспективата тя да зареже образованието си ги ужасяваше.

— Обичам го — заяви тя. Още беше време, когато тези две думи означаваха нещо. Да си влюбен беше най-висше постижение и успех. Двамата бяха хлътнали до уши. Единственото му желание беше да я докосва, да усеща миризмата ѝ, да чува гласа ѝ.

— Обичам те повече от всичко на света — повтаряше ѝ непрекъснато и я прегръщаше.

— Готова съм да умра за теб, Оливър — кълнеше се тя.

Да умре ли? Съзнанието му внезапно се проясни отново.

Не разбираше защо мисли за това тъкмо сега, докато лежеше в затъмнената стая, изненадан от внезапната ерекция, която ясно повдигаше чаршафа. „Значи още не съм мъртъв“ — каза си. Освен това болката бе изчезнала. Успокоителните или каквото там му бяха дали, му причиняваха главоболие и го унасяха. Намираше се в някакво полусънно състояние, но чуваше гласовете на лекарите и сестрите, които използваха някакви сложни медицински термини. Всеки момент очакваше да чуе тракането на токчетата на Барбара по коридора и да почувства успокояващото и прохладно докосване на дланта ѝ.

Ни в клин, ни в ръкав се замисли за шкафа в стил Луи XV със стъклена витрина, изработен от магнолиево дърво, който едва не беше купил на един търг. Само че Барбара беше против и дори се бяха скарали. Всъщност разсъжденията ѝ бяха много логични.

— Нямаме толкова място — опъна се тя и хвана ръката му, когато водещият на търга погледна към него.

— Прекрасен е!

— Къщата е обзаведена, Оливър.

Да, права беше, разбира се. Тази мисъл го безпокоеше от седмици. Обзаведена ли? Повече от десет години се бяха занимавали с нея, още откакто се влюбиха в занемарената сграда на хълма с изглед към Рок Крийк Парк и моста на Калвърт Стрийт. Освен това кварталът беше най-добрият в града, а във Вашингтон за хората се съдеше по квартала, в който живеят.

Години наред къщата, подобно на подвижни пясъци, изсмукваше всички пари, които можеха да отделят. Промениха изцяло интериора, стая по стая.

В полудрямка той усети отново да го местят с количка, безкрайните луминесцентни магистрали на тавана отново пробягваха над него.

— Ще ви направим рентгенова снимка — каза му един чернокож санитар. Оливър го беше чул да говори в асансьора за някакъв бейзболен мач. Изведнъж му хрумна, че нарочно не пускат при него посетители. Представи си как Барбара седи изнервена и с подути от плач очи в някоя чакалня и чака резултатите от изследванията. Искаше да попита: „Наистина ли умирам?“, но се страхуваше от отговора.

Замисли се за орхидеите, за които се грижеше с много любов и сега те цъфтяха в оранжерията редом с африканските теменужки и бостънската папрат, засадени от Барбара.

Беше цяло предизвикателство да се занимава с такива деликатни растения.

Притесняваше се и за шнауцера Бени, който го боготвореше и му беше безрезервно предан. Нито Барбара, нито децата можеха да се оправят с кучето. Домакинските уреди също трябваше да се поддържат, както и градината. А пък и кухнята на Барбара...

„Господи, не ме убивай, дай ми да поживея още“ — изплака в себе си.

Поставиха го върху студената метална маса на рентгена и го завъртяха като пиле на грил. Рентгенологът делово го мушна тук-там по гърдите, след което нещо забръмча. „Вероятно в момента апаратът

прави снимката — каза си Оливър. — Но защо не чувствам болка?“ Забеляза, че часовникът на стената показва дванайсет.

— Кой ден е днес? — избърбори.

— Сряда — отвърна рентгенологът.

По-късно го преместиха в друга стая и заградиха с параван леглото му, но този път не го прикачиха към някакви устройства. От убожданията ръцете и задните му части бяха изтръпнали. Поспа известно време, събуди го докосването на студена длан. Премигна и отвори очи. Зърна очилата жена с румено лице.

— Дяволски късмет извадихте, господин Роуз.

— Няма да умра ли? — прошепна той.

— Едва ли. Помислихме, че е сърдечен удар и за всеки случай взехме всички предпазни мерки, но се оказа хиатозна херния. Доста често срещано явление.

Той се понадигна и иронично подхвърли:

— Значи съм възкръснал? — Вените му бяха надупчени от иглите на системите, още усещаше слаба болка в гърдите.

— Та вие изобщо не сте умирали.

— Да, много хора ще останат разочаровани. От горе на всичко ще стана за посмешище във фирмата. — Той седна, предпазливо стъпи на пода. — Кажете на жена ми да дойде и да ме прибере оттук колкото е възможно по-скоро. Не се обиждайте, но заведението ви не ми харесва.

Лекарката се засмя:

— Е, не сме луксозен хотел. Колкото до съпругата ви, преди малко разговарях с нея и ѝ съобщих добрата новина.

— Не е ли тук?

— Нямаше смисъл да идва. И сам можете да се приберете у дома.

— Оставете на мен да преценя.... — подхвана той, но не довърши фразата. Безсмислено бе да се заяжда.

Донесоха му дрехите, портфейла, ключовете и куфарчето. Въпреки че още се чувстваше изнемоцян, той се облече, взе си нещата и слезе във фоайето. Намери телефонна кабина и позвъни вкъщи. Обади се Ан и като чу гласа му, възкликна:

— Оливър, толкова се радваме, че не е нещо сериозно!

Той си я представи — с русолява коса, лунички, обло лице и усмивка, от която на страните ѝ грейват трапчинки. Изведнъж му хрумна, че тя винаги го наблюдава крадешком. Но защо тя вдигна телефона. Къде беше Барбара?

Ан сякаш прочете мислите му, защото каза:

— Барбара току-що излезе. Скоро ще се върне. Доста работа имаше по поръчката на пакистанското посолство. — Поколеба се, като че имаше да добави нещо, но накрая се отказа.

— Заминавам за Ню Йорк да се видя с клиента си — продължи Оливър. — Но със сигурност довечера ще си бъда вкъщи. Децата добре ли са?

— Много са притеснени. Обадох им се в училище да ги успокоя, след като лекарката каза, че състоянието ти се е подобрило.

— Чудесно. — Канеше се да размени обичайните любезности и да затвори, но изведнъж му хрумна нещо. — Ан, кога съобщиха на Барбара?

Тя дълго мълча, после измънка:

— В понеделник сутринта. Помня, че аз вдигнах телефона. Жена ти много се разтревожи.

Отново го прободете болка, но премина бързо и този път не го изплаши.

— Ами, добре тогава... — Ненадейно се почувства объркан, сякаш го бяха изненадали с непредвиден ход на игра на шах. — Кажй ѝ, че ще се върна за вечеря.

След като затвори, няколко секунди се взира в телефона, опитвайки се да разбере защо го измъчва странно чувство за загуба. За да прогони натрапчивата мисъл, позвъни на Лараби.

— Доста ни изплашихте — каза Лараби.

Спомни си за раздражението на председателя и как непрекъснато повтаряше „Ще се оправите“. Чак му докривя, че в крайна сметка онзи се беше оказал прав.

— Много съжалявам — промърмори и се ядоса, задето едва ли не се подмазваше на клиента. Не можеше да се отърси от мисълта, че проявата на уязвимост (макар и не по негова вина) някак си беше навредила на репутацията му. За един адвокат показът на слабост можеше да бъде фатален. Отново му призля, понечи да каже нещо, но без да иска, се оригна в слушалката.

— Ало...

— Връзката е лоша — каза Оливър, внезапно му олекна не само физически, но и душевно.

След срещата с Лараби самоувереността му се възвърна, защото категорично беше прекратил всякакви намеци за заболяването си, като подхвърли уж на шега:

— Дори лекарите се почувстваха глупаво, задето са вдигнали такава паника.

Но в самолета отново се сети за неприятното преживяване и машинално започна да драска в бележника си, докато гледаше през илюминатора как залезът обагря в различни цветове невероятно синьото небе. Откакто го изписаха, го измъчваше усещането за самота, все едно изведнъж беше изоставен от всички, дори от най-близките си хора. Освен това незнайно защо сега се страхуваше повече отколкото в болницата. В края на краищата беше прескочил трапа, нали? Тогава на какво се дължаха депресията му и усещането за самота? Какво не беше наред?

„Обадете се на жена ми“ — беше прошепнал на някого. Думите изплуваха в съзнанието му като вик на давец се, молещ за помощ. Видя се как, изпаднал в паника и истерия, с нокти и зъби си проправя път към Барбара. Картината се смени с друга. Представи си как плува в бурното море, броди из безкрайните пясъци на пустинята, изкачва стръмни скали, извършва подвизи, само и само за да бъде до нея. После филмът в съзнанието му свърши и остави у него празнина, усещане за предателство. Защо тя не бе дошла в болницата, след като ѝ бяха казали, че съпругът ѝ умира?

ПЕТА ГЛАВА

Защо не беше отишла? Същият въпрос си задаваше и Барбара, докато сръчно обезкостяваше пиленето — четвъртото от обяд насам. Работата беше машинална и съзнанието ѝ започна да се лута, сякаш беше изгубила контрол върху мислите си. Нямаше навика да мисли за секс и се удиви, че ни в клин, ни в ръкав ѝ хрумна какво куца в любовния ѝ живот. Оливър я любеше нежно и страстно, но все не успяваше да разпали огън у нея. За нея сексът беше съпружеско задължение, и то отегчително. На пръсти се брояха случаите, при които половият акт ѝ бе донесъл удовлетворение. Даваше си сметка, че мъжът ѝ забелязва безразличието ѝ въпреки артистичните ѝ изпълнения, достойни за „Оскар“.

— Дори когато не се получава добре, е страхотно — казваше често Оливър, след като се бяха любили.

— Правим го, за да ни доставя удоволствие, младежо — отговаряше тя, прикривайки с ирония разочарованието си. Остроумните подмятания бяха идеални за скриването на истината. Не разбираше сексуалното си безразличие, тъй като навремето не можеше да се насити на Оливър. Но това беше отдавна. Преди да се оженят, кръвта ѝ закипяваше още щом той я докоснеше. Години наред тя мислено съставяше списък със „за“ и „против“ брака си.

Сексът беше попаднал в колонката „против“, макар че тя не винеше само Оливър за вялата си реакция в леглото. Нещо в „химията“ помежду им се беше променило. В края на краищата за танго бяха нужни двама, както гласеше баналната фраза. Знаеше, че лесно се възбужда, и с помощта на малко въображение (и вибратор) можеше да отвърне с много страст и плам по време на любовната игра. Но тя мразеше да прибегва до подобни средства. Дори мисълта за това ѝ се струваше противна.

Списъкът с причините „за“ беше внушителен и, образно казано, те дори не можеха да се поберат на един лист. Оливър вече печелеше

двеста хиляди годишно — отлично постижение за сина на дребен чиновник.

Ами къщата? Купили я бяха благодарение на неговата предвидливост, че след време кварталът Калорама, намиращ се близо до прочутия Ембаси Роу, ще бъде сред най-престижните във Вашингтон. Красивите сгради, обградени от високи широколистни дървета, бяха построени в началото на миналия век, за да приютят елита. Най-големите домове и имения бяха превърнати в посолства и резиденции на чужди държави. Калорама Съркъл беше перлата на квартала, особено откъм Рок Крик. От там се разкриваше приказен изглед към долината, зиме и лете обвита в зеленина. От прозорците на къщата на семейство Роуз се виждаше великолепият мост Калвърт Стрийт, известен с колоните със статуи на орли. Гледката представляваше удоволствие за окото, въпреки че мостът беше предпочитан от отчаяни самоубийци.

Когато я купиха, къщата, напомняща френски замък, беше истинска руина. След като я боядисаха в бяло и монтираха черни кепенци, фасадата се преобрази. Реставрираха двукрилата външна врата и също я боядисаха в черно, монтираха стилни метални хлопала и дръжки. Ръждясалите аплици от двете страни бяха заменени с нови във формата на корони.

Резултатът надмина очакванията на съпрузите; къщата с високи прозорци, изящни первази от ковано желязо и покрив с метален обков беше съвършена. Бяха толкова щастливи, че си поръчаха картички с гравирано изображение на сградата, които всяка Коледа изпращаха на близки и познати. В крайна сметка къщата беше част от тях.

И двамата бяха луди по колекционирането на старинни предмети и през уикендите посещаваха търговете или кръстосваха старите имения във Вирджиния и Мериленд в търсене на антики, предлагащи се на ниска цена. Повечето от ваканционните им пътувания до Европа също бяха посветени на тази дейност. Всяка мебел или предмет бяха свързани със спомени за дадено пътуване. С течение на времето тези спомени станаха част от мистиката, витаеща около колекцията им. Имайки предвид обстоятелствата, при които се бяха запознали, събирането на старинни вещи им се струваше като нормална част от брачния им живот. Сякаш и двамата се стремяха да реализират някаква отдавнашна детска мечта.

От своя страна, Барбара проявяваше интерес към кулинарното изкуство, откакто се помнеше. Майка ѝ беше отлична кулинарка, а тя самата се беше научила на много тънкости, помагайки на професионални готвачи по време на летните ваканции. С течение на времето децата пораснаха и грижите за тях ѝ отнемаха все по-малко време. Така у нея се породи идеята да се захване професионално с готвенето. Усещаше някаква смътна неудовлетвореност от живота си, въпреки че не искаше да се превърне в традиционната домакиня — жесток етикет, който някои завистливи жени лепваха върху други.

Беше замислила кухнята именно с тази цел. Оливър прегърна идеята, макар и да не беше сигурно дали гледа на начинанието на съпругата си като на прищявка, или вярва в уменията ѝ да създаде фирма за организиране на празненства. Така или иначе се впусна с ентузиазъм в осъществяването на плана и посвети свободните си дни на проектирането и обзавеждането на кухнята. Тъй като притежаваше обширни познания по електротехника и дърводелство, направо скъса нервите на майсторите. Барбара пък се научи да се оправя с повечето домакински уреди и устройства и стана експерт в смяната на гумени уплътнения, почистване на запушени канали и поправяне на боклукомелачката. По случай една Коледа Оливър дори ѝ подари сандъче с инструменти. После години наред я обучава как да ги използва, а тя му помогна да изгради сауната с душа. Също така заедно бяха реставрирали някои от старинните мебели.

Като всеки адвокат, който тепърва гради кариера, Оливър пътуваше непрекъснато, но съботата и неделята бяха свещени за него и той винаги си беше вкъщи за уикенда. С Барбара си даваха сметка, че къщата е центърът на техния свят. Затова търсеха дейности, свързани с къщата, които да упражняват заедно. Например оранжерийното градинарство, въпреки че след време той се пристрасти към отглеждането на орхидеи, а тя продължи с бостънската папрат и африканските теменужки.

Да, колоната с причините „за“ наистина беше доста дълга. Бяха се опитали да предадат интересите си на децата си, но, изглежда, животът на Ив и Джош се въртеше около други ценности.

Имаше и други причини в полза на брака им. Оливър беше интелигентен, привлекателен, красноречив, с чувство за хумор и много хобита и интереси. А тя се радваше на вниманието и одобрението на

колегите и клиентите му, въпреки че от време на време някоя завистлива съпруга се заяждаше с нея.

„Тогава — запита се отново (или въпросът беше отправен към пилето, чиято кожа тя изхлузи от скелета подобно на пуловер) — защо не отидох в болницата?“

Продължи машинално да разфасова пилето. Накрая ловко опъна кожата върху дървения плот за рязане и я сплеска с опакото на сатъра.

— Защото изобщо не ми пука за него! — извика. Почувства как в гърдите ѝ напират гняв, но не можеше да го обоснове и това я вбесяваше още повече. — Трябва да има някаква причина — прошепна. Гневът я задуши и тя яростно замахна със сатъра и разцепи дървения плот.

Първото желание, което изпита, след като ѝ се обадиха от болницата, беше Оливър да умре. Това беше абсолютната истина. Искаше той да изчезне от живота ѝ колкото се може по-безболезнено. Да бъде изваден като развален зъб.

Оливър мъртъв? Мисълта я уплаши и тя потрепери. Естествено подобно нещо беше абсурдно. За да желае смъртта му, значи го мразеше. Омраза ли? Подобна реакция изглеждаше нечовешка. Преглътна с усилие, побиха я тръпки, разтрепери се като лист. Но не можеше да си затваря очите за истината. Наистина се беше надявала съпругът ѝ да умре.

ШЕСТА ГЛАВА

Оливър почти не си спомняше как таксито мина по Мемориъл Бридж, зави край паметника на Линкълн покрай Държавния департамент и пое по околоръстното шосе на Вашингтон. Всичките забележителности преминаха пред погледа му като размазани фотографии. Ан явно бе стояла до един от прозорците откъм фасадата, защото отвори външната врата още преди той да пъхне ключа в бравата. Махагоновият часовник в коридора показваше шест часа без две минути. Оливър остави на мраморния под куфарчето си. Спомни си, че дори под въздействието на сънотворните, с които го бяха натъпкали в болницата, все му се счуваше звънът на стенния часовник, подобен на ехо от древността.

— Джош отиде да играе баскетбол, Ив е на занятия по балет. Барбара приготвя пастет — припряно заобяснява Ан, сякаш се извиняваше, задето го посреща вместо близките му. Същевременно се вираше в него и тревожно следеше реакцията му, което беше признак за нейното притеснение. — А ти как си?

— Добре — отвърна Оливър. — Може би съм малко блед, но ми няма нищо.

— Да, наистина си леко пребледнял...

Той отиде в оранжерията, за да види орхидеите, които също като него бяха оцелели по чудо. Опипа пръстта около корените им — още беше влажна.

— Не се тревожете, татко се върна — прошепна на цветята.

Качи се в спалнята, съблече се, поколеба се дали да не използва сауната, накрая реши да вземе горещ душ. Неизвестно защо изпитваше нужда от някакъв шок, за да прогони депресията. Спря горещата вода на душа и остави само студената. Настръхна и се задъха от ледената струя, но болката не се върна. Дали не му липсваше като стар приятел?

Барбара влетя в стаята тъкмо когато той наметна хавлията, и го целуна по устните. Оливър я придърпа към себе си и я притисна до мокрото си тяло.

— Дяволски много се изплаших — прошепна, притиснал лице до кестенявата ѝ коса. Идваше му да заплаче, но се въздържа. Топлината ѝ му действаше успокояващо.

— Сигурно е било ужасно — промърмори Барбара, изтръгна се от прегръдката му и разкопча блузата си, защото се беше намокрила. Оливър забеляза как тя изпитателно се вгледа в отражението си в огледалото на банята и машинално отметна от челото си кичур коса.

— Вече съм по-добре — промълви, все едно го беше попитала. Барбара пусна чешмата, наведе се и наплиска лицето си.

Той се загледа в нея, ненадейно изпита желание да я докосне. Облече си велурения халат, върна се в спалнята и се изтегна в удобното кресло. Не я виждаше, но чуваше плискането на водата. След малко тя излезе от банята, наметнала беше хавлия.

Оливър си даде сметка, че за пръв път от много време я вижда гола. Годиците не ѝ се бяха отразили, беше все така стройна. Краката и бедрата ѝ още бяха стегнати, също и едрите ѝ гърди, макар и да бяха понатежали. Внезапно му се прииска да я има, получи ерекция. Тя обаче изглеждаше потънала в размисли и умът ѝ витаеше другаде.

— Трябва да се гордееш с мен, Оливър — заяви ни в клин, ни в ръкав. — Договорих се с еквадорското посолство да доставям храната за празничните им вечери. Следващата седмица ще приготвя пиле „галантен“. После — касуле. И, разбира се, прочутият пастет „дьо шампан“.

Той винаги я подкрепяше в начинанията ѝ, но сега не можеше да се съсредоточи върху думите ѝ. Наблюдаваше я как седи пред тоалетката и разресва косата си. Стори му се някак далечна, непозната.

— Щях да умра — промълви и се загледа в дантелените завивки и пухените възглавници, подпрени на таблата на кревата, украсена с резба. Едната стена на спалнята беше заета от висок шкаф в стил „рококо“ с чекмеджета и с изящни вратички. Завесите не бяха спуснати и през френските прозорци проблясваха фаровете на колите по Бридж Калвърт. Между прозорците бяха поставили писалищна маса, която Барбара използваше за работно бюро. Отгоре стоеше фотография на четиримата, заснета по време на екскурзията до Големия каньон — снимали се бяха на фона на яркооранжевите величествени скали. На стените бяха окачени гравюри в стил „арт деко“, изобразяващи

стройни чувствени жени. Оливър ги загледа, но не усети познатата естетическа наслада. Напротив, подсилваха чувството за празнота.

— Не разбирам защо не дойде — продължи, сякаш говореше на гравюрите. Изведнъж се сепна — неочаквано за самия себе си беше предприел решителен ход. Беше стигнал до същността на нещата. Макар и да не я виждаше, знаеше, че се е обърнала към него.

— Непрекъснато се обаждах по телефона и се осведомявах за състоянието ти — кисело промърмори Барбара.

— До тази сутрин лекарите не знаеха какво ми е — злъчно отбеляза той.

— Казаха ми, че състоянието ти е стабилно.

— Болеше ме, мислех, че ще умра.

— Но нали не умря?

— Нямах как да го знаеш.

— Не ме съди толкова строго, Оливър.

Той си позволи да помълчи, изненадан, че не чувства никаква болка в гърдите. Само стомахът му беше свит. Оригна се, дъхът му миришеше лошо. Обърна се и я погледна в лицето. Този път тя се извърна.

— Ако се беше случило с теб, аз щях да дойда веднага — измънка Оливър и се ядоса още повече на себе си, задето хленчи.

— Но не се случи, нали? — Барбара стана и отиде в съседното помещение. Върна се, облечена с дълъг пеньоар. — Трябва да приготвя вечерята. Децата скоро ще се приберат.

— Не проумявам поведението ти. — Оливър се изправи, за да види лицето ѝ. Изглеждаше невъзмутима, изпитателно се взираше в него. Той не долови признаци на несигурност или притеснение. Нямахме никакво напрежение или тревога. Стори му се променена, напълно различна.

— Може би страдам от синдрома „на прага на смъртта“. — Той въздъхна. — Мисълта ми е... — Не можеше да намери подходящи думи — нещо странно за него. — Когато си на ръба на пропастта, си мислиш, че всички те отписват. Усещането е отвратително.

— Мисля, че преувеличаваш, Оливър. — Барбара понечи да излезе от стаята, но той отново заговори:

— Може би ми беше необходима малко подкрепа, успокоение. Толкова ли много исках? — Удивително как го осъзнаваше. Имаше

нужда да го прегръщат, да го гаят. Може би като бебе до гърдите на майка си. „По дяволите — крещеше душата му, — изпитвам необходимост да ме обичаш, Барбара.“

— Повярвай ми, ако беше ти се случило нещо сериозно, щях да дойда начаса. И ти го знаеш.

Най-тревожното бе, че тя се опитваше да си повярва. Насили се да прогони неприятното предположение, изправи се и отново я придърпа към себе си. Барбара обаче се поколеба.

— Нали си добре? — прошепна, поколеба се, накрая все пак го прегърна. — Това е решаващото.

От къде беше научила този израз? Може би от него. Вътрешният глас му подсказваше, че има повод да се тревожи. Нещо в неговия свят се беше променило до неузнаваемост.

— Извинявай, не те разбирам — смотолеви.

Тя го погледа няколко секунди, след което сви рамене и се усмихна. Жестът ѝ също му се стори някак кух, фалшив. Може би лекарствата, които му бяха дали в болницата, влияеха на възприятията и на емоциите му. Долавяше у нея безразличие. Безразличие. Невидимата антена на главата му потвърждаваше усещането.

— Ще се почувстваш по-добре след вечерята, Оливър. Сигурна съм.

— Как така ти си толкова сигурна? А аз — толкова несигурен?

Тя поклати глава и му обърна гръб. След малко стъпките ѝ изтрополиха надолу по стълбището. Отиваше си. „Завинаги ли?“ — запита се той.

СЕДМА ГЛАВА

Барбара беше сама в кухнята. Ан и децата бяха в стаите си. Отвън се чуваше непрекъснатият лай на Бени. Сигурно някой от съседите щеше да се оплаче. Барбара си наложи да се съсредоточи, сложи пилешкото в емайлираната тенджерата на газовия котлон. Добави вода и сол и включи котлона.

Избърса дланите си в престилката и отиде в трапезарията. Замислено докосна хладния мрамор на бюфета. Видя отражението си в сребърната купа за пунш. Образът беше изкривен. Тя ли беше или не? Може би беше само орнамент, украшение, неодушевено като сребърния свещник до нея. И зад фасадата имаше само история. Внезапно си спомни думите на майка си, нейното разочарование и неодобрение, когато ѝ беше съобщила, че се отказва от следването, за да се посвети на Оливър. „Това отдавна е в миналото“ — помисли си гневно.

— Да обичаш някого не означава, че трябва да се отказваш от всичко — предупреди я майка ѝ.

— Само докато той завърши следването — настоя Барбара.

— Саможертвата е хубаво нещо, но трябва да помислиш и за себе си.

— Важното е да разбереш какво е да обичаш толкова много някого, както аз обичам Оливър, — отвърна Барбара, сякаш това обясняваше всичко. Защо не я бяха предупредили, че любовта е преходна? Вечни бяха само вещите. Тя машинално прокара пръсти по изящния свещник.

И все пак беше по-ядосана на себе си, отколкото на майка си. Чак сега разбираше колко глупава е била на младини.

„Любовта — каза си — е измамна.“

Предишното чувство се върна, само че сега беше още по-силно. Не че искаше Оливър да умре. Определено не. Би било жестоко, неморално и немислимо. Но след първото обаждане на лекаря, който каза, че Оливър е на смъртно легло, немислимото стана... мислимо.

Как би могла да живее, след като е пожелала смъртта на съпруга си? И как би могла да живее с Оливър?

Не за пръв път ѝ хрумваше, че трябва да се раздели с него. Идеята назряваше у нея отдавна. Може би още от самото начало. Разбира се, не можеше да определи точно в кой момент ѝ е хрумнала, тъй като двамата винаги бяха много заети да планират бъдещето, да строят, да отглеждат децата, да се занимават с градината, да колекционират старинни предмети. Съвместният им живот сякаш се подчиняваше на неписан дневен ред. Да помага на Оливър, докато той завърши право. Да играе ролята на съвършената съпруга на начинаещ адвокат. Да бъде любезна и мила с неговите шефове от адвокатската кантора. Огромни късове време, посветени на това да прави добро впечатление. Да създаде на съпруга си уютно домашно огнище, където той да си отдъхва и да събира сили. Бяха сменили малкия апартамент с цял етаж в жилищна сграда в предградията. Тя се включи в „дежурствата“ на майките, които се редуваха да взимат с кола децата от училище, започна да води дъщеря си на уроци по балет...

И накрая венецът на мечтите им... тази грамадна великолепна къща. Проект, в който и двамата бяха вложили цялата си енергия и фантазия. „И какво стана, когато го осъществихме“ — запита се тя и влезе в библиотеката, където съпругът ѝ четеше вестник. Този въпрос изискваше отговор. И тя вече го имаше.

— Не се затичах да те видя в болницата в Ню Йорк, Оливър, защото не ми пукаше.

Точно такъв беше отговорът на въпроса. Достатъчно красноречив беше. Оливър вдигна поглед от „Уошингтън Стар“ и примижа:

— Не ти пукаше ли? — Той свали очилата и ги остави на облегалката на фотьойла.

— Да, просто не ми пукаше — повтори ясно и категорично Барбара.

— Искаш да кажеш, че за теб нямаше значение дали ще оживея, или ще умра. — Оливър забарабани с пръсти по коляното си.

— Точно така.

— Сериозно ли говориш? — Явно беше объркан и тя си помисли за милиони други жени по света, които ненадейно разкриваха на мъжете си същата истина.

— Напълно. Не ме беше грижа. От много време не ми пука. — Тя се успокои. Беше си наумила, че трябва да е едновременно и спокойна, и нащрек.

— Просто ей така, а? — Той щракна с пръсти. — Зачеркваш досегашния ни живот. Любовта ни. Семейството.

— Просто така. — Тя също щракна с пръсти и не пожела да обясни, че идеята не ѝ е дошла „просто така“, а чувствата са се събирали в гърдите ѝ години наред.

Оливър се помъчи да запази самообладание. Стана, отиде до барчето и си наля двойна доза уиски. Отпи голяма глътка.

— Не мога да повярвам — каза след дълга пауза.

— Повярвай.

Тя се беше настанила на другия фотьойл, седеше, изпънала гръб, впила пръсти в свивките на коленете си. Стафордширските фигурки сякаш бяха жива публика. Оливър потри брадичката си и поклати глава:

— В друг ли си влюбена? — Гласът му пресекна, той се прокашля.

— Не.

— Друг живот ли искаш? — попита Оливър, реагирайки като опитен адвокат.

— Може би — отвърна Барбара, следвайки неговия съвет: „Винаги отговаряй уклончиво по време на разпит.“

— Аз ли съм направил нещо? — продължи Оливър, като се вкопчи в останките от надежда.

— Не съвсем.

— Значи е нещо, което не съм направил?

Тя внимателно обмисли отговора си, после промърмори:

— Няма нищо общо е твоето съзнателно поведение.

— Какво, по дяволите, означава това? — избухна Оливър.

Гневът му беше неизбежен и Барбара го знаеше. Надяваше се само той да не се разплаче. Не искаше да му показва своето коравосърдечие.

— Означава — отговори спокойно, — че нямаш контрол над ситуацията... нямаш и вина. Причината е в мен. — Замълча и сви рамене. В същото време стисна по-силно бедрата си. — Не мога да си представя да продължа да живея дори още миг с теб. Както казах,

вината не е твоя... — Оливър понечи да каже нещо, но вдигна ръка. — И каквито и страдания да си ми причинил, не е било съзнателно.

— Страдания ли? — Гласът му се разтрепери. — Какви ги говориш?

— Де да можех да се изразявам по-ясно и красноречиво. Но не притежавам твоята школовка...

— Значи това било — саркастично подхвърли той. — Отказала си се от своя живот заради мен.

— Донякъде.

— Аз съм те накарал да зарежеш следването. Направил съм те робиня.

— В известен смисъл.

— И ти... как беше клишетото... не се чувстваш пълноценна?

— Да, и това също.

Усети как недоволството му се засилва. Знаеше какво ще последва. Какво трябва да последва.

— А децата? Те нямат ли право на глас?

— Децата ще са добре. Нямам желание да се отказвам от грижите за тях. И, да, те нямат право на глас.

— Господи. — Той отново присви очи. — Това ти ли си?

— Да.

— Ти не си Барбара. Не си момичето, за което се ожених.

— Не съм онази Барбара. Съжалявам, Оливър. Наистина съжалявам. Не ми се искаше да ти причинявам болка.

Последва дълга пауза. Той закрачи из стаята. Спря се, обърна се с гръб към нея и впери празен поглед в подвързаните с кожа книги. Заобиколи масата, върна се до барчето и отново си наля уиски. Предложи и на нея. Очевидно не знаеше как да реагира — новината му беше дошла като гръм от ясно небе.

— Не, благодаря — учтиво отвърна Барбара.

Той сви рамене и изпи почти на екс и втората чаша. Забоде пръст в гърдите си:

— Пак ми призля.

— Вземи лекарство.

Оливър въздъхна, направи гримаса и си пое дълбоко въздух, загледан в нея:

— Ти си хладнокръвна мръсница.

— Съжалявам, ако така ме приемаш. — Все пак думите му я жегнаха. Не беше хладнокръвна, нито искаше да бъде жестока.

— Няма по-лесен начин, Оливър. Съжалявам.

— Съжаляваш ли?

Устните му се разтрепериха. Хрумнаха му и други обиди, но се сдържа.

— Сигурно е някаква епидемия. Всички жени от нашето поколение сте с цели списъци от неизпълнени мечти, желания и фантазии. Ние си скъсваме задниците, за да сте доволни, а вие как ни се отблагодарявате? Презадоволени сте, затова... — Той млъкна, без да довърши фразата.

Барбара очакваше и това — беше изчерпал всичките си аргументи.

— Предполагам, искаш развод? — добави той.

— Да.

— Без дори пробна раздяла ли? Раз-два и край, така ли?

— Обясних ти как се чувствам, Оливър. Защо искаш да удължиш агонията?

Той сви рамене, лицето му се изопна, брадичката му затрепери.

— Мислех, че се справям страхотно с работата — прошепна едва чуто. — Мислех, че това е успехът.

— Но не е.

— Ще бъде много неприятно.

— Животът е низ от неприятности.

— Не ми се прави на философка, Барбара.

Тя стана. Какво повече можеше да се каже? Въпреки душевната болка, която изпитваше, в главата ѝ зазвъняха камбаните на свободата: „Спаси се! Спаси се!“

Предполагаше, че на другата сутрин Оливър ще се изнесе.

ОСМА ГЛАВА

Оливър не се изнесе на сутринта. Беше твърде объркан. За да избегне ново обяснение със съпругата си, излезе от вкъщи в шест часа, преди да са станали другите. Винаги отиваше пеша до кантората, ферарито си стоеше в гаража, завито с покривалото. Не би позволил на друг да кара този „шедьовър на автомобилната индустрия“.

Дори когато вървеше пеш и в най-студените дни, мисълта, че любимата му кола го чака, му доставяше удоволствие. Тази сутрин обаче удоволствие нямаше.

Не беше мигнал нощес. Не беше свикнал с високото легло „Чипъндейл“ в спалнята за гости. А изглеждаше толкова привлекателно и удобно, когато го купиха. Оказа се, че е прекалено високо и твърдо. Бяха обзавели тази стая с чудесно бяло писалище с дърворезба, махагонова тоалетка и огромен старинен шкаф. На пода беше постлан кръгъл килим в стил „арт деко“, елегантните завеси бяха в бежово. Изведнъж му хрумна, че спалнята за гости е твърде показна, за да е комфортна.

Прекарал беше неспокойна нощ, от въртенето му в леглото през нощта чаршафите бяха станали на топка, което само подсилваше неприятното му усещане. Въпреки това той не стана да ги оправи, тласкан от някакво мазохистично желание да се накаже за провала си като съпруг.

Този феномен — единствено с тази дума можеше да опише ситуацията, — беше обичайно явление сред неговите познати. „Тя ни в клин, ни в ръкав взе, че каза: «Край на брака ни.» Сякаш целият ѝ характер се беше променил. Сигурно в жената настъпват някакви необясними процеси, щом наближи четирийсет години.“ Беше чувал да го казват по стотици различни поводи.

„Като че е някаква епидемия“ — помисли си, докато вървеше по Кънектикът Авеню. Постепенно забърза крачка, накрая затича, докато не остана без дъх и не се подпря на фонтана на Дюпон Съркъл. Изведнъж го осени прозрение. Предстоеше му да започне нов живот, за

който беше напълно неподготвен. И в слаба физическа форма, за да стартира отново. Май беше по-добре наистина да го беше поразил сърдечен удар.

Някъде призори вече беше проследил мислено живота си с Барбара от мига, в който за пръв път я беше зърнал на онзи търг за антикварни предмети. Боксърите Криб и Молино. Именно те ги бяха обединили в брачен съюз.

— Остави ги да водят битки вместо нас — му беше казала тогава Барбара.

Историята се беше доста поизтъркала през годините, макар че в светлината на новите обстоятелства, изводът далеч не изглеждаше толкова смешен. Съдбата беше отредила аукционерът да сгреша. Сега обаче всичко му се струваше глупаво. Ако двете порцеланови фигурки не вървяха заедно, може би нямаше да го сполети сегашната му съдба.

Убеден беше, че винаги е бил примерен и любящ съпруг. За малко не добави и „верен“, но се сети как на два пъти беше преспал с проститутки по време на конференции в Сан Франциско и Лас Вегас, когато децата още бяха малки. Цяла нощ си блъска главата къде е сгрешил — така или иначе, тя имаше всичко, за което би могла да мечтае. Продължил бе да се мятва в мрака, а сутринта беше като изстискан от чувството за безнадеждност.

Най-много го объркваше фактът, че Барбара не го предупреди. С нищо. Мразеше да го заварват неподготвен.

— Изглеждаш доста кофти — подхвърли един от адвокатите, когато Оливър го подмина в коридора. Тъй като редовно бягаше за здраве, колегата му винаги пристигаше пръв в кантората. Оливър не искаше да го вижда никой — даваше си сметка, че по външния вид и потиснатото му настроение веднага ще разберат какво се е случило. Самият той многократно беше виждал подобна картина: брадясал мъж със смачкан костюм и риза, който идва на работа преди седем часа — поредната жертва на съпружеската ярост.

— Нито дума повече — предупреди Оливър колегата, след като се вмъкна в кабинета си и се плъсна безпомощно на въртящия се стол зад бюрото. Барбара го гледаше в сребърна рамка, усмихната загадъчно като Мона Лиза. Той метна снимката в кошчето за боклук. Не си спомняше колко време е седял така, с празно съзнание. Искаше му се да заплаче. Секретарката му, мис Харлоу, жизнерадостна дама на

средна възраст, влезе в кабинета и почти веднага забеляза фотографията на Барбара в кошчето.

— Тази сутрин се нуждая от мило отношение и любезности — промълви той.

— Виждам.

— И кафе с поничка.

— Със сладко или без?

— Не знам още — призна той и след като вдигна глава, срещна насълзените ѝ очи. — Само не се опитвай да ме утешаваш.

Малко след като тя излезе, се обади Хари Търмонт. Оливър тайно се надяваше, че обаждането е от Барбара, която съжаляваше за случилото се и искаше да му се извини. Само бегло познаваше Хари, който беше бракоразводен адвокат. Хората го наричаха „Бомбардировача“. Сърцето му замря.

— Тя ме нае, Роуз — злорадо заяви Търмонт.

— Едва ли има значение дали си ти или някой друг — мрачно отвърна Оливър. Още повече го доядя на Барбара. Явно не си губеше времето и бързо си беше намерила адвокат. После си даде сметка, че на нейно място би постъпил по същия начин.

— Ако се държиш разумно, ще уредим нещата така, че да са изгодни и за двама ви — добави Търмонт.

— В момента не съм готов да разговаряме по този въпрос.

— Знам. И много съжалявам за вас двамата. Повярвай ми, опитах се да я разубедя. Опитът за помирение винаги е първата стъпка. Така ни учеха в университета. Боя се, че е непоколебима.

— И не е склонна да отстъпи, така ли? — промърмори Оливър и веднага съжали, че е показал тревогата си.

— Не, категорична е.

„Не ми пука. Отдавна не ми пука“ — беше му казала тя. Невероятно.

— Ами ако размисли?

— Няма.

— Защо си толкова сигурен?

— Делото ще е доста тежко — смени темата Търмонт. — По-добре вземи мерки.

— Чак толкова ли е страшно?

— И по-лошо.

- Не разбирам.
- Ще разбереш.
- Кога?

Вместо да отговори, Търмонт заплашително заяви:

- По-добре си намери адвокат.

Оливър кимна. Знаеше едно от основните правила в правото. Само глупак би искал да бъде адвокат на себе си, особено когато става дума за развод.

— Може би, ако нещата се поуталожат малко... — подхвана — не му се искаше да вярва, че решението на съпругата му е окончателно.

Търмонт се изкиска. Беше кикот на хиена. Оливър не издържа и тресна слушалката. Дълго се визира в телефона, питайки се дали Барбара е казала на децата. С треперещи пръсти — наложи се да ги разтърка, за да станат отново послушни, набра номера у дома. Обади се Ан и съобщи, че Барбара е излязла по работа.

— Ами... — Оливър се поколеба. Искаше му се да каже: „Ти не си виновна“, за да успокои поне нея.

- Да ѝ предам ли нещо?

— Много неща — отвърна той. — Повечето лоши.

— Съжалявам, че стана така — измънка Ан.

Скоро жена му щеше да настрои и нея. В това беше убеден. Децата също. Но защо?

Ако само имаше някакви доказателства за извършеното от него престъпление. Може би тогава щеше да приеме наказанието.

Помоли един от наскоро развелите си колеги да го свърже с някой добър адвокат, занимаващ се с бракоразводни дела. Веднага. Адвокатът, който се казваше Джим Ричардс, веднага назова Хари Търмонт.

— Барбара вече го е ангажирала.

— Спукана ти е работата. — Той поклати глава и тъжно погледна Оливър. — Тоя ще ти разкаже играта.

— Съмнявам се. Очаквам да приключим нещата цивилизовано.

— Цивилизовано ли? Хари Търмонт не е цивилизован. Знай, че в момента се намиращ в джунглата. — Ричардс прелисти бележника си. — Опитай с Мъри Голдстейн. Кантората му е в тази сграда. Бивш равин. Ще ти четем лекции и ще ти съчувства. Тъкмо каквото ти е необходимо.

— Тя иска от мен само да се изнеса от къщи — промърмори Оливър.

— Всички така казват.

Уговори си среща за същия ден — професионална куртоазия. Но преди да си тръгне от офиса, отново се обади на Барбара. Само за да се увери, че случващото се не е сън. Тя вдигна телефона.

— Още ли си сърдита? — попита я тактично, същевременно се запита има ли причина да му се сърди. По дяволите, не можеше ей така да захвърлиш живота си на боклука. Склонен беше да ѝ прости.

— Не съм сърдита, Оливър.

— Още ли мислиш за развод?

— Търмонт не ти ли позвъни?

— Да, обади ми се.

— Не става дума за това дали съм сърдита или ядосана. Трябва да уредим доста делови подробности. Според законите на щата може да се иска развод по взаимно съгласие.

Фактът, че си е направила труда да проучи законите, го ядоса още повече.

— По дяволите, Барбара. — Стори му се, че отново обръч стегна гърдите му. Споменът за болничното му преживяване се завърна. — Не можеш да постъпваш така.

— Оливър, обсъдихме го снощи. — Тя отегчено въздъхна.

— Каза ли на децата?

— Да. И те имат право да знаят.

— Можеше поне да ме изчакаш. Никак не е честно от твоя страна.

— Сметнах, че ще е най-добре да го чуят от мен, да разберат аргументите ми.

— Ами моите аргументи?

— Ще ги изложиш лично. — Тя замълча, сетне добави: — Няма да се занимаваме с ненужни спорове кой да поеме попечителството над тях, нали?

Хладнокръвието и безпощадната ѝ логика го подразниха. Отново почувства парене в гърдите и бодечежи. Изсипа в дланта си две хапчета от лекарството, което му бяха предписали, и ги сдъвка.

— Да, безсмислено е — измънка.

— Защо да им съсипваме живота? Казах им, че ще живеем отделно, но ще могат да се виждат с теб, когато пожелаят. Все пак си им баща. Надявам се, че не съм постъпила против желанието ти.

— Не искам да страдат — примирено каза Оливър. Сърцебиенето му се успокои. Преглътна няколко пъти, за да се отърве от тебеширения вкус на лекарството. „Какво нахалство! — помисли си. — Скапва живота ми живота и ме принуждава да съм й съучастник!“ Чувстваше се безпомощен. И победен. — Така значи... Това ли е окончателното ти решение? — попита. Напрегна слуха си, за да долови поне някакво покаяние, но уви. Вместо отговор последва мълчание. — Защо постъпваш така... без предупреждение? Даваш ли си сметка, че ми дойде като гръм от ясно небе? Да бях забелязал поне някакъв признак. Нещо, каквото и да е. Чувствам се така, сякаш са ме простреляли в главата.

— Не го обръщай на мелодрама, Оливър. Бракът ни се разпадаше от години.

— Защо тогава аз не го забелязах?

— Дълбоко в себе си си го знаел.

— Сега на психиатър ли ще се правиш? — Вече не можеше да потисне сарказма си. Ако в момента тя се намиреше до него, щеше да я зашлеви. Искаше да ѝ смачка физиономията, да размаже онези невинни славянски черти, да извади онези кафяви очи, които несъмнено в момента му се присмиваха. — Мръсница! — процеди.

— Очаквам в най-скоро време да си събереш багажа — преспокойно каза тя, все едно не беше чула ругатнята му.

— Защо не... — подхвана той, после млъкна. Какво повече можеше да каже? Гневно тресна слушалката върху телефона. — Fini — прошепна на празния кабинет. Облече си смачканото сако и тръгна за срещата с Голдстейн.

Голдстейн изглеждаше невероятно добродушен. Говореше като равин — представа, която се подсилваше от дипломите на иврит, окачени на стената редом с дипломата му по право. Черна къдрава коса обрамчваше плешивото му теме. Носеше очила с рогови рамки, очите му с притворени клепачи създаваха впечатлението, че той тъгува за сегашното състояние на човешката раса. Беше закръглен, с тройна

гуша и дебели пръсти, носеше кремава риза и раирана вратовръзка на „Ермес“. Запали голяма пура, докато чакаше Оливър да се настани на креслото пред бюрото. На бюрото му стоеше рамкирана фотография на семейството му, вероятно заснета преди години, на която се виждаха три пълни деца и шишката му съпруга.

— Мразя разводите — промърмори, поклати глава и погледна снимката. — Развалени семейства. Шанда. Означава „жалко“ на иврит.

— И аз не съм възхитен — измънка Оливър.

— Чия беше идеята?

— Нейна.

Голдстейн поклати глава отново и издиша облаци дим. Изглеждаше като човек, който съчувства на ближните си. Оливър си го представи с брада и еврейска молитвена шапчица, утешаващ своето паство. Хрумна му, че ако разговаряше със свещеник, щеше да изпита смътно чувство за вина. В момента изпитваше необходимост да се изповяда. Заговори, от устата му се изля порой от думи — оправдания, обвинения и догадки, които досега беше изброявал мислено. Всички имаха една цел — да представят пред Голдстейн изопачената картина на здрав брак, продължил цели осемнайсет години.

Голдстейн го слушаше търпеливо, стискаше между зъбите си пурата, която отдавна беше угаснала, и от време на време кимаше.

Когато свърши, Оливър глътна още едно хапче. Бившият равин отпусна ключените си пръсти и остави в пепелника угасналата пура. Кимна, изправи се, взе бележника си и започна да задава въпроси:

— Има ли друг мъж?

— Мисля, че не.

— Защо мислите така? А друга жена има ли?

— Нищо подобно.

— Съвместна собственост?

— Къщата, разбира се, всичките антики и други скъпи вещи. В тях вложихме всичко, което имахме. Според мен къщата би могла да се оцени на поне половин милион, антиките струват още толкова. Боже, с колко любов я построихме! — Погледът му се зарея в празното пространство.

Голдстейн отново кимна като психоаналитик, който изслушва изповедта на пациента си.

— За какъв развой от делото сте готов, господин Роуз? — попита. От предишния му любезен тон нямаше и помен.

— Не знам, не съм сигурен. Нямах време да помисля. Според мен децата няма да са проблем. Печеля достатъчно, за да мога да ги издържам и занапред. Искам да се чувстват добре. Готов съм да предложа солидна издръжка.

— А къщата?

— Не знам. Да речем, че Барбара ми плати половината от стойността ѝ. В края на краищата построихме я заедно. И от всичко останало по половината.

— Искате справедлива подялба при развода или ще изпадате в сантименталности? Ако ще проявявате сантименталност, няма смисъл да се развеждате. В интерес на истината на мен ми се иска да не разрушавате семейството си. Мразя, когато децата служат като разменна монета или като боксови круши. Децата трябва да са „брукха“. — Той погледна Оливър и поклати глава. — Означава „дар божий“.

— Вижте, Голдстейн. Не аз искам развод. — Оливър почувства как кръвта нахлу в лицето му.

— Ясно. — Адвокатът вдигна пухкавата си длан. — Трябва да се успокоите, да не се влияете от чувствата си.

— Разбирам за какво намекувате. Искате да разрешим спора мирно. Без никакви проблеми и главоболия. И накрая да има тлъст хонорар за вас.

— От вашата уста в божиите уши.

— Надявам се и тя да иска същото.

— Не можем да сме сигурни — промърмори Голдстейн. — Това е най-важният закон в семейното право. Никога не бъди сигурен. Когато се развеждат, хората се побъркват.

— Е, аз няма да се побъркам — кисело заяви Оливър. — Щом така е писано, да става каквото ще. Само гледайте да не протакаме много.

— В окръг Колумбия има срок на изчакване. Шест месеца, ако страните нямат взаимни претенции. Това е най-бързият начин. Но делбата на имуществото става отделно и може да продължи доста дълго. Като се стигне до съд, се изчаква съдията да се произнесе по

делото. — Голдстейн се приведе и издиша дима от пурата. — Всички съдии са кретени.

Оливър кимна. Струваше му се, че събитията се развиват с шеметна скорост.

— Няма да се стигне до там.

— Дано.

— Дватамата с Барбара сме разумни хора.

— Така е било до вчера.

— Познавам адвокатите. Те могат доста да усложнят нещата. На Търмонт му викат Бомбардировача.

— Лично аз имам смесени чувства. Една съдебна битка ще ме направи още по-богат. Имам много добро и любящо семейство, господин Роуз. — Той с копнеж се вгледа във фотографията. — Тази година на децата предстои да постъпят в колеж. Имам грамадна къща в Потомак, прислужница и два мерцедеса. Два пъти в годината пътувам до Израел. Хари Търмонт притежава всичко това, но и самолет и къща на остров Сейнт Томас. Винаги има тен, което означава, че много често ходи на почивка.

— Не е необходимо да ми четете лекции. Аз също съм адвокат.

— Именно затова ви изтъквам тези факти. Можем да ви оберем до шушка. — Той отново се приведе, Оливър усети лошия му дъх.

— Добре, успяхте да ме изплашите, Голдстейн. Вече казах, че искам да разреша спора мирно. Без никакви препирни. Отвращава ме мисълта, че някой друг ще се обогати от моето нещастие.

Голдстейн отново си запали пурата, дръпна и издиша облаци дим.

— Ще говоря с Търмонт и ще ви се обадя. — Той стана. — От тук насетне ще разговаряме с жена ви само чрез Търмонт.

— И за двама ви ли ще плащам?

— Не съм измислил законите.

— Само вземате парите, а?

— И не аз причинявам разводите.

— Но вината не беше моя — запротестира Оливър.

— Да не би да е моя?

Оливър съжали, че се е обърнал към този човек. Сега беше още по-объркан.

— Изнесохте ли се от къщата? — попита Голдстейн.

— Не. Може би довечера. Не мога да се организирам.

— Защо?

— Не знам. Там е моето гнездо. Не мога да събера сили да отлеля. Там е моят дом, Голдстейн. Моите орхидеи, моите вина, моята работилница. И стафордширските ми фигурки са там.

— Какви фигурки?

— Малки, от порцелан. Някои са кобалтовосини...

— Не ви разбирам, Роуз — прекъсна го Голдстейн.

— И аз не се разбирам. — Никога досега не го беше обземала такава нерешителност. Потърси някаква насока в очите на Голдстейн, но тъжните надвиснали клепачи насреща му го депресираха още повече. — Трябва ми време — каза след дълга пауза.

— Време имаме достатъчно.

— Така ли? — попита Оливър. Чак сега започна да мисли рационално. — Току-що оставих зад гърба си близо двайсет години от живота си. — Почувства се твърде обсебен от тъгата, за да продължи. — Обадете ми се, като говорите с Търмонт — промърмори накрая и излезе от кабинета, без да знае къде отива.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Не е за вярване! — възкликна Ив. Възгласът ѝ прекъсна Ан, която работеше по библиографията на дипломната си работа на тема „Джеферсън като държавен секретар“. Прекъсна я тъкмо в момента, в който списъкът с книгите, които трябваше да се изчетат и да се направи справка, беше нараснал внушително. Ан не беше в настроение да се влияе от вечните емоционални кризи на една тийнейджърка — отдавна беше свикнала да не изпада в паника заради склонността на Ив да драматизира нещата.

Но когато вдигна поглед, видя в очите на момичето вълнение и възбуда, които привлякоха вниманието ѝ. Ив се наведе над нея и я прегърна, като допря страна до нейната. Ан я помилва по главата и зачака момичето да изплюе камъчето.

— Те се разделиха! — изхлипа Ив.

— За какво говориш? — Ан я прегърна. Накрая девойката се поуспокои, колкото да обясни:

— Мама и татко. Решили са да се разделят, всеки да тръгне по своя път.

Разбира се, Ан знаеше за случилото се. Но още не можеше напълно да го проумее. То беше немислимо и умът ѝ отказваше да го приеме. Не беше подготвена за подобен развой на събитията — все едно изведнъж мечтите ѝ се бяха сбъднали. Жегна я чувство за вина.

— Сигурна съм, че е временно — промърмори тихо. „Сигурно са се скарали за нещо“ помисли си, без да е наясно какво всъщност беше станало между Оливър и Барбара. — Женените хора постоянно се карат — добави, макар никога да не ги беше чувала дори да повишават тон.

— Не е толкова просто. — Ив сякаш си повъзвърна самообладанието. Ан знаеше, че подобни събития могат, да се превърнат в катализатор за настъпването на зрялата възраст. Девойката седна на ръба на леглото и запали цигара. — Като слушах мама, ми се стори, че обявява декларация за независимост. — Докато говореше,

издихваше облаци дим. — Не можех да я позная. Разбрах какво ми говори и какво има предвид, но все едно беше непозната. Каза, че разводът няма да повлияе на взаимоотношенията ми с татко, че всичко ще мине без скандалите, които обикновено съпътстват раздялата между съпрузите. — Поклати глава и въздъхна.

Ан я изчака да продължи. Но каква беше истинската причина? Ето какво искаше да я попита. Девојката сякаш прочете мислите ѝ.

— Каза, че инициативата била нейна. Че аз също съм жена и че ще я разбера. Това, което иска, е да осъществи амбициите си и да бъде независима. Каза, че татко има силен характер и че времето ще излекува душата му. — Ив я погледна крайно развълнувана. — Не разбрах какво имаше предвид. Попитах я и тя ми обясни. — Замълча, по лицето ѝ се изписа удивление. — За мен най-лошото беше мисълта, че не е била щастлива с татко.

— Сигурно и той не е бил щастлив — промърмори Ан и веднага съжали. Дълбоко в сърцето си би искала да има друго обяснение.

— Мама не каза това.

— Убедена съм, че и двете страни си имат причини.

— След като ми съобщи за развода, имах чувството, че съм катастрофирала с кола. Още съм в шок. Всички... приятелите ми... дори аз, вярвахме, че двамата имат най-добрата възможна брачна връзка. Вършеха всичко заедно. Всичко по къщата правеха заедно. — Тя повиши глас и угаси цигарата в чинийката с кламери. — Помоли ме да проявя разбиране. Отговорих, че ще се опитам. Но я излъгах. Нищо не разбирам. От какво иска да е свободна?

Ан тежко въздъхна:

— Ами... — Млъкна, докато търсеше подходящите думи. — Може би е твърде сложно, за да го разбереш.

— Мама има всичко. Абсолютно всичко. Дори наскоро започна нов бизнес. Ние със сигурност не ѝ пречехме.

— Тя съобщи ли на Джош какво се случило?

— Брат ми пръв научи. Но нали го знаеш какъв е. Когато го засегне нещо, се свива в ъгъла като бито куче. Също като Бени, когато татко му се скара. Видях го облегат на дървото пред къщата. Тупкаше си баскетболната топка. Веднага разбрах, че се е случило нещо, но чак това?

— Говори ли с баща си?

— Нямахте го. Снощи е спал в стаята за гости. Не, не съм говорила с него. Страх ме е. Особено като знам какво преживя. Мислеше, че ще умре, а никой от нас не беше тогава до леглото му.

Това също обърка Ан. Беше станала свидетел на вълнението на Барбара, когато тя научи лошата новина. После Барбара на бърза ръка се успокои. Самата тя не беше чула телефонния разговор, но по начина, по който стопанката на къщата се зае да приготвя ястията за банкета в пакистанското посолство, човек би си казал, че Оливър има само леко неразположение. „Ще се оправи — беше казала Барбара и се оказа права. — Не може да е инфаркт. Той е прекалено млад за подобно нещо. А при фамилията Роуз дълголетие е генетично заложено.“

— Него не бих го винила заедно е разстроен, но от нея не го очаквах... — Очевидно Ив още беше объркана от съобщението на майка си.

— Може би нещата ще се уталожат — измънка Ан, притеснена от собственото си емоционално противоречие. Тя също се питаше как случилото се ще се отрази на положението ѝ в къщата. Ще я задържат ли? Със сигурност сега Барбара ще се нуждае от нея повече от когато и да било. Но мисълта, че няма да е близо до Оливър, я изпълваше с необясним гняв. Не можеше да се отърве от неясното чувство, че ще бъде предадена. „Той ще ме напусне“ — каза си, потресена от дълбочината на чувствата си.

— Тя вече се срещна с адвокат. Боя се, че това е краят на щастливото семейство Роуз — продължи Ив със сарказъм, присъщ на възрастните.

— Оливър още ли не се е изнесъл? — попита Ан. Дали не беше пропуснала нещо?

— Още не.

— Той е много заможен, ще се оправи.

— Дали? — Сълзите потекоха по страните на Ив. Носът ѝ се зачерви. — Бедният татко. — Тя протегна ръце, Ан ги хвана и я прегърна, същевременно се питаше кой би могъл да успокои момичето.

* * *

Ан седеше зад бюрото и се заслушваше за познатите стъпки. Макар че ужасно ѝ се спеше и едва си държеше очите отворени, рязко вдигна глава, като чу превъртането на ключа. Бени излая, ноктите му зачаткаха по мраморния под. Барбара не пускаше кучето вътре, освен когато го водеше Оливър. Дали враждебното ѝ отношение щеше да се разпростре и върху животното? Ан изчака да чуе стъпките на стопанина нагоре по стълбите. Никой не се качи. Тя на пръсти излезе от стаята си и отиде до стълбището, надникна в мрака към долния етаж и се заслуша в звуците на спящата къща.

Остана неподвижна, докато се увери, че никой не се е събудил. После безшумно слезе на втория етаж. Застана пред стаята на Ив и се послуша, след това долепи ухо до вратата на Джош. Не посмя обаче да се приближи до предната част на къщата и до стаята на Барбара. Вече си беше измислила алиби. Ако я хванат, ще каже, че е тръгнала да си налее чаша чай, защото щяла да учи до късно. Така версията ѝ щеше да звучи правдоподобно.

Влезе в кухнята, нарочно сложи чашата върху чиния и го стори така, че дрънченето да се чуе силно. По този начин щеше да разсее съмнението, че скришом се прокрадва из къщата. В главата ѝ се въртеше един и същ въпрос: „Как можа да се случи подобно нещо на такъв мъж? Как можа Барбара да отхвърли Оливър?“

Взе друга чаша от рафта и сложи в нея ново пакетче чай, след което я напълни с гореща вода. Сложи двете чаши на поднос. Реши, че нещо липсва, и се огледа. Забеляза керамичния буркан, в който Барбара съхраняваше шоколадовите бисквити, които сама приготвяше. Сложи в чинийка няколко и занесе подноса в библиотеката.

Оливър се беше проснал на коженото канапе. Изглеждаше блед и измъчен, беше небръснат. С длан закриваше очите си от светлината на старинната нощна лампа. Като чу стъпките на Ан, вдигна глава, на лицето му се изписа разочарование. Може би очакваше Барбара.

— Приготвих си чай и помислих, че може и ти да искаш... — Ръцете ѝ трепереха, чашите тракаха върху подноса. Долови миризмата на алкохол. Изведнъж осъзна, че вероятно той е пиан. Въпреки че беше по халат и пижама, се почувства гола, внезапно зърната на гърдите ѝ се ствърдиха. Мускулче затрепка на страната ѝ.

— Нямаше нужда... — промърмори Оливър, но се повдигна на лакът, присви очи и я загледа. Не беше трезв, но не беше и много пиан.

Ан понечи да се обърне и да си тръгне, ала той се поизправи: — Все пак може да опитам. — Прокара пръсти през косата си. Ан се приведе с подноса и той си взе чашата, но остави бисквитите.

— Горещият чай ще ти дойде добре — промълви тя.

— Когато бях студент, изпивах литри чай. Действаше ми ободряващо.

Беше някак припрян, насила се държеше любезно. Никога не я забелязваше из къщата. Със сигурност не и като жена. Тя остави подноса на канапето и без да седне, отпи от чая си.

— Предполагам, знаеш какво се случи — измънка той.

Тя кимна, но Оливър продължи да говори, втренчен в чашата си:

— Бях тръгнал да се връщам вкъщи за вечеря. Тогава си казах: „Господи, не мога да се върна у дома!“ Отидох в „Хилтън“ и седнах на бара. После вечерях там. Можеш ли да си представиш колко безличен е животът в хотел? — Оливър вдигна очи към нея, после погледът му се зарея из стаята.

Ан понечи да каже нещо, но за нейно облекчение той отново заговори:

— Не мога да го проумея. — Поклати глава и се огледа. — Човек си строи крепост срещу страховете на живота. — Оливър се втренчи в дланите си. — С тези две ръце съм изработил доста неща. Знам най-интимните тайни на всеки предмет в къщата. Боже, положихме къртовски труд за тези рафтове... Тази маса. Намерихме я в един малък антикварен магазин... Има нещо изящно и в същото време зловещо в нея. Ето в тези прегради наемателят е слагал парите, а наемодателят ги е прибирал с едно-единствено движение. Леко и красиво. Като някаква символична крепост. Знаеше ли тази подробност, Ан?

— Джош ми обясни веднъж.

— Вярно, Джош. Бях забравил за него. По дяволите.

— Те са добре, Оливър. Доста си поговорих с тях, опитах да им обясня... да ги успокоя.

Той остави чашата си на подноса и изненадващо протегна ръка към нея. Ан обаче не можа да реагира. Почувства как краката ѝ се подкосиха.

— Скъпа Ан — промърмори Оливър. — Толкова си мила.

Тя не можа да устои. Пулсът ѝ се ускори, чуваше как бие сърцето ѝ. Остави чашата и хвана ръката му, но остана права и на разстояние. Господи, как копнееше да го прегърне. Но само стисна горещата му длан.

— Изобщо не знам какво да кажа на децата. — Той си пое дълбоко въздух през зъби. — Толкова неподготвен и объркан се чувствам.

— Объркан? Ти?

Оливър отдръпна ръката си и тя я пусна. Искеше ѝ се да изкрещи: „Моля те, позволи ми да те любя, да те обичам...“ Стресна се от себе си. Оливър наведе глава, с длани закри лицето си.

— Никога преди не съм преживявал подобно нещо. Не знам какво да правя. Срам ме е да гледам хората в очите. Не мога да дишам. Дори нямам желание да се изнеса. Буквално съм като парализиран. Като зомбиран съм от шока. Стоях пред „Хилтън“ и внезапно почувствах пълна дезориентация, самота. Не знам как се прибрах у дома.

Вдигна глава, сякаш искаше Ан да види гнева и мъката, изписани на лицето му. „Сподели с мен, сподели с мен“ — мислено заповтаря тя, сякаш произнасяше заклинание.

— Чувствам се ужасно безпомощен. Не мога да повярвам, че ми се случва.

— Може би нещата ще се уредят — измънка тя и затаи дъх.

— Никога. Всичко свърши.

Ан се постара да скрие вълнението си.

— Искам само да знам... — Цялата пламна и смутено добави: — Интересувам се дали ще продължа да се грижа за децата. Мисля, че ще са добре, ще се оправят. — Улови се, че бърбори напосоки и въобще не е сигурна в твърденията си. Ив вече беше станала закоравяла пушачка. Джош се беше отчуждил. Само Барбара, изглежда, беше много доволна от ситуацията. — И ако мога да ти помогна с нещо, само кажи. — Внезапно я обзе срам задето го манипулираше по такъв долен начин. В поведението ѝ нямаше нищо невинно. В следващия миг в съзнанието ѝ изплува странна фантазия. Представи си как той се приближава до нея, целува зърната на гърдите ѝ, прокарва длан към бедрата ѝ. Устните ѝ сякаш подпухнаха, станаха по-сочни. — Каквото и да е.

Той затвори очи и кимна. Протегна ръка и тя отново я хвана.

— Съжалявам — промълви.

— Скъпа Ан — прошепна той с по-бащински тон, отколкото му се искаше, и пусна дланта ѝ. После легна на канапето и затвори очи. Тя дълго го гледа, после излезе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хари Търмонт беше много шик с костюма на тънко райе. Настанил се беше зад плексигласовото си бюро с модернистична форма. През панорамния прозорец зад него се виждаше Белия дом, а отвъд него — монументът на Джордж Вашингтон. „Старшият партньор във фирмата на Оливър имаше подобна гледка от кабинета си“ — помисли си Барбара и си спомни как веднъж Оливър ѝ беше обяснил, че подобен изглед автоматично удвоява хонорара на адвоката.

— Още не се е изнесъл от вкъщи. Не го разбирам — каза тя. Беше седнала на удобния стол и наблюдаваше Търмонт. Като гледаше червения му нос и воднистите сиви очи, си помисли, че господин адвокатът е пристрастен към чашката.

Той обаче сам си призна, че е отказал алкохола.

— Непрекъснато ми се пие — добави. — И понеже насила се въздържам, ставам адски зъл.

„Надявам се да не станете зъл по време на делото“ — подхвърли тя при първата им среща преди два дни. Сега обаче започваше да се пита дали е била права.

— Той е като някакво животно. Почти невидим е — заобяснява. — Излиза рано, преди да се събудим, и се прибира късно, много след като сме си легнали. Не се храни у дома. Знам, че Ив му е звъннала в кантората, и са говорили надълго и нашироко. И с Джош е разговарял. Май се е срещал с него вчера след училище. Иначе е добър човек. Повярвайте ми, ако имаше друг начин...

— Типичен случай — прекъсна я Търмонт. — Поддържам контакт с Голдстейн. От тук нататък ние ще поемем нещата. Най-мъдро е да го изчакате да се отърси от шока и сам да си тръгне.

— Ами ако не го стори?

— Вие готова ли сте да се изнесете?

Нищо не разбираше. Не че не беше премислила всички възможности. Просто се остави да я води интуицията ѝ, която ѝ

подказваше, че постъпва правилно. Чувстваше се абсолютно свободна в истинския смисъл на думата.

— Естествено, че няма аз да се изнеса от къщата си — заяви тя.

— Тази къща е и негова — тихо каза Търмонт и се втренчи в нея.

— Немислимо е и вие го знаете. Оливър също го знае. — Барбара се изправи и отиде до прозореца зад бюрото. Слънцето хвърляше отблясък върху статуята на генерал Джаксън в средата на парка „Лафайет“.

Търмонт взе някакъв напечатан лист, сложи си очилата и зачете:

— Съгласен е да дава две хиляди долара месечно за поддръжката на къщата, за децата и за всичко останало. Ще плати и обучението в „Сидуел Френдс“. Това е отправната ни точка. Процедурата ще се проточи доста. Един от основните пунктове е, че сте разделени от шест месеца. Все такива неща. — Обърна се към нея и лукаво се усмихна. Очилата с половинки стъкла му придаваха вид на хитър и мъдър човек. — Ще изработим стратегия според ситуацията. Голдстейн е голям сухар. Евреин, възпитан в каноните на Талмуда. Аргументите му винаги са базирани върху моралните ценности. Автоматично вдига летвата по време на процеса. Но до този момент съпругът ви не е проявил признаци на несговорчивост.

— Той много си обича семейството.

Търмонт остави листа и свали очилата.

— Откъдето и да го погледнете, къщата не ви е гарантирана сто процента. — Пресегна се към гравирана дървена кутия и извади от нея къса пура, като демонстративно я засмука, преди да я запали. — Основната ни задача е как да разделим помежду ви плячката — така наричам вещите. Какво да се прави, такова е проклятието на днешните времена. После идва попечителството върху децата, което е не помалко съсипващо и безсмислено. При имуществото е по-различно. Там всичко изглежда просто. Това е за мен, това — за теб. Като да сключваш договор между две воюващи кралства от девети век. Счетоводителят на съпруга ви ще изготви опис, след което ще атакуваме.

Тя не беше подготвена за подобни процедури. „Никъде не преподават как да се развеждаш“ — бяха ѝ казали нейните разведени приятелки. Не се впуснаха в подробности да обсъждат материалните ѝ претенции, само абстрактно ѝ описаха какво е да си сам, какви са

радостите и болките. И, разбира се, многото мъже. На Барбара тази част ѝ харесваше най-много. „Повечето от тях са като децата“ — беше ѝ казала нейната приятелка Пеги Лоутън. Тя беше домакиня, професионален доброволец в благотворителните организации и, както се изразяваше, „От време на време разгонена кучка в събота вечер“. Пеги беше весела, жизнерадостна, забавна, авторка на остроумни фрази от типа на „Нямах никаква представа, че съм секси. Сега свирките ми са още по-предпочитани от мъжете.“ Като се сети за нея, Барбара се усмихна. Нямахше търпение лично да се убеди в този аспект на свободата.

— Той вече ви е предложил половината от стойността на къщата. Но това е само началото на пазарлъка. Решаващата дума ще е ваша. Освен ако не искате, както вече споменах, да се преместите да живеете другаде. И без това поддръжката на имота ще ви излезе солена.

— Моят бизнес тепърва прохожда — отвърна тя. — С неговата издръжка и моите доходи ще се справя някак.

Търмонт поклати глава и се усмихна:

— Не ме разбирайте погрешно.

Защо ли не се беше обърнала към жена адвокат? Със сигурност щеше да я разбере по-добре, щеше да бъде по-тактична. Помисли си, че всички мъже са еднакви, после си спомни думите на Пеги: „Цялата работа е в пишките им. Свикнали са да мислят с тях. Забрави за гадаенето на ръка. По пениса можеш да познаеш характера на един мъж.“

Изведнъж някой сякаш издърпа мостчето изпод краката ѝ, докато се качваше на кораба.

Това, което най-не харесваше у Търмонт, беше неговото позърство и самонадеяността му.

— Съпругът ви предлага да вземете половината от стойността на къщата и вещите в нея. Не самата къща. Не и онова, което е вътре. Стойността. Което означава, че един независим оценител ще направи оглед на движимото и недвижимо имущество и ще определи реалната му пазарна цена. После Оливър сигурно ще вземе пари назаем и ще направи една голяма вноска. Доколкото мога да преценя, след като ми изплатите хонорара, ще ви останат около четиристотин-петстотин хиляди. Мисля, че ще са достатъчно, за да изкарате дългата и сурова зима.

Той стана и се приближи към нея. Пурата му остана в пепелника. Барбара забеляза приближаването на сянката му, долови мускусната миризма на одеколона му. За миг ѝ се стори, че ще ѝ се нахвърли и ще я нападне. Кой знае защо реши, че Търмонт е намислил да си опита шанса. Приближаваше се към нея и се наслаждаваше на безпомощността ѝ.

— Не е честно — промърмори тя.

— Честно ли? — Търмонт рязко спря. Май бе осуетила попълзновенията му. Обаче ѝ докривя, че все пак не опита да я съблазни. Може би тя искаше именно честна игра, истинска декларация на независимостта. Познаваше добре само Джош и Оливър и нямаше представа за другите мъже... какви са по характер. Това също не беше честно. — Какво, ще ми изнасяте лекция кое е честно и кое не?

— Не мога да ви изнасям лекция за нещо, което не съществува. — Как само го засегна. Той се усмихна кисело, показвайки отново своята арогантност. Но Барбара не се уплаши.

— Мислите ли, че е честно да посветя близо двайсет години на неговата кариера, неговите нужди и желания, неговата сигурност. Отказах се от следването си заради него. Родих му две деца. И посветих много повече време от него на тази къща. Освен това къщата е всичко, което имам. Моите финансови възможности не могат да се сравняват с неговите. За Бога, та за няколко години той ще спечели толкова, че да си купи нова къща. А за мен какво — само пари в брой. Не ми е достатъчно. Искам и къщата. Цялата. Това не е само постройка, а символ на начин на живот. И възнамерявам да я запазя! Ето това е честно.

През цялото време очите му не се отместиха от лицето ѝ и не трепнаха нито веднъж. А когато тя свърши, Търмонт одобрително се усмихна.

— Е, значи имаме напориста клиентка. — Той се наведе и прошепна в ухото ѝ: — Наистина ли го искате или просто отправяте празни закани? В реалния свят празните закани бързо се изпаряват.

— Напълно съм сериозна — просъска тя, изненадана от своята твърдост и решителност. Запита се дали наистина се чувства по този начин. Възможно ли беше враждебното чувство към съпруга ѝ да е толкова дълбоко? Нощно време, особено през онази първа нощ, вината

се загнездваше в душата ѝ и я гризеше. Блокираше всичко останало в съзнанието ѝ, освен мисълта за измяната. Беше се обадила на майка си в Бостън, но и това не ѝ беше помогнало.

— Не разбирам за какво говориш — заяви майка ѝ след дългото обяснение. „По дяволите, не ми трябва нейното одобрение“ — каза си Барбара. Разбира се, щяха да я помислят за луда. Всички, включително и децата ѝ, може би щяха да я помислят за луда. От позицията на нейното празно легло обаче тя не мислеше така. Цялото неодобрение за постъпката ѝ и омразата към нея сякаш бяха филтрирани от самотата в мрака и си спомняше само хубавото и положителното. Оливър я подкрепи в стремежа ѝ да се измъкне от оковите на домакинството и да захване някаква работа. Най-вече я мотивира за кухнята и я насърчи да започне да готви с комерсиална цел. Сега сигурно си мислеше, че е създал чудовище. Тя винаги можеше да се опре на него в трудни мигове. Можеше да разчита на неговия гръб и опора. Беше сръчен, знаещ, можещ, обичащ. Добър като глава на семейството. Добър като баща. Добър син. Тогава защо му причиняваше това? Цяла нощ не можа да заспи. На следващата пи валиум и нещата се пооправиха. А снощи беше още по-добре. Започваше вече да се примирява с решението си.

— До този момент, Барбара — добави Търмонт и прекъсна мислите ѝ, — си мислех, че и вие сте като другите. Обичайният синдром на разбунтувалата се домакиня. Тъжното хленчене на една нереализирала се жена. Плажовете са пълни с тези дебелани. Напускат дома на родителите си без пари, със силен нагон и големи надежди. Глупачки. Повечето от тях. Защо напускат дома си без пари? Защо изобщо го напускат?

— Не разбирам за какво говорите.

— Възможно е, Барбара. Можем да го постигнем. Но всичко ще зависи от вас. Той ще се дърпа, разбира се. Битката ще е жестока.

— Няма да отстъпя, искам цялата къща.

— Ще отнеме доста време. Моето време. Вашето време. Болка. Спорове. Гняв. Неудобство. Как мислите — струва ли си?

— И още как.

Търмонт я погледна отвисоко.

— Имате кураж, госпожо — заяви и отново запали пурата.

Тя разбра думите му по следния начин: „Обичам трудните разводи.“

— Къщата е моя. Съсипах се от работа заради нея — каза, преди да си тръгне.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

През онази сутрин той започна да си събира багажа. Напълни куфара си с дрехи, слезе на долния етаж, отиде в библиотеката и нежно погали стафордширските си фигурки. Взе първо малката Червена шапчица, после Гарибалди... Наполеон, една по една ги върна на лавицата над камината. С много любов помилва резбованите повърхности на барчето. Спомни си колко щастлив беше, когато го донесоха.

Във фоайето отвори часовника и както правеше всяка сутрин през последните пет и повече години, нави пружината му с ключа. Провери колко е часът по собствения си „Пиаже“, премести стрелката с две минути напред. Обичаше потракването на махалото и неговото неуморно пътешествие през времето. Потупа гладката махагонова кутия на часовника, след което погледът му се спря върху фигурите на Криб и Молино. Очите му се навлажниха.

„Не и днес — каза си той. — Прекалено много боли.“ Остави готовия куфар в гостната и на пръсти се върна в кабинета си. Госпожица Харлоу му беше донесла кафе и поничка. Още първата хапка заседна в гърлото му.

„Как да зарежа собствената си къща?“ — запита се. За пръв път почувства, че правдата, моралът и порядъчността са на негова страна.

Час по-късно Голдстейн поиска да се срещнат и му съобщи новината.

Оливър го погледна недоверчиво, но в очите на евреина не видя нищо успокояващо. Клепачите на колегата му бяха сякаш надвиснали още повече под тежестта на всичките грехове на този свят.

— Не може да е вярно! — извика Оливър. Думите отекнаха в съзнанието му, сякаш се намираше в тунел.

— Вестоносецът не е виновен за лошата вест.

— Мръсница. — Оливър удари с длан по бюрото на Голдстейн и разпръсна документите. — Търмонт стои зад всичко. Гадно копеле.

— Естествено. При дело за развод е нещо нормално на първо място да се мразят адвокатите.

— Слава богу, че се занимавам с друг вид право.

— Направи ми услуга, Роуз. Остави Бог на мира.

Оливър отново удари по бюрото, обзет от ярост, заради очевидната несправедливост. Възможно ли беше да вложи почти половината си живот в този брак? И за какво? За нищо!

— Колко честен може да бъде един човек? — извика, след като обузда гнева си. — Опитах се да не й създавам никакви проблеми. Да не водя никакви битки за попечителството. Съгласих се да давам щедра издръжка. И за мен трябва да остане нещо.

— Защо?

— Защото съм го спечелил с много труд.

— Тя също твърди, че го е спечелила.

— Половината. Готов съм да й дам половината.

Стомахът отново го сви и той глътна още две хапчета.

— Не съм съгласен. Не е честно. Къщата е наша. НАША. Тя ще вземе едната половина, аз — другата. Ще й платя стойността на нейната половина.

— Тя не иска парите, а къщата — отвърна Голдстейн. — Опитах всички възможности. Предложих да остане да живее в едната половина с децата.

— Аз не съм разрешавал подобно нещо! — отсече Оливър и се намръщи. — Нямах право да предлагаш такава сделка. Не си се консултирал с мен, Голдстейн.

— Само опипвах почвата. Исках да разбера докъде са готови да стигнат. Желанието ми бе най-малкото да им покажа, че сме разумни хора. Кой би помислил, че ще стигнат чак до тук?

— Никакви отстъпки повече.

— Няма да е възпитано.

— Вече няма да съм възпитан. Край.

— Не става дума за възпитанието, а за състоянието. Твоето. Тя иска да ти вземе всичко. Какво друго имаш, освен къщата?

— Ферарито. Джи Ти Ес 308. Червено.

— Него не са го включили. Нито виното и инструментите.

— Колко великодушно.

— Какво друго? — попита Голдстейн и щракна с пръсти. Оливър не можа да се сети. — Ами застраховката?

— Забравих за нея. Барбара ще получи парите, ако ми се случи нещо.

— Бързо трябва да го промениш.

От тази мисъл кръвта му се смрази. Ако той умреше, нахалницата щеше да получи един милион долара. И къщата. Това го вбеси, но и прочисти ума му.

— Ето, свържи се по телефона — добави Голдстейн. — Ако сега излезеш на улицата и те блъсне камион, ще бъдеш много нещастен... като я видиш как прибира всичките пари.

На Оливър му трябваша няколко минути, за да се свърже със застрахователния агент. Онзи поиска да разбере причината за решението.

— Не сега. Само го променете така, че бенефициентите да са Ив и Джош. Изключете Барбара. — Оливър затвори телефона и замълча. Не беше в стила му да е груб. Но обаждането му помогна да се почувства по-добре, макар че тепърва му предстоеше да подпише формуляра, който агентът щеше да му изпрати по пощата.

— Ще се погрижа да побързаме с изготвянето на описа — каза Голдстейн. — Искам всяка вещ и мебел в тази къща да бъдат изброени в списък. Преди на жена ти да са й хрумнали други гениални идеи.

— По-добре да не взима нищо от там, защото ще се сметне за кражба. От нищо няма да се откажа. Нито от къщата, нито от каквото и да било друго. Никога. — Гърлото го стегна и гласът му стана дрезгав.

— Никога не казвай „никога“.

— Майната ти, Голдстейн.

Оливър се изправи и понечи да си тръгне, но размисли и седна отново.

— Целият ми живот е съсредоточен в тази къща — промърмори той. Закри с длани лицето си, обзет от сантиментални чувства. — Там е работилницата ми. Всичките ми старинни вещи. Колекциите ми. Картините ми. Всичко е едно цяло. Не може да бъде разбито на части. — Сякаш го преследваха, искаха да му вземат най-ценното. — И виното, моето вино. Моето „Лафит-Ротшилд ‘59“, „Шато Маржан ‘64“, „Гран Ван дьо Шато Латур ‘66“. Моите орхидеи. Ти не разбираш. Не си видял къщата. Тя е бижу. Много любов съм вложил в нея. След

десет години цената ѝ ще е два пъти по-висока, може би дори три пъти. Същото се отнася и за всичко в нея. — Той с усилие си пое дъх. — Не разбираш, Голдстейн. Знам къде се намира всяка жичка в тази къща, всяко парченце дърво, тухла или керемидата. Знам къде са разположени тръбите. Къщата е неразделна част от мен.

— Спести ми прочувствените слова, Роуз.

— Ти не си чувствителен на тази тема, Голдстейн. Не става въпрос само за някаква вещ, имущество. — Той сви рамене. — Хората като теб не могат да го разберат.

— Не го обръщай на антисемитизъм. Няма да промени нищо.

— Ами тогава какво би променило нещо, по дяволите?

— Законът. В края на краищата законите са над всичко. — Голдстейн се изправи, отиде до подредените на рафтовете до стената книги и нежно ги потупа.

— Законът е калпав — измърмори Оливър.

— Не колкото си мислиш. Все още разполагаме с някакъв лост. Член 16–904, параграф „В“ дава възможност за развод по взаимно съгласие, дори ако мъжът и жената живеят под един покрив. Разделени, разбира се. Това не се отразява на периода на изчакване.

— Значи не съм длъжен да се изнасям?

— Не, но... Кой ще вземе къщата и всичко в нея пак зависи от съда. Съдията може да реши, че спорът е прекалено заплетен и да отсъди всичко да бъде продадено, след което парите да се разделят. Можем да обжалваме. Нещата могат да се проточат с години, като имаш предвид колко са затрупани с работа съдилищата.

Оливър усети прилив на надежда.

— Брой и решимостта ми да устоя до край и да се боря за каузата си. Може би с присъствието си ще успея да прогоня Барбара.

— Не прекалявай с амбициите. Трябва да помислиш и за децата.

— Може би все пак ще приеме подадената ръка. За бога, да вземе децата. Лесно ще им купи нов дом с парите, които съм готов да ѝ дам. — Той стана и плесна с ръце, но после зададе логичния въпрос: — Как ще живея в една къща с нея? Ще бъде кошмар. На кого му е хрумнала такава глупава идея?

— На чернокожите — отвърна Голдстейн, стана и закрачи из кабинета. — Повечето от тях не могат да си купят къща и затова прокарвали закона.

— Сигурно затова има толкова много семейни убийства сред негрите — печално промърмори Оливър и вълнението му стихна. — Мамка му, Голдстейн! Не мога да го направя. Не съм в състояние. Не мога да живея в къщата, докато Барбара е там. На моменти ми идва да я удуша, когато я видя.

— А не трябва. Така се губят делата. — Адвокатът замълча и се върна зад бюрото си. — Първо... — Той вдигна дебелия си розов палец. — Искаш ли да загубиш къщата напълно?

— Категорично не.

— Тогава ти препоръчвам Член 16–904. Освен това така ще следиш жена ти да не продаде нещо... от колекциите.

— Стафордширската ми колекция.

— Или вината. Второ. — Голдстейн вдигна показалеца си. — Трябва да си готов да жертваш нещо. Не бива да й даваш никакъв повод за правни действия. Тя със сигурност ще се опита да те изгони.

— Как?

— Като направи живота ти черен.

— Аз също мога.

Адвокатът вдигна длан като пътен полицаи.

— Не й се меси в домакинството. Спотайвай се като мишница. В къщата не бива да водиш никакви приятелки. Нищо, за което жена ти да се хване.

— И никакъв секс?

— Не и в къщата. Няма да е чак толкова дълго — една година.

— Не каза ли шест месеца?

— Ако една от страните по делото оспорва, срокът е една година. А ние ще оспорваме. Разводът пак ще бъде признат по взаимно съгласие. Но защо да я улесняваме? Може би под натиска на напрежението ще смекчи исканията си. Това е война, Роуз, не игра на „Монопол“.

— Според теб ще можем ли да спечелим?

— Съдиите са глупаци. — Голдстейн се усмихна. — И непредсказуеми. Кой знае какво ще решат.

— Тогава нямам избор.

— Напротив, имаш. Можеш да се преместиш да живееш другаде.

— Този вариант е изключен — отсече Оливър.

— Единственото, което трябва да сториш, е да продължиш да обитаваш къщата колкото е възможно по-тихо и незабележимо. Храни се навън. Остави й кухнята. Остави я да си върши домакинската работа, все едно нищо не се е случило. Както казах, бъди като мишка.

— А децата?

— Децата едва ли ще са проблем. Дръж се бащински с тях, но в никакъв случай не ги настройвай против майка им. Що се отнася до госпожа Роуз, опитай се да запазиш самообладание, бъди любезен, възпитан и дистанциран. Ако надушиш, че е намислила нещо, кажи ми. Не й давай никакъв повод за разпавии. И не върши нищо глупаво. Не изнасяй нищо от къщата. Ако тя го направи, обади ми се веднага.

— Ще бъда като затворник в собствения си дом — промърмори Оливър.

Голдстийн сякаш не го чу, а продължи поученията:

— Трето, бъди търпелив. Тренирай, ходи на кино често. Играй на нещо. Прави каквото и да е, само не мисли за проблемите.

— Едва ли ще мога. А четвъртото какво е?

— Четвъртото... — Голдстийн печално поклати глава. — Четвъртото е да не сглумиш и да не извършиш нещо, за което после да съжеляваш. — Той се усмихна и показа разредените си зъби. — Петото е да ми плащаш хонорара навреме.

Оливър остана в кабинета си дълго след като другите си тръгнаха. Изгони чистачката, възпълна испанка, която го изгледа многозначително. Явно беше разбрала, че е останал след работното време, защото няма къде да отиде.

Загледа се в отражението си в затъмнения прозорец и му се стори, че е прозрачен. От стъклото го гледаха празни очи. Страните му бяха хлътнали още повече. От предишната му възискателност по отношение на външността му нямаше и помен. Вратовръзката му беше в ужасно състояние, яката на ризата — смачкана. Брадата му през последните дни сякаш растеше по-бързо отпреди, в устата му се беше загнездил странен горчив вкус. Сигурно беше прихванал от лошия дъх на Голдстийн. Той духна в дланта си, за да провери.

Не можеше повече да търпи нито вида, нито миризмата си. Напусна кабинета и излезе на улицата. Не можеше да понесе мисълта,

че ще трябва да вечеря сам в ресторанта — да чака да го обслужат, да си избере от менюто, през цялото време да бъде под съчувствените погледи на хората около него. Хората, които щяха да го съжалят заради самотата му и нещастния му живот, изпълнен с разочарование. Продължи да върви, без да е в състояние да прогони тревожните си мисли. Окайваше семейната си драма, брака, който беше започнал толкова обещаващо. Вече не вярваше, че сънува. Преди виждаше само в кошмарите си загубата на Барбара и винаги, когато се събудеше, се протягаше към нея и я прегръщаше, за да се убеди, че е до него и всичко е било само лош сън.

— Ако някога те изгубя, ще умра — шепнеше ѝ, без да е сигурен дали го е чула. — Няма да го понеса.

А сега кошмарът се беше сбъднал.

Без да се замисли, влезе в кино „Съркъл Тиътър“ и си спомни съвета на Голдстейн.

Даваха два филма — „Изчезващата жена“ и „39 стъпала“ — ранни творби на Хичкок. Купи си голям плик с пуканки с масло и влезе в затъмнения салон. И двата филма бяха заснети още преди раждането му. „Със сигурност времената тогава са били по-прости и ясни — каза си. — Дали наистина хората са били толкова прями и директни?“ Сюжетите го увлякоха, отдалечиха го от проблемите му. Но когато отново осъзна изолацията си, го обзе моментен пристъп на клаустрофобия. Какво правеше тук, далеч от семейството си, далеч от семейното огнище?

След прожекцията заброди по тъмните и опасни улици, обзет от гняв. Молеше се някой престъпник да го нападне, за да излее върху него цялата си ярост и отрицателна енергия. Стараеше се да върви бавно, да бъде като примамка. Изведнъж чу приближаващи се стъпки. С разочарование осъзна, че се е озовал пред къщата си. Както винаги Бени го чакаше на вратата и се отърка в крака му.

През прозорците се виждаше бледата светлина от лампата в кухнята. Когато отвори външната врата, подуши аромата на готвено. Някога ястията, приготвяни от Барбара, го изкушаваха. Сега от миризмата му се повдигна. Преди да стигне до стълбището, от кухнята излезе Барбара, препасала престилка. Лицето ѝ се беше зачервило от топлината на печката. Той извърна очи и се хвана за металната колона, за да почувства хладината ѝ. Свещникът не беше запален. Но и на

слабата светлина той долови напрежението, изписано на лицето на съпругата му.

— Мисля, че трябва да поговорим — каза тихо и спокойно тя. Сърцето му заби до пръсване, като си помисли, че Барбара е решила да се помирят. Прекалено хубаво беше, за да отхвърли тази възможност. Запита се как да реагира. Всичко зависеше от степента на нейното разкаяние. „Моля те, господи, бъди великодушен с мен!“ — помисли си.

Последва я в библиотеката. Барбара избърса дланите си в престилката, после включи една от лампите и меката светлина озари помещението. „Същинска лейди Макбет!“ — каза си Оливър и неволно се усмихна. Тя седна на ръба на грамадното кресло; изглеждаше невероятно спокойна и делова. Може би това предвещаваше нещо лошо. Отговорът дойде веднага.

— Не можеш да останеш тук, Оливър — равнодушно произнесе Барбара. — Не и сега. — Гласът ѝ беше мек, но твърд. Чак го хвана срам, задето хранеше надежди. — Трябва да се примириш с действителността — добави тя и въздъхна. — Смятам, че така ще е по-добре за двама ни. Също и за децата.

— Остави децата на мира и не ги забърквай — сопна се той и си припомни думите на Голдстейн.

Тя се замисли за миг.

— Да, може би си прав. Но да знаеш, че атмосферата ще бъде нетърпима.

Онова, което го притесняваше най-много, беше способността ѝ да се владее. Твърдият ѝ тон. „Имаш голям напредък, скъпа — каза си. — Защо ми причиняваш това?“

Погледът му започна да блуждае из помещението, което сам беше създал. Библиотеката от орехово дърво, редиците е подвързани с кожа книги, изпълнени с толкова много мъдрост. Мъдрост, която сега беше безполезна.

— Мислех, че съм ти предложил най-разумния вариант — промърмори и се опита да възприеме поведението на адвокат, който разговаря с клиентите си. Но треперещият глас го издаваше.

— Не на мен тия — отвърна тихо тя. — Разумен ли? Да вземеш всичко и да ме оставиш с празни ръце, това ли е разумният вариант? — Постепенно повишаваше тон, но той си спомни предупреждението на

Голдстейн. — Това е възнаграждението ми, задето почти двайсет години бях до теб, подкрепях те. И за пет години не мога да спечеля, колкото ти получаваш за една. Дори ако потръгне кулинарният бизнес. Според мен исканията ми са разумни.

Оливър закри из стаята, докосвайки различни предмети. Накрая спря до масата:

— Самият аз съм вложил толкова много в този дом! Не по-малко от теб. — Стараеше се да говори спокойно, да запази самообладание. Погледна я изпод око. Изглеждаше студена, с ледени очи. Непоклатима. — Невероятно е, че се държиш толкова безмилостно и жестоко с мен. Забрави ли как осемнайсет години делеяхме всичко?

— Няма да ти позволя да ми припишеш някаква вина, Оливър. Трябва да свикнеш с мисълта, че за пръв път в живота мисля само за себе си.

— Помисли ли за децата?

— Повярвай ми, възнамерявам напълно да се отърва от тази отговорност. — Тя се намръщи. — Е, сега кой замесва децата?

— Просто ситуацията не ми е ясна. Ако разбирах какво става, щях да съм по-толерантен.

— Знам — каза Барбара с известно съчувствие и прехапа устната си — така правеше, когато имаше неприятности. — Промених се, това е всичко. Вече не съм като преди. Каквото и да обяснявам, ще прозвучи жестоко. Не искам да бъда жестока.

— Госпожата май протестира прекалено, сир.

— Ето, това е едно от нещата, които не харесвам у теб, Оливър. Всичките твои литературни отклонения. Винаги трябваше да те карам да ми разясняваш сложните си думи. Сякаш по този начин показваше своето превъзходство.

— Извинявай, че съм бил жив и съм дишал.

— Вече ставаш враждебен.

„Колко ми трябваш в момента, Голдстейн!“ — каза си той. После махна с ръка, сякаш с това щеше да прекрати разговора. Голдстейн го беше предупредил да не влиза в пряк контакт с нея. Но как можеше да я избегне, след като живееха под един покрив?

— Наистина ли очакваш друга реакция? — промълви.

— Не е важно какво съм очаквала. Крайно време е да помисля за бъдещето си. — Тя се изправи и отново избърса дланите си в

престилката. — Съжалявам, Оливър. Може да е егоистично, но трябва да се подсигурия.

— Ти не си човек — сопна се той.

— Не мога да променя представите ти за мен.

Той тръгна към вратата, но изведнъж спря — вече знаеше, че не бива да си прави илюзии, да храни напразни надежди.

— Нямам намерение да напусна тази къща! — отсече — Нямам намерение да се предавам. Ще се боря за всяка педя, колкото и нерви и пари да ми струва. Искam къщата и всичко в нея. И не възнамерявам да губя.

— Няма да е толкова лесно — промълви Барбара. Той измарширува нагоре по стълбите и влезе в стаята за гости.

Затвори вратата и я залости с резето. Каза си, че трябва да сложи по-здрава брава и да смени ключа. От тук насетне стаята щеше да е неговият щаб, а къщата — бойно поле.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Къщата наистина беше като бойно поле. Ан държеше да запази пълен неутралитет, тъй като беше заинтересована за мястото си, но не знаеше колко дълго ще издържи нетърпимото напрежение.

Барбара и Оливър си бяха сложили брави на стаите и се заключваха. Отначало това ѝ се струваше безсмислено, докато не започна да забелязва колко силна е взаимната им враждебност. Имаха и отделни телефони, като една от линиите бяха оставили на децата. Кухнята беше запазена територия за Барбара. Той се беше отказал от всички права, касаещи храненето и домакинството. Никога не се хранеше вкъщи, а за Бени отваряше кучешки консерви, които държеше в стаята си. Животното сякаш усещаше, че нещо не е наред, и по цял ден бродеше из квартала, връщаше се вечер и се просваше до леглото на Оливър.

Оливър беше запазил правата си върху орхидеите. И продължи да прекарва часове наред в работилницата си, определена по негласно споразумение като негова собственост. Предимно там се виждаше с децата и от време на време с Ан, която използваше какви ли не претексти, за да го посети. Ферарито и мястото в гаража също бяха негови.

Понякога, когато се чувстваше унил, той сваляше покривалото на колата и я изкарваше за кратка обиколка. Или пък прекарваше часове да настройва двигателя и да лъска никелираните повърхности. С тези си занимания не пречеше на Барбара. А тя влагаше много усилия и време, за да развие кулинарния си бизнес. В къщата непрекъснато ухаеше на нейните специалитети.

Ан съзнаваше любовта си към Оливър, но знаеше, че той не споделя чувствата ѝ. Затова беше още по-предпазлива. Твърде опасно беше да се показваш от прикритието, когато над главата ти летят снаряди и от двата лагера. Колкото и смешна да беше ситуацията, с дните абсурдността постепенно избледняваше. Ан впрягаше цялата си

воля да се държи като страничен наблюдател, въпреки че я гризеше силно любопитство.

Всяка секунда в къщата беше момент на изпитание, всеки непредпазлив поглед криеше опасни последици, всяка изпусната дума предвещаваше атака. Нощем тя си повтаряше наум случилото се през деня и пресмяташе мотивите, победите и загубите.

Питаше се дали изобщо забелязват присъствието ѝ. Когато притеснението ѝ надхвърлеше допустимите граници, тя се скриваше зад маската на безразличието. Дори децата, изглежда, се бяха примирили. Отначало се опитаха да помирят родителите си, но усилията им се разбиха в очевидната непримиримост на враждуващите. Тогава, мърморейки, приеха новото положение и накрая се примириха.

— Родителите ми направо са откачили — заяви Ив една вечер. На Ан ѝ правеше впечатление, че момичето прекарва все повече време с приятелите си и все по-малко с нея. Безсмислено беше да налага по-строга дисциплина в период на подобно изпитание за всички. Джош намираще утеха в баскетбола и другите спортове. Тъй като той непрекъснато се виждаше с баща си, продължаваше да се държи така, сякаш нищо не се е случило.

Понякога Ан се чувстваше неудобно заради ролята на инспектор, която ѝ бяха отредили. Изискваше се усилие и концентрация. И, разбира се, тя трябваше да крие собствените си мотиви и интереси. Възможно ли беше Оливър да види в нея алтернативата? Въпросът я гризеше непрекъснато и я изпълваше с вина.

— Станала си много тиха — отбеляза Барбара един ден.

— Така ли? Нямах представа — отвърна Ан.

— Не те виня. Нещата тук доста се промениха.

Това беше първият ѝ опит за оправдаване на собственото ѝ поведение и действия пред Ан, която нарочно гледаше настрана, за да не я издадат очите ѝ.

— Само една жена, преживяла подобно нещо, може да ме разбере — продължи Барбара. — Мисля, че къщата е честна компенсация. Той ще може да си купи друга само за няколко години. Дори по-скоро. А пък аз никога няма да имам, освен ако не се омъжа отново. После порочният кръг пак ще се затвори.

Макар и стопанката на дома да се стараеше да не ѝ личи, сега изглеждаше още по-красива отпреди. Направо сияеше от радост — състояние, напълно неразбираемо, имайки предвид нейната „участ“.

— Не съм достатъчно зряла, за да съдя — отвърна Ан и си спомни необявената война, която бяха водили нейните родители. Рядко беше виждала дори и най-дребни жестове на взаимно уважение между тях. Изглежда, двамата съществуваха благодарение на взаимната омраза. — Не мога да давам съвети за брачния живот. Израснала съм в традиционно семейство — излъга.

— Знам. Съпругът изкарва парите, а съпругата готви, чисти, пере и се чука. — Тонът на Барбара постепенно се втвърди и стана непримирим.

При новите условия между враждуващите съпрузи беше прекратена всякаква комуникация. Понякога обаче разговорите не можеха да се избегнат и Ан чуваше откъслечни реплики. Веднъж късно вечерта дочу как Оливър крещи в кухнята:

— Ще плащам сметките за ток и газ, които са нормални за едно обикновено домакинство. Не и за твоите дейности. Тях ще си ги плащаш ти.

Ан побърза да се изпари от сцената. Достатъчно далеч, че да не я виждат, но близо, за да ги чува.

— Че как ще пресметнеш разликата? — иронично попита Барбара.

— Ще повикам служител от електрическата и газовата компании. Ако е необходимо, ще поставим отделни електромери.

— Ами твоята работилница и сауната?

— Нямам печалба от тях.

— Но и аз ги плащам.

— Да не би сега да поискаш да ми взимаш и наем за стаята? За тока, който изразходва електрическото одеяло?

— Ако можех, щях.

— И не ми харесва как скалъпваш бюджета за храната. Търмонт се съгласи да имаме отделни сметки. На едно семейство не му трябва три килограма брашно и килограм и половина масло седмично.

— Ами твоят портокалов сок? Знам, че онзи ден взе кутия с портокалов сок. Само ти си бил. — Барбара беше провела цял разпит по този повод.

— Признавам, аз бях. Допуснах грешка. Трябваше ми празна кутия да си прибирам отвертките.

— Добре, че ми напомни. Тези кутии от сокове на перваза изглеждат грозно.

— Первазът си е мой.

— И не виждам защо трябва да заключваш барчето с алкохол и хранилището с вината.

— Кесаревото — кесарю.

— А Божието — Богу, копеле такова.

— Не се шегувам за храната, Барбара. Освен това не смятам водата.

— Водата ли?

— Цената на водата — измърмори той някак смутено, но на Ан ѝ се стори, че смущението му е само привидно и въобще не съжالياва за казаното. — Моля те само за по-разумна оценка.

— Хвърляш наляво и надясно думата „разумно“ като някаква молитва.

— Сега ти започна да набожничиш. Какво стана, да не си се преродила?

— Да, ако искаш да знаеш. Ти ме принуди.

— Е, още не си се отървала от мен.

Както разбра Ан по-късно, по въпроса имаше съдебно решение. Барбара се беше оплакала от нарушение и злоупотреба със споразумението им за поддръжката на къщата. Голдстейн обжалва и спечели. Съдът постанови Барбара да има отделни разходи за кулинарния си бизнес.

— Накрая ще вземат да ти свършат законите — каза ѝ той при друг скандал.

— Не ми пука.

— Не може всеки път, като се караме, да тичаш в съда. Не стига, че трябва да чакаме толкова дълго, за да разрешим основния си проблем. Какъв е смисълът от тези временни решения?

— Няма да ти позволя да ме унижаваш.

— Не те унижавам.

Дълго след това двамата не си проговориха и сякаш сключиха временно примирие. Денят на Оливър минаваше винаги по един и същ начин. Ан забеляза, че той значително беше съкратил пътуванията си

извън града, сякаш да изостави къщата означаваше да даде на Барбара голямо тактическо предимство.

Връщаше се вкъщи около полунощ. След вечерята в ресторант обикновено отиваше на кино. На всякакви филми. Носеше в джоба си програмите на различни кинозалони. Веднъж ѝ ги беше показал. Всичките дати бяха отбелязани, за да може секретарката му да ги запише в неговия календар. За закуска секретарката му носеше кафе и поничка. По време на обяда той провеждаше делови срещи.

Разказваше на Ан как е минал денят му през онези вечери, когато Барбара надзираше официалните събития, за които приготвяше ястията. Тогава Ан събираше смелост да се приближи до него. Беше забелязала, че незнайно защо той се чувстваше притеснен в присъствието ѝ — факт, който още повече подклаждаше любопитството ѝ.

— Това не е живот, Ан — каза ѝ веднъж той, докато стояха във фоайето. — Но филмите са чудесен начин да забравиш за проблемите. Има нещо в затъмнения салон и непознатите, които седят около теб. Не е като да гледаш телевизия. Чувстваш се ужасно самотен.

В спокойното царство на своите мисли тя неведнъж си беше представяла как го прелъстява и неведнъж във фантазиите си беше доста агресивна. Но близо до него не можеше да се насили да предприеме нещо в тази посока, макар и внимателно да го наблюдаваше дали ще прояви някакъв интерес. Много мъчително беше да изтласка тези мисли в дълбините на съзнанието ѝ. Освен това не смееше да се надява. Страхът, че Оливър ще я отблъсне, непрекъснато я тормозеше. Като нищо можеше да се озове на улицата и повече да не пристъпи прага на тази къща.

Понякога примирието между съпрузите се нарушаваше от драматични сблъсъци. Веднъж в отсъствието на Барбара той беше влязъл в бившата им съпружеска спалня, за да си вземе шишенцето с малокс.

Къщата беше разбудена от неистовото тропане на Барбара по вратата на неговата стая. Нейната ярост уплаши децата и те се сгушиха до Ан на стълбищната площадка като зрители на бой с бикове.

— Влизал си в стаята ми, мръсник такъв — изкрещя Барбара. Беше участвала в организацията на някакъв късен прием и разбра за

непозволеното влизане, когато се върна. Той отвори вратата и се изправи срещу нея със сънен поглед.

— Трябваше да си взема лекарството. Беше ми много зле.

— Нямах право да ми влизаш в стаята!

— Взех си само шишенцето с лекарството. Беше много късно за...

— Има денонощни аптеки.

— Трябваше ми веднага. Наистина, Барбара. Имах болки.

— Нямах абсолютно никакво право. Това е нарушение на нашето споразумение. Нарушение на закона.

— Глупости.

— Непозволено проникване. Ще се обадя на полицията.

— Обади се. — Той ѝ посочи телефона в стаята си, а тя, обзета от ярост, влетя вътре и набра 911.

— Ало, искам да съобщя за обир... Барбара Роуз, Калорама Съркъл 68. — Последва дълга пауза. — Не знам какво друго липсва, но знам, че са взели шишенце с малокс. Съпругът ми го е взел. Влязъл е без разрешение в стаята. Не, не ме е изнасилвил. По дяволите, нали ви плащаме да ни пазите, не да ни задавате глупави въпроси. — Тя тресна слушалката. Оливър никога не я беше виждал толкова вбесена и искрено се забавляваше от случващото се.

— Сега успокой ли се? — попита я, усмихна се и се облегна на рамката на вратата.

— Нямах право — повтори тя и се втурна в коридора, като блъсна вратата.

— Коя си ти, че да ми казваш какво имам право? — извика Оливър през затворената врата.

— Тая къща се превърна в лудница — прошепна Ив.

— Все едно гледам филм по телевизията — отбеляза Джош. — Чудя се как ли ще завърши.

Барбара отново отнесе въпроса към съда. Резултатът беше ново съдебно решение, с което на Оливър му се забраняваше занапред да влиза в нейната стая.

— Ще го пратят ли в затвора, ако влезе? — Джош попита веднъж майка си, докато вечеряха. Тя тъкмо им беше съобщила за решението на съдията.

— Боя се, че да — отвърна тя спокойно. Но Джош очевидно остана потресен от чутото. Хвърли кърпата на масата и избяга в стаята си. По-късно Барбара го успокои, после почука на вратата на Ан.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. — Ан вдигна поглед от книгата, която четеше.

Барбара беше по халат. Лицето ѝ беше намазано с крем, косата ѝ — сресана назад. Изглеждаше много по-млада, по-несигурна и уязвима.

— Най-лошото е, че няма с кого да поговоря. Преди поне Оливър ме изслушваше. Но винаги ми се струваше, че крия нещо. Сякаш никога не казвах истината. — Тя седна на леглото и прехапа устната си. — Дяволска работа е този развод, Ан. Не е и наполовина толкова лесно, колкото го мислех. — Умоляващо я погледна в очите. Ан си каза, че този път няма как да избегне изповедта. — Сигурно си мислиш, че съм абсолютно нищожество — не изчака отговора ѝ Барбара. — В интерес на истината... — Тя забодде палец в гърдите си. — ... мразя се, задето се държа така, но няма друг начин. Ако бях вярваща, щях да съм по-смирена. — Наведе глава и от очите ѝ закапаха сълзи. — Не съм някакъв свръхчовек. Не ми харесва онова, което причинявам на децата. Нито дори на Оливър. Искам само да си отиде и да ме остави на мира. Само това го моля. — Вдигна очи към тавана, устните ѝ трепереха. — Предполагам, бих могла да направя компромис. Но знам, че после ще съжалявам до края на живота си. Трябва да сторя необходимото. Нима не разбираш? Влез ми в положението.

— Моля те, Барбара. — Ан седна до нея на леглото и сестрински хвана дланта ѝ. — Не ме карай да избирам между двама ви. Като ви гледам, ми се къса сърцето. Жал ми е за вас.

— Не съм звяр, Ан — прошепна Барбара. — Наистина не съм. Дълбоко в себе си знам, че съм права. Като се обърна назад и погледна в миналото... — Тя въздъхна. — Чувствах се преследвана, безпомощна. Имахме само един живот, Ан. Само един. Не бях щастлива.

— Нямам право да ви съдя — промълви Ан. Но в действителност ги съдеше. Как Барбара можеше да не е щастлива с Оливър? Не го проумяваше.

— Ако само напуснеш къщата като всеки отхвърлен съпруг...

— Сигурна съм, че нещата ще се оправят — подхвърли Ан, отвратена от собственото си лицемерие. Де да можеше да е напълно откровена. Долавяше болката на Барбара. Разбираше нейната безпомощност. Но Оливър беше... специален. Истински дар от Бога. Да нараниш човек като него ѝ се струваше вероломно, несправедливо. Все пак не можеше да вини или мрази Барбара. Нейният гняв и огорчения я бяха трогнали въпреки чувствата ѝ към Оливър. Изведнъж Барбара я прегърна. Ан усети топлата влага от сълзите ѝ, потта, женската миризма на тялото ѝ. Почувства пълните ѝ гърди. По някакъв странен перверзен начин близостта с тази жена ѝ напомни за Оливър и затова отвърна на прегръдката.

— Само жена може да разбере друга жена — прошепна Барбара.

След известно време тя стана и избърса сълзите си с ръкава на халата.

— Ти си истинско съкровище, скъпа. Искам да го знаеш. Всички сме ти длъжници.

Ан се почувства ужасно неловко.

* * *

Идеята да си вземат коледна елха беше на Ив. Заедно с Джош и Ан сложиха дръвчето в библиотеката и го украсиха.

— Не ме интересува какво става в тази къща. Коледа си е Коледа — беше отсякла Ив, разказвайки на Ан надълго и нашироко за предишните радости от семейното прекарване на празника — каране на ски в Аспен, слънчеви дни на Вирджинските острови и в Акапулко. А когато оставаха у дома за Коледа, украсяваха елха в библиотеката и канеха на гости бабите и дядовците от Бостън, както и всички семейни приятели.

Всъщност отначало Ан не мислеше да остава за празниците при Роуз, но те всички бяха толкова унили и депресирани, че се чувстваше задължена да го стори.

На Бъдни вечер и двете деца бяха поканени на гости у приятелите си, а Барбара отиде да помага при сервирането на тържествена вечеря. За да не скучае, Ан с готовност се съгласи да ѝ помага за приготвянето на месните рула по рецепта на самата Барбара,

които бяха поръчани от гръцкото посолство. Барбара ѝ даде съвсем конкретни инструкции, Ан си ги записа и ги изпълни точно. Съставките вече бяха приготвени. Оставаше ѝ само да ги смеси. Сложи телешкото, лука, солта и пипера в голяма купа, добави галета, вино и бульон. От полученото фино тесто разточиха седем правоъгълника, уви ги във фолио и ги сложи в хладилника. Чувстваше се много доволна от себе си. Барбара се притесняваше приготвянето на рулата да не попречи на Ан да прекара деня с децата. Самата Ан беше решена да направи всичко, за да не стане така. Да помогне на Барбара беше най-малкото, което можеше да стори за нея. Освен това ни най-малко не съжеляваше, че няма да прекара Коледа с родителите си — изключително мрачна перспектива. Майка ѝ и баща ѝ всеки път се напиваха до забрава на Бъдни вечер и на следващия ден тя трябваше да търпи последствията от тежкия им махмурлук. Понякога се налагаше дори да се сблъсква с тяхната агресивност.

Изми съдовете, напълни една гарафа с вино и отиде в библиотеката, където вече се издигаше голямата коледна елха, украсена със стъклени играчки и гирлянди. Под нея бяха струпани опакованите подаръци. Направи ѝ впечатление, че Барбара и Оливър не възнамеряваха да си разменят подаръци. И все пак беше приятно изненадана, че и двамата бяха приготвили по нещичко за нея. Докато умуваше какво ли ѝ е купил Оливър, мигащите лампички на елхата изведнъж засветиха много по-слабо. Тя понечи да издърпа щепсела, изведнъж чу във фойето познатите стъпки на Оливър. Не го беше виждала цяла седмица, но Ив ѝ беше казала, че той ще дойде за раздаването на подаръците. Явно двамата бяха решили заради децата да не се карат поне по време на празниците.

— Такава Коледа досега не сме имали — измърмори Оливър, отиде до барчето и си наля пълна чаша с уиски. — Да пием за похубавите коледи — добави и вдигна чашата за тост.

— Сами сме — промълви Ан и усети как желанието да го съблазни отново я обзема.

Той си изпи уискито и си наля отново:

— Гледах два италиански филма. „Бедни и мръсни“ и „Хляб и шоколад“. Киното беше почти празно. Само един-двама нещастници. Бих гледал филмите още веднъж, но затвориха салона. Все пак е Бъдни вечер. Операторът сигурно е искал да си отиде вкъщи при

семейството. Да изпита малките радости на живота. — Въздъхна и си допълни чашата. Вдигна глава и погледна Ан, сякаш чак сега я забеляза. — Защо не си у дома при семейството си?

На този въпрос никак не ѝ се искаше да отговаря.

— Сигурно защото тук имат нужда от мен — прошепна.

— Поне някъде имат нужда от теб. Аз, изглежда, не съм необходим никому. Дори като зрител.

Допи уискито и клекна до нея. Тя беше седнала на пода и гледаше мъждукащите лампички на елхата.

— Ще ги оправя тази вечер. Жиците трябва да се припоят по-здраво.

Ан го погледна крадешком, но бързо отмести очи.

— Май тези празници са само за децата — прошепна Оливър. Устните му потрепераха и той не можа да продължи. Тя нежно хвана дланта му. Без да се обръща, Оливър хвана нейната и леко я стисна. — Сигурно е много отегчително за теб — добави и най-сетне се обърна към нея. — Не разбирам защо търпиш този кошмар. Не знам защо и аз го търпя. Всичко ми се струва безсмислено. Две магарета, тъпчеци в калта.

— Не съм дошла тук, за да ви съдя. — Същото беше отговорила и на Барбара.

— Трябваше да видиш как изкарахме миналата Коледа. Беше много хубаво, цялото семейство заедно. Баща ми вдигна тост. „Ти си щастлив — каза ми. — Истински щастлив човек.“ И сега не проумява какво става с нас. Мисли, че съм си намерил любовница, а Барбара се е променила заради възрастта. Казвам му, че не е нито едното, нито другото, но той не иска и да чуе. Как да обясниш подобно нещо на някого?

— Недей. Другите това не ги засяга — отвърна рязко тя, изненадана от собствената си увереност.

— Мисля, че най-много ме тормози самотата. Загубата на приятелството с жена ми. То най-много ми липсва.

— Ще си намериш друга — предпазливо каза тя, а сърцето ѝ заби по-силно. „Виж ме, до теб съм“ — умоляваше го мислено.

— Засега е изключено. Голдстейн ме предупреди да се въздържа. Никога не съм предполагал, че един ден ще трябва да се контролирам по този начин и да се подчинявам на бивш равин. — Той

притисна ръката си към рамото ѝ. — Скъпа Ан, ти си единственият остров на спокойствието в това проклето бурно море. Не знам какво бихме правили без теб. И децата. За тях си като Божи дар. Знам, че не си го очаквала, когато прие работата. Радвам се, че Барбара те назначи — едва ли е предполагала колко правилно постъпва.

В къщата беше тихо. За Ан земята сякаш беше престанала да се върти. Не смееше да помръдне. От близостта му през тялото ѝ сякаш минаваше електрически ток. Усещаше дъха му до ухото ѝ.

— Не може нищо да ме утеши — продължи той. — Сякаш още не съм се събудил от кошмар.

За пръв път Ан се възпротиви на гласа на разума и се подаде на физическото желание. Обърна се към него, погледна го в очите. Той впи устни в нейните. Езикът му докосна нейния. Тя машинално се вкопчи в косата му. Толкова пъти си беше представяла как прокарва пръсти през чупливата му прошарена коса!

Оливър прокара длани по бедрата ѝ, притисна се до нея и тя усети възбудата му. Колко много го желаше! Искаше да проникне в нея и телата им да се слоят. Когато го докосна, цялото ѝ тяло потрепери, сякаш я милваха хиляди пръсти.

Той внезапно се изскубна от прегръдката ѝ и миг по-късно Ан разбра какво го е смутило. Външната врата се отвори. Тя веднага застана на колене и се престори, че подрежда пакетите под елхата. Не се обърна дори когато усети, че Барбара е застанала на прага. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Оливър незабелязано се беше скрил в сянката зад барчето, за да не го види съпругата му.

— Ти ли си, Ан? — промърмори Барбара.

Ан бързо се обърна:

— Подреждах подаръците.

Погледът на Барбара сякаш пронизваше гърба ѝ. „Моля те, Господи, дано не влезе. Дано не влезе“ — повтаряше си.

— Капнала съм от умора — промълви Барбара.

— Пригответе ли сместа за рулата?

— Да.

— Децата още ли ги няма?

— Не.

— За пръв път не се радвам на коледните празници.

Ан почувства напрежението и затаи дъх, защото се уплаши, че Барбара ще влезе, за да поговорят. Не, нямаше да може да го понесе.

— По-добре иди да поспиш. — Барбара се прозина, обърна се и тръгна по коридора. С облекчение Ан изчака, докато чу стъпките ѝ нагоре по стълбите. Чак след като вратата на стаята се затвори, Оливър излезе иззад шкафа и прошепна:

— Извинявай.

Ан се пресегна, хвана дланта му и я целуна. Той бързо се отдръпна, сякаш се опитваше да я отблъсне. На пръсти излезе във фойето, отвори външната врата, все едно току-що се прибираше, и забърза нагоре по стълбите. Ан напрегна слуха си и чу как той превъртя ключа от вътрешната страна на вратата на гостната.

Остана в библиотеката още дълго, коленичила на пода пред елхата. Дали Барбара ги беше видяла? Не можеше да позволи подобна мисъл да помрачи щастието ѝ.

Погледът ѝ се премести върху мъждукащите лампички. Едва сега се сети, че го е помолила да ги оправи.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Миризмата на изгоряло рязко го извади от мечтите му. Първото, което му хрумна, беше „Пожар!“ Спомни си младините като бой скаут, когато лагерният огън беше изгорил една хижа. Мигновено скочи на крака и бос изтича надолу по стълбите. Клоните тлееха и езиците на пламъците тъкмо започваха да се разрастват като оранжеви игли по дървото. Пожарогасителят беше в килера под стълбището. Той го грабна и тичешком се върна в библиотеката. Пламъците вече обхващаха хартиените опаковки на подаръците. Оливър разклати пожарогасителя и насочи пяната към елхата.

— Татко! — Зад него беше застанала Ив и още малко щеше да закреши.

— Не се приближавай! — извика той. Пламъците бързо бяха овладени. Но неприятната миризма на опушено се просмука в цялата стая, докато той продължаваше да пръска с пожарогасителя. Накрая и последната искра беше угасена.

— Проклетите лампички! — изпъшка. — Трябваше да ги поправа.

— Всичко съсипа! — Беше гласът на Барбара, пълен с гняв.

— Какво друго ми оставаше да направя? Да оставя цялата къща да изгори ли?

— Знаеше, че не работеха добре. Знаеше, че са опасни.

Той остави пожарогасителя на пода и я изгледа сърдито.

— Значи ме обвиняваш, че съм развалил Коледата на всички.

Ив и Джош се заеха да ровят из останките. Повечето от подаръците бяха овъглени или напълно унищожени от огъня. Оливър беше купил на Джош бинокъл, но високата температура го беше разтопила.

— Е, много добре си се сетил, тате — каза Джош, държейки обезформения предмет.

— Ще ти купя нов — отвърна Оливър.

— А на мен какво си ми донесъл, татко? — попита тихо Ив, бършейки очернените си ръце в халата.

— Според майка ти — една нещастна Коледа. — Оливър погледна Барбара, която гневно се извърна. „Спасих им живота, да му се не види!“ — каза си той. Очите му блеснаха, когато забелязаха одобрението в погледа на Ан. Тя току-що беше влязла в стаята.

— Не е ли ужасно, Ан? — промърмори Ив.

— Честита Коледа на всички. — Джош вдигна разтопения бинокъл и се усмихна на овъглената елха. Оранжевите лъчи на изгряващото слънце проникваха през прозорците.

— Май не ни остава нищо друго, освен да почистим — измънка Барбара и се зае с овъглените останки. Персийският килим беше покрит със сажди, но не беше изгорял. Децата го навиха и го прибраха.

— Дано не си отказал и застраховката срещу пожар — промърмори Барбара, докато той неловко се въртеше около нея.

— Коледа да върви по дяволите! — сърдито отвърна Оливър и с големи крачки излезе от библиотеката. Мразеше непрекъснатите й опити да го накара да се чувства виновен.

* * *

Проснал се беше на леглото в стаята си и се опитваше да пребори дълбоката депресия. Сякаш всичките му досегашни ценности бяха придобили нови форми и очертания. Беше им направило впечатление само разрушеното, не и бащинската му загриженост. Готов беше да поеме вината. Наистина беше забравил да поправи лампичките, но нали Ан обеща да му напомни? Ан. Споменът за нея и плътските желания завладяха ума му. Тялото му реагира, той докосна възбудения си член. „Вече няма да отказвам на никоя жена, която се озове близо до мен“ — помисли си и веднага изключи възможността за романтика и искрени чувства. Това ще е фатално, беше го предупредил Голдстейн. „Не се забърквай с друга жена. Още не — беше му казал той. — По-сигурно е да прибягваш до петте пръста на ръката.“ Изненадан беше от цинизма на Голдстейн. А пък и Ан беше прекалено млада. Но той се нуждаеше от жена. Която и да е.

Спомни си реакцията на Ан, когато я притисна до себе си. „Няма да се лишавам напълно от секс“ — реши той, като затворник в тъмна килия, за който всеки лъч светлина беше пратен от небесата.

Вгледа се във възбудения си член, корав и пулсиращ, сякаш имаше собствен разум. Затвори очи и си представи Ан гола, с разтворени бедра и втвърдени зърна, чакаща. И той вкарваше коравия си penis в нея, дълбоко, неудържимо и рязко. Протегна ръка към него и усети как удоволствието започна. Ала бързо секна. Нещо беше нахълтало в неговата фантазия. Опита се да го прогони, но без успех. Тялото му реагира. Потокът от кръв се успокои. Видя лицето на Барбара, която му се караше: „Ти знаеше, че са опасни.“ Наистина ли беше така?

„Остави ме на мира — примоли се. — Остави ме сам.“

Но той не искаше да го оставят сам.

Не и сега.

Остана в леглото почти през целия ден. Макар че и Ив, и Джош дойдоха да го утешават и да му съчувстват. Бяха отворили прозорците, за да проветрят къщата. Оливър им каза, че няма да се сърди, ако отидат на вечеря с Барбара и Ан. Знаеше, че им е криво, задето няма да е с тях, но те бяха постъпили мъдро, като не настояха да дойде. Когато си тръгнаха, Бени скочи на леглото и отпусна глава на гърдите му. Обаче кучето миришеше толкова лошо, че накрая Оливър беше принуден да го прогони. Все пак това означаваше, че ще може да осмисли деня си.

Облече се и слезе на долния етаж. Първо надникна в парника да разгледа орхидеите. За негово разочарование върховете на листенцата им бяха покафенели — зловещ признак. Изненада се, защото вчера те бяха в добро състояние.

— Не ми се присмивайте — каза им, горд с красотата им, особено сравнени с по-тривиалните растения на Барбара. Поля ги и им прошепна няколко думи, за да ги „окуражи“, след което отиде в работилницата си. Вдигна треперещия Бени и го постави в голямата метална мивка, напълнена с хладка вода.

— Само ние с теб останахме, хлапе. Весела Коледа — каза той на уплашеното куче, чиито кафяви очи го умоляваха да го пусне. Докато го търкаше със сапун, Оливър си спомни как веднъж с Барбара си бяха обещали да си подарят нещо нематериално за Коледа. Той

беше последна година студент по право в Харвард и двамата бяха притеснени с парите. Едвам свързваха двата края благодарение на това, че тя правеше демонстрации на кухненски уреди в един магазин. Съдбата му се усмихна и той получи предложение за работа във Федералната комисия по търговията във Вашингтон. Разбира се, трябваше първо да издържи държавните изпити. Запази новината в тайна от нея почти цяла седмица, за да може да ѝ я съобщи на Коледа. Любопитно му беше какво му е подготвила. Беше сигурен, че каквото и да е, неговата новина ще е по-впечатляваща.

— Бременна съм — обяви тя, след като той ѝ съобщи новината.

Това му дойде като гръм от ясно небе. Как беше успяла да го скрие от него? Така или иначе запази самообладание и не издаде объркването си и обзелото го недоволство. Защо беше постъпила така, защо усложняваше живота и на двамата? „Целта е да контролираме живота си, не да го оставим да контролира нас“ — беше ѝ казал той и тя се съгласи с него. Само че после добави:

— Но децата носят щастие и късмет. Те са извор на вдъхновение. — После седна на скута му и го обсипа с целувки. — Тревожех се да не започнеш да ми се караш. А ти взе, че ми съобщи за новата работа. По-подходящо време не би могъл да намериш.

— Дар от боговете — отвърна той и я прегърна. — Едно малко красиво дете.

Чувството на несигурност бързо беше преминало и до края на коледния ден двамата бяха неимоверно щастливи. Съвместното им бъдеще беше започнало.

Той избърса кучето с хавлиена кърпа и включи сауната. Остави Бени в работилницата и се качи да си вземе хавлията. Сауната го отпусна, с потенето изчезнаха страховете му. Сухата топлина и студеният душ го размекнаха напълно. Докато минаваше край оранжерията, забеляза, че листата на орхидеите са станали още по-кафяви, а стъблата им са се превили. Приближи се и ги огледа, после опипа почвата. Миризмата от пръстите му беше смътно позната. Като на пяната от пожарогасителя. Не можеше да бъде. Но поредното подушване потвърди подозренията му. Не и Барбара. Та нали тя обожаваше неговите орхидеи? Особено цимбидиума — той беше един от малкото видове, които вирееха в домашни условия. Отглеждането им беше голямо предизвикателство, свързано с много грижи и

старание. Не и Барбара. Способна ли беше на подобно деяние? Отново помириса пръстите си. Колебанията му окончателно изчезнаха. Това бяха неговите орхидеи. Неговите. Да търпи нейния гняв беше едно, но да си го изкарва тя върху беззащитната орхидея беше чисто престъпление. „Убийца! — помисли си гневно. — Убийците трябва да се наказват.“

Той се втурна в къщата, жаден за мъст, търсец подobaващо наказание за пъкленото деяние на Барбара. Отиде в кухнята. Нейното царство. Заотваря шкафчетата, заоглежда различните видове прибори и храни. Търсеше нещо подходящо, но не намираше.

Отвори хладилника и видя нещо като тухлички, увити във фолио. Извади една, разви я и надуши месото. „О, сега ще ѝ го върна тъпкано!“ — помисли си злорадо. Разгледа рафтовете с подправки и извади кутиите с джоджен, къри и сол. Изсипа огромни количества от тях върху тестото, намачка ги, за да придобият формата на фолиото. Повтори процедурата и с останалите шест пакета. Използва различни подправки, смени захарта със сол. Усмихна се ехидно, като си представи в какво объркване и смут ще изпадне Барбара, след като клиентите ѝ вкусят от „специалитетите“.

В сауната си поплака за орхидеите, но мисълта за сладкото отмъщение беше повече от достатъчна, за да го утеши. Легна по гръб върху дървената пейка и остави блажената горещина да пропие плътта му. Дори депресията му премина, толкова се радваше на блестящото си хрумване.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хари Търмонт пръв го отнесе. Барбара побърза да отиде в офиса му веднага след възможно най-неприятния разговор с жената на гръцкия посланик.

— Дамата каза, че гостите се стараели да се прикриват, докато двама от тях не повърнали — единият направо на масата.

— Сигурно са провалили цялото тържество. — Търмонт се опита да прикрие усмивката си, но несполучливо.

— Май не ме взимаш на сериозно, Хари. Това е саботаж.

Тя гледаше да запази самообладание, да бъде по-скоро разумна, отколкото емоционална. Но сутринта ѝ беше минала ужасно, направо отвратително. Бяха я извикали в посолството в седем сутринта. Посланикът и съпругата му — госпожа Петракис, я посрещнаха в трапезарията, в която силно миришеше на повръщано. Без да кажат нито дума, я отведоха в кухнята, за да се увери сама.

— Опитайте от яденето — нареди ѝ посланикът. Лицата им бяха сериозни и бледи като на мъртъвци. Очите им бяха кървясали от недоспиване. Барбара помириса месните рула. Вонеше на нещо ужасно.

— Опитайте — повтори посланикът. На лицето на жена му не се долавяше и грам съжаление. Затова тя послушно лапна един залък, но веднага го изплю.

— И вие се наричате професионален готвач! Отровихте ми гостите!

Барбара беше прекалено шокирана, за да даде някакво обяснение. А и в гърлото ѝ заседна буца.

— Първоначално си помислих, че турците са ви платили, за да ни скроите номер — продължи посланикът.

— Турците ли?

— После си казах, че подобна мерзост е недостойна за дипломати. — Гневът му постепенно набираше скорост. — Има вкус на изпражнение. Изпражнение! — Той закрещя, жена му напразно се

стараеше да го успокои. Барбара беше излязла от къщата им, обляна в сълзи.

— Смятам, че задължително трябва да предприемем съдебни мерки — каза тя спокойно на Търмонт. — Тъкмо това чакахме. Той напълно съсипа храната. — Само при мисълта за това я свиваше стомахът. — Да не говорим за щетите за моя бизнес. Загубата на клиента.

Адвокатът се почеса по брадичката.

— Имаш ли доказателство?

— Че кой друг би могъл да е? Имам доверие на Ан. Изведнъж се почувства някак неловко, като се сети как беше заварила Ан на Бъдни вечер. Нещо почти неуловимо ѝ убягваше от общата картина и умът ѝ се помъчи да го изясни. Спомни си, че тогава усети присъствието на Оливър в библиотеката. Мимолетно чувство, интуитивно, на подсъзнателно ниво. Търмонт прекъсна размишленията ѝ:

— Няма да издържи в съда, Барбара. Ще го притиснем, но резултатът няма да те задоволи. С това няма да го изгониш от къщата.

— Той ще си признае. Нали ще трябва да даде показания под клетва.

— Барбара, направи ми една услуга. Престани да се правиш на юристка. Няма да си помогнеш, като станеш за посмешище.

Тя се вбеси от провокацията и избухна:

— Орхидеите не бяха болка за умиране. Не и в сравнение с това, което той ми причини.

— Орхидеите ли? Какви орхидеи?

Мислеше да не му казва, но думите сами изскочиха от устата ѝ. Беше му разказала за запалената елха, не и за орхидеите.

— Коледата беше съсипана. Изхвърлих сума ти кофи с пяна. Тогава видях орхидеите и се ядосах. Реагирах емоционално, без да мисля. Освен това не исках да ги убивам. Само да им навредя. Не и да ги убивам.

Той я погледна — не можеше да повярва на ушите си. Само дето не размаха пръст към нея и не ѝ каза да се засрами.

— Ключът към успеха в тази игра е дисциплината, Барбара.

— Лесно ти е да го кажеш.

— И не може да тичаш при мен всеки път, когато имате малка криза или скандал.

— Малка криза ли? — Тя го изгледа на кръв. — Хари, да държа продуктите под ключ ли? Възнамерявам да си изкарвам с това прехраната. Защо той трябва да ми се пречка? Направо е... жестоко, безсърдечно от негова страна.

— Трябва да измислиш по-пагубно, по-оригинално отмъщение.

— Човек не стига далеч, като влиза с взлом в чужда собственост — срязва го Барбара. Но казаното от него отново я върна към мисълта за Ан и Бъдни вечер.

— Нещо по-гадно — невъзмутимо продължи Търмонт. — Трябва ти истинска стръв.

— Като например друга жена ли?

— Не непременно. — Той й хвърли лукав поглед. — Трябва ти нещо, което напълно да го съсипе и накрая съдията да постанови той да се изнесе от къщата. Не трябва да пропускаме, че влияе лошо на децата. И представлява опасност.

Барбара го слушаше с половин ухо. Мислеше само, че Оливър е бил там. В библиотеката, на Бъдни вечер. Сигурна беше. Още тогава го беше усетила, но не реагира. Малката, невинна Ан! Виж я ти, прави се на света вода ненапита!

— Поне имаме едно хубаво нещо от тази история — добави адвокатът. — Разбрахме, че можем да провокираме Оливър. Ако само провокацията не беше толкова очевидна. Трябва да се постарая следващият ти ход да не прилича на отмъщение. Съдиите не одобряват подобно поведение. Така ще бъдем принудени да тръгнем на компромис, а точно това не искаме да се случи.

— Добре, Хари, няма да бъде толкова очевидно.

Очевидното в момента беше едно — Хари Търмонт и законът имаха доста ограничено действие.

Той излезе иззад бюрото и застана пред нея.

— Нямам нищо против да го изкараш от равновесие, Барбара. Но ако той разбере, че го правиш нарочно, нищо няма да постигнеш. Разбираш ли?

— Напълно. — Тя се усмихна уж стеснително, а в същото време се замисли за новата перфектна идея.

Хари дълго я наблюдава и накрая каза:

— Приличаш ми на котка, която е изляла канарчето от клетката.

— Още не съм го изяла, Хари. Току-що открих къде му е клетката и как да се докопам до него.

Никога досега не беше приемала зачатieto на Ив като акт на измама. Любенето за нея тогава беше нещо повече от обикновеното съвместно съжителство. Любовта се нуждаеше от нещо осезаемо, от плът и кръв, за да затвърди връзката. А едно семейство не е семейство без деца. Трудно ѝ беше сега да преосмисли тогавашните си възгледи. Прекалено странни и чужди ѝ се струваха сега, когато любовта беше изпепелена.

Изводът, до който стигна, беше, че съзнателното зачеване на дъщеря им беше породено не от любов, а от страх. Може би по онова време постъпката ѝ беше продиктувана от интуиция. А може би подсъзнателно се беше страхувала, че бракът им бързо ще стане банален и скучен. Оливър ходеше на лекции всеки ден. Скоро щеше да тръгне на работа, да се среща с хора, колеги и клиенти. Тя обожаваше тези думи, толкова екзотични и изпълнени с обещание и вълнение. Оливър щеше да прави страхотни и вълнуващи неща. Тя обаче щеше да има скучна работа, може би да демонстрира кухненски уреди или да продава дамско бельо. После щеше да се прибира вкъщи, да приготвя вечеря, да чака слънцето да изгрее и на нейната улица. Хм. Целият свят се въртеше около него. Слънцето огряваше само него. По онова време може и да ѝ се е струвало, че това ще бъде най-вълнуващият живот. Но дори тогава е предусещала, че ѝ трябва още нещо. Нещо. И е била убедена, че липсва дете. Какво е животът на една жена без дете? Такава бе повелята на природата. Писано е било да се случи. Тази идея се беше превърнала в най-силната ѝ амбиция — да има дете от него. От него. Затова и кръсти дъщеря им Ив. По-късно на бял свят се появи и Джошуа, дори и защото не беше нормално да имат само едно дете. Моментът на раждането беше избран практично — точно когато Ив тръгна на детска градина.

Правейки си равносметка, тя реши, че не е било честно. Изобщо не е било честно. Дори мисълта нахлу в главата ѝ с гласа на Хари Търмонт, защото думите бяха негови и тя веднага се беше съгласила, когато ги чу: „Честна може да е играта на карти. Честна може да е думата. Но животът никога не е честен.“

— Мислиш ли, че мъжът ми си има приятелка? — попита тя веднъж Ан. Стоеше с гръб към нея и приготвяше салатата за обяд.

Беше сутрин и децата току-що бяха тръгнали за училище. Ан, която пиеше второто си кафе, предпочете да не отговори.

— Интимна приятелка — повтори Барбара. — Логично е. Какво, според теб, прави всяка вечер? В края на краищата, при мъжете винаги е по-различно.

След като Ан отново не каза нищо, Барбара се обърна към нея.

— Е, какво мислиш?

— Нямам представа. — Момичето избегна погледа ѝ.

„Умна кучка“ — каза си Барбара и добави:

— Но той все пак си остава мъж.

— Нямам опит с мъжете.

Барбара усети притеснението на другата и продължи по-предпазливо:

— Допускаш ли, че ходи при проститутки?

— Съмнявам се — прошепна Ан, сякаш за да не ги чуе друг.

— Така ли? И защо? — Барбара отново се обърна. Онази очевидно беше захапала стръвта.

— Според мен не е от този тип хора — отвърна Ан и се изчерви.

Барбара отново я притисна:

— На мъжете не им пука къде си го пъхат. Изглежда, в сравнение с жените много по-лесно изпитват плътско удоволствие. Винаги са готови да експлодират. Как ходят непрекъснато така, със заредени пищови? — Стана и сложи купата и чинията в съдомиялната машина. — Надявам се, че не ти досаждам с въпросите си — добави. — В момента сигурно е много нещастен. И си мисли, че съм наела детектив да го следи. Обаче не е вярно. За мен няма никакво значение. Дори и да го хвана с жена в леглото, пак няма да има значение. — Тя затаи дъх.

— Това не е моя работа — отсече Ан, като не можа да скрие раздражението си.

— Знам. Всъщност дори ми се иска да се случи така. Една чужда жена може и да реши проблемите ни.

— Ами чужд мъж — за теб?

Барбара се изсмя.

— Няма да се оставя толкова лесно отново да попадна в капана.

— Капан ли?

— Това е капан, Ан.

— А любовта? — попита момичето. Въпросът прозвуча припряно, измъчено.

— Любовта ли? Ти как мислиш? — Барбара отново се обърна и видя, че Ан цялата пламна.

— Нямам мнение.

— О, я стига! Със сигурност и ти си изпитвала онова чувство от типа „не мога да живея без теб“. Онова туптене на сърцето, изгаряща страст и желание.

— Нямам време да се замислям — отвърна притеснено Ан. — Твърде много съм заета със следването си.

— Наистина ли?

— Не ми е приоритет. Това е всичко.

Барбара си каза, че може би е отишла твърде далеч. Определено беше разбунила духовете. Бързо даде отбой, открила ново могъщо оръжие. От друга страна, питаеше добри чувства към Ан, и използването на тази тактика я караше да се чувства гузно.

— Извинявай, Ан. Напрежението, на което съм подложена, започва да ми се отразява. Дали да не взема да отида до Бостън да видя майка си и баща си? Може да взема и децата. — Нарочно говореше условно, за да види каква реакция ще последва. Но реакция нямаше. Ан стана и понечи да излезе от кухнята.

— Какво мислиш? — спря я Барбара.

— За кое?

— Да замина ли за уикенда с децата?

— Не знам. Постъпи както намериш за добре.

„Напротив, знаеш много добре — каза си Барбара, докато подпряваше салатата. И умееш да си прикриваш мислите.“

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ентузиазмът на децата, че ще пътуват до Бостън, помогна на Ан да прикрие вълнението си. Тя им помогна да си опаковат багажа и написа цял списък с инструкциите, които Барбара ѝ беше дала — най-вече за пазаруване и размразяване на продукти. Това беше необходимо, за да може Барбара да изпълни професионалните си ангажименти, когато се върне в понеделник сутринта. Ан обеща да храни и котарака.

— Ще ми липсват и тримата — изплака тя и ги прегърна на прага. После им помахаша, когато тръгнаха към чакащото ги такси. Стоя на вратата дълго време, за да си помислят, че им е мъчно за тях.

Но когато заминаха, ѝ се прииска да закрепещи от радост. Сама с Оливър! Беше си мечтала за този миг. Надяваше се да е приспала подозренията на Барбара. Но в момента това оставаше на втори план. При любовта и войната всичко е позволено, особено след като той ѝ се извини след инцидента на Бъдни вечер в библиотеката.

„Извинявай“ — каза ѝ, разкривайки както уязвимостта, така и чувството си за вина.

Тя дълго лежа във ваната, парфюмира се и се напудри, после си облече прозрачен пенъор. Даваше си сметка, че не може да сравнява фигурата си с тази на Барбара. Вярно, че беше слабичка, но тялото ѝ беше с идеални пропорции, с малки гърди и ханш. „Не е толкова зле“ — каза си тя, уповавайки се на беглия си опит. Нищо не я беше трогвало досега, колкото кратките ѝ мигове с Оливър. Нищо.

Не му беше казала за разговора си с Барбара, който я накара да бъде по-предпазлива. В същото време след този разговор се почувства по-спокойна. Оливър сигурно подозираше, че го следят непрекъснато, затова се държеше сдържано. Може би сега, когато му разкриеше думите на Барбара, би могла да уталожить страховете му.

Нямаше нищо по-вълнуващо и радостно от това да бъде домакинята в тази страхотна къща. Дали не беше пръст на съдбата, че Барбара реши да се разведе толкова скоро, след като тя дойде тук? Не

можеше да проумее как може да се отхвърли такъв симпатичен и любвеобилен мъж.

Запали камината в библиотеката и си избра книга за четене. Само че думите ѝ убягваха, защото напрягаше слух, за да чуе познатите стъпки към къщата и възторжения лай на Бени. За да успокои нервите си, тя си наля водка от барчето.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Оливър видимо се изненада, когато я видя в библиотеката.

— Не знаех, че си тук — промърмори. — Мислех, че също си заминала някъде.

— Ето ме, тук съм.

Той се приближи до барчето и си наля уиски. Обърна се към нея, поклати глава и се усмихна:

— Внимавай, една искра може да разпали цял пожар.

— Такъв е законът на природата — отвърна тя и също се усмихна.

— Възползваш се от ситуацията — предупреди я с престорен сарказъм той.

— Знам.

— Няма да свърши добре нито за мен, нито за теб. Определено не и за теб, Ан.

— Да, вече ме предупредиха. — Тя се изненада от собствената си дързост.

Оливър отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна към улицата. После се обърна към Ан:

— Чувствам се неловко. Последният скандал едва не ме изкара от кожата ми. — Преглътна тежко и погледът му се спря върху стафордширските фигурки на полицата над камината. — Трябваша ми години, за да събера тази колекция.

— Знам.

Оливър махна с ръка:

— Всички тези красиви неща. Тази къща. Няма да ѝ позволя да я вземе, Ан. Тя не я заслужава. — Агресивната му войнственост беше почти осезаема. Той седна срещу нея. — И цялата история е съпроводена с много болка. Някои биха си казали, че сам си го причинявам. Че мога да си тръгна и да кажа сбогом на всичко. И да

започна от нулата. Обзалагам се, че и ти си мислиш така. Да си тръгна и отново да започна живота си.

Тя се притесни от обвинителния му тон.

— Не — промълви предпазливо. — Аз също умея да отстоявам своето.

Но Оливър сякаш не ѝ обърна внимание, а продължи да разсъждава на глас:

— Оказа се, че е голяма скандалджийка. Кучка. Сигурно си е била такава през цялото време. Каква злоба! Но аз съм бил прекалено глупав, за да го забележа. — Той поклати глава. — Не мога да се избавя от яда си. Гори в мен като някакъв вечен огън. Яд ме е на себе си. Яд ме е на Голдстейн, все едно той е виновен, че трябва да преживея всичко това. Яд ме е на Търмонт, защото копелето я съветва. Яд ме е на децата, защото не взеха моята страна. — Погледна я и добави: — Най-много ме е яд, защото се оказах по-различен, отколкото предполагам.

— Прекалено си самокритичен, Оливър.

— Самочувствието ми умря преди няколко месеца. — Той извърна глава и Ан забеляза как очите му се навлажниха. Тя се приближи и го прегърна, целуна го по косата. Почувствала у себе си майчинска топлина и любов, разгърна пеньоара си и доближи гърдите си до устата му.

— Позволи ми да те любя — примоли се. Знаеше, че не е в състояние да ѝ откаже, защото в момента жадуваше някой да го утеши.

Лицето ѝ пламна от страст, алкохолът нахлу в мозъка ѝ. Оливър се разплака.

— Поплачи, скъпи — успокои го тя и го погали. Усещаше силата на своята женственост. Докосна мъжествеността му, разсъблече го. — Много си красив — прошепна. През цялото време той остана прав и гледката я накара да потръпне от удоволствие. Коленичи пред него и го целуна. Реакцията му последва почти мигновено.

— Извинявай — прошепна той.

Ан го придърпа на дивана и се притисна до него. Двамата легнаха един до друг, без да се движат. Тя се заслуша в ритъма на сърцето му.

— Благодаря ти — каза накрая Оливър, стана и взе от барчето бутилка водка. После хвана за ръка Ан и я поведе нагоре по стълбите

към неговата стая, където не беше влизала, откакто той се нанесе там.

Помещението беше прашно и миришеше на лошо. Всичко беше разхвърляно, навсякъде бяха разпръснати папки и листове хартия. На писалището стоеше чиния с остатъци от храна, върху шкафа — други неизмити чинии. Бутилки от алкохол, някои от които наполовина празни, се въргаляха на пода. Той забеляза погнусата ѝ.

— Какво очакваше? — процеди иронично.

Тя го прегърна, за да го успокои. Но Оливър се изскубна от прегръдката ѝ и взе една от стафордширските фигурки, която стоеше до мръсните чинии. .

— Кралица Виктория. И нейният живот е като моя. Пълна измама и илюзия. Държа я близо до себе си, за да ми напомня за глупостта ми. — Гласът му беше изпълнен с отчаяние и тя се запита, да не би да е допринесла с нещо за мрачното му настроение. Оливър огледа стаята. — Виж в какво се превърна животът ми.

— Всичко ще мине — спокойно отговори тя. Но той продължи да говори, все едно не я беше чул.

— Принуден съм да крия всичките си лични документи тук. Не искам да изготвят оценка, с която да превишат стойността на къщата. Трябваше да издира всичките касови бележки и застрахователни оценки. Каква загуба на време и сили.

Той донесе две чаши от банята, наля водка в тях и извади от перваза на прозореца кутия с портокалов сок, след което наля сок във водката.

Беше прекарал дълги часове затворен в тази стая. Какво ли беше правил? Тук нямаше телевизор, само няколко книги. Помещението приличаше повече на животинско леговище отколкото на стая. Сред различните миризми Ан улови тази на Бени. После забеляза, че кучето някак си беше успяло да се промъкне след тях и сега лежеше на килима до леглото. Бежовата му козина беше сплъстена и мръсна.

Тя влезе в банята, която беше с биде, огледални стени, мраморен под и позлатени кранчета на чешмата и душа. И тук цареше пълна бъркотия.

— Не съм много вещ в домакинската работа — оправда се той, когато Ан излезе от банята. — Нямам голям опит. Моето поколение беше твърде много зависимо от жените.

— Ами прислужницата?

— Изобщо не я пускам тук. Тя е съюзник на Барбара. Сигурно си мислиш, че страдам от параноя.

Последното изречение прозвуча агресивно и тя го остави без отговор. Само седна на леглото.

— И какво смяташ да правиш със собствения си живот? — внезапно я попита той, сякаш за да прогони собствените си мрачни мисли.

— В момента животът ми е запълнен изцяло с Джеферсън — промърмори тя. — Но искам да ме включиш в твоя — прошепна едва чуто.

Той я погледна нежно и докосна голото ѝ рамо:

— Ти си като дар от Бога, Ан. Дар за децата. И много специален дар за мен.

Барбара също я беше удостоила с комплименти и благодарности и тази мисъл я сепна. Почувства се като измамница, но реши да не го оставя да прави сравнения.

— Освен че давам, аз и вземам, Оливър.

Той престана да я гали.

— Сега говориш като нея.

Обзе я паника. Само се беше опитала да си извоюва известна независимост. Не предполагаше, че думите ѝ ще имат такъв ефект. Той беше от друго поколение, с друго разбиране за жените. „Това било значи“ — каза си и моментално се почувства съпричастна с Барбара.

— Никой вече не иска да е зависим — тъжно изрече той. — Какво стана с мъжа — ловец, с мъжа — закрилник?

— Някои просто не приемат идеята мъжете да са господарите.

— Аз не бях господар. Двамата с нея бяхме екип. Подкрепях я във всичките ѝ усилия за независимост. Как да предположа, че кучката ме е мамила през всичките години? Всичко е било престорено, пълен цирк и заблуда. — Изражението му стана по-сурово. — Може би и твоето също е игра.

— Не е игра — отвърна Ан, решена да надделее над гнева и съмненията му.

— Вече съм предпазлив относно искреността на жените — въздъхна Оливър.

— Недей да обобщаваш с лека ръка.

— Може и така да е. Не познавам кой знае колко жени. А онази, която си мислех, че познавам най-добре, се оказа напълно непозната. Ето кое най-много ме тормози — илюзията, че години наред съм я разбирал, че съм разбирал чувствата и мислите ѝ. — Той погледна Ан и примирено въздъхна. — Едва ли някога отново ще повярвам на думите на жена.

— Донякъде те разбирам. Ние, представителките на нежния пол, сме хитри и потайни. И пазим много тайни.

— Мъжете също.

— Е, след като установихме, че се разбираме... — Тя го придърпа към себе си. Двамата се любиха бавно и нежно, не така нетърпеливо като преди. Този път Оливър не се съпротивляваше. Като свършиха, той се обърна по гръб и двамата дълго лежаха прегърнати. По едно време Ан обърна глава и видя как клепачите му потрепнаха.

— Искам да те питам нещо — прошепна тя. — Защо къщата? За какво ти е? Така и така семейството вече е разделено, защо толкова държиш на някаква си сграда? Всичко тук, в тези стаи, е само вещи. За какво ти е да минаваш през толкова страдания заради една къща?

Той отвори очи:

— Само вещи? Нищо не разбираш. За мен къщата е всичко. За мен тя е светът. Как да позволя на Барбара да ми отнеме целия свят?

— Но къщата е част и от нейния свят — спокойно отвърна Ан.

— Къщата вече не може да се дели. Не и след случилото се.

— Защо тогава не я продадете и не си поделите парите?

— Готов съм да ѝ дам половината от цената. Нищо, че аз съм плащал. С ума си, с потта си, да му се не види!

Той отново се намръщи. На Ан ѝ се стори, че говори като актьор, който рецитира репликите си. Изведнъж Оливър млъкна и се втренчи в нещо над балдахина на леглото.

— Какво има? — попита Ан. Той стана и прекоси стаята. После пак така бавно и съсредоточено премести стола в ъгъла и се качи на него. Ан се повдигна на лакът, но преди да пророни и дума, Оливър поклати глава и ѝ направи знак да мълчи. Дълго се взира в балдахина, после слезе от стола. Облече си халата, допря пръст до устните си, тихо отвори вратата и излезе в коридора. Любопитството ѝ нарасна още повече и тя го последва в стаята на Ив, която се намираще в съседство. Оливър коленичи и опипвайки стената в долната ѝ част,

продължи бавно напред. Откри тънка жица и я проследи до страничната част на библиотечната в стаята на Ив. Жицата влизаше в дупчица в пода.

— Мръсници — промърмори той и легна на пода, за да проследи по-нататък тънкия проводник — от стаята в коридора, нагоре, към прозореца с изглед към градината. Сетне се втурна надолу по стълбите. Ан бързо го последва, видя го да взема голям нож от дървената кутия в кухнята. Любопитството ѝ отстъпи пред страха. Леко се отдръпна в сянката, докато Оливър бавно и тихо отвори вратата към градината.

Изскочи навън, приведе се, изтича до гаража и рязко отвори задната врата. Тя чу шум, стонове, после всичко затихна. Някой запали лампите и тихата градина се обля в ярко жълто.

Без да обръща внимание на студа, тя изтича боса по мократа трева и застана до прозореца на гаража. От онова, което видя вътре, ѝ се прииска да закрепци. Оливър беше допрял ножа до гърлото на непознат мъж. Онзи беше дребен, с очила, пребледнял и уплашен до смърт. Ясно се виждаше, че малко остава ножът да пререже вратната му вена.

Оливър го завлече до някакъв бежов микробус, чиято странична врата беше отворена. Вътре се виждаха работещи телевизионни монитори и записващо устройство. Барбара беше заминала с комбито и микробусът се беше настанил на нейното място. До него беше паркирана хондата на Ив, а до нея — покрито с брезент, беше ферарито на Оливър.

Двамата мъже се скриха в микробуса. После тя видя как от страничната врата полетяха счупени видеокасети и с трясък падаха на циментовия под на гаража. Непознатият ужасено крещеше. Когато отново се появиха, Оливър беше хванал в мъртва хватка мъжа с едната си ръка, а с другата продължаваше да притиска ножа до гърлото му.

— Само си върша работата — изграчи уплашеният непознат. Оливър не продума. На слепоочието му пулсираше вена. Никога преди не го беше виждала толкова разярен.

Докато наблюдаваше сцената, осветена от голата крушка на тавана на гаража, тя не си даваше сметка, че случващото се я засяга. Оливър отмести ножа от шията на непознатия и надникна в кабината на микробуса. Поклати глава. Взе дистанционното за гаража и натисна бутона. Тежката врата бавно се отвори. Оливър нареди на мъжа да

седне зад волана на микробуса. Двигателят на колата заработи. От ауспуха излезе облак дим и запълни гаража. Непознатият изкара микробуса на заден ход, направи обратен завой, даде газ и се устреми към портала. Но само след миг удари спирачки, гумите изскърцаха, чу се ужасен писък.

Микробусът продължи напред, но потресената Ан затича към алеята. Оливър се беше надвесил над някаква тъмна купчинка на асфалта.

— Мръсникът прегази Мерцедес — промърмори и коленичи над мъртвото животно.

Събитията се преплетоха в съзнанието на Ан. Беше уплашена и обърквана. Повдигна ѝ се, докато гледаше премазаното животно.

— Така ѝ се пада на негодницата — добави Оливър. Сякаш не беше неговият глас. Замахна с ножа и го хвърли в тревата.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Оливър изпрати Ан в стаята ѝ и се зае да разглобява скритата камера. Разби я с чук и изхвърли парчетата в боклукомелачката. Когато машината пресова пластмасата на малки кубчета, той ги изхвърли в контейнера за смет отвън.

През цялото време се стремеше да потиска гнева си, но действаше като зомбиран, без да съзнава какво върши. Когато гневът му се поуталожил, той се почувства смазан от умора. Мозъкът му се прояснил и причината за поведението му изплувала отново.

Махна покривалото на ферарито, свали покрива от фибростъкло, седна зад волана. Почувства хладината на седалката, вдъхна аромата на скъпа кожа. Отвори жабката, извади ключа и запали двигателя, който успокояващо замърка.

Да, колата беше играчка, но той ѝ се радваше като дете и се грижеше за нея като майка за скъпата си рожба. Редовно сменяше свещите, редовно я лъскаше до блясък. Ферарито беше модел отпреди три години, същинско произведение на изкуството. Той си даваше сметка, че цената му нараства с времето. Кола за петдесет хиляди долара.

Изведнъж му се прииска да потегли в нощта, подобно на самотен каубой в търсене на нови приключения. Да тръгне да търси нов живот и да зареже стария. „Само аз и моето малко червено ферари“ — каза си, наслаждавайки се на сигурността и топлината на плътно прилепналата към тялото му седалка. Натисна педала на газта и със задоволство се вслуша в шепота на мощния двигател. Колата беше като вълшебен килимче, тежащо над тон и половина.

Действителността рязко го изтръгна от фантазиите му. Спомни си Мерцедес. Вината за смъртта на животното изцяло беше на Барбара. Слезе от колата и пъкна трупа на животното в найлонова торба. Сложи я на седалката до себе си и подкара по тъмните улици. Лекият ветрец сякаш му помогна да се отпусне. За миг забрави трагедията, остави съзнанието си да се слее с мощта на ферарито. Човек и машина сякаш

се наслаждаваха на усещането за свобода. Когато стигна до Мемориъл Бридж, Оливър спря, грабна торбата и я хвърли в река Потомак.

„Така ще спестя на децата всякакви неприятни вълнения от подлата постъпка на майка им“ — каза си. Беше използвала детската стая, за да го шпионира най-коварно. Постъпката ѝ беше по-гнусна от самото шпиониране. Нищо чудно, че Мерцедес бе загинал. Възмездие на съдбата. Нека децата си мислят, че котаракът е избягал.

Върна се вкъщи, прибра в гаража ферарито, метна отгоре покривалото, събра касетите и лентите и ги изгори в камината в библиотеката. „И Никсън е трябвало да постъпи така“ — помисли си, докато гледаше как останките изчезват в огъня и се превръщат в пепел. За миг му се прииска на мястото на лентите да беше Барбара.

В седем часа на другата сутрин се обади на Голдстейн и му разказа за случилото се.

— Ще те чакам в деликатесния ресторант на Гръб Роуд — отвърна адвокатът. — Ще те черпя истинска еврейска храна, която ще те успокои малко.

Оливър го завари в едно от сепаретата — Голдстейн тъкмо слагаше две парчета сьомга върху черно хлебче. Устата му беше пълна, затова само посочи към чинията от другата страна на масата.

— Искам да я съдя за нарушаване на неприкосновеността на личния живот. Дори и за друго да е, каквото и да е — заяви Оливър.

Голдстейн продължи да дъвче, без да спира.

— Е? Какво ще предприемем?

— Мисля.

— Не мислиш, а се тъпчеш.

— Невъзможно ли е човек да се храни и да мисли едновременно?

— Няма нищо невъзможно.

Голдстейн набързо омете чинията си и запали пура.

— Така, вече свърших с мисленето — заяви и издуха към тавана дима от пурата. — Стратегията ни ще бъде основана на една цел — къщата. Цялата къща. Барбара иска да те принуди да напуснеш. Затова прибегва към всякакви средства. Иска да те спипа с прислужницата...

— Ан не е прислужница. По-скоро е детегледачка. — Оливър и сам се изненада задето тръгна да я защитава така пламенно. Сякаш искаше тя да се издигне в собствените му очи.

— Значи има вземане-даване с децата.

— Може и така да се каже.

— Аз го казвам. Защото утре ще съобщят на съдията, че чукаш тяхната гледачка. Ще те обвинят, че си лош баща и морална заплаха за децата. Като я чукаш под носа им, така да се каже. Подобно неморално деяние е опасно за тяхното бъдеще и възпитание. И така нататък, и така нататък. Ще ти наложат съдебна възбрана да ги виждаш. Ти ще си идеш, прислужницата ще си иде. Накрая ще те изгонят от къщата.

— Но това е жестоко. Ан е невинна.

— От чутото бих си помислил, че не е чак толкова невинна.

— Нямах предвид това. Тя е страничен човек. И не заслужава да я заливат и нея с помия.

— Всеки, който се окаже свързан с развеждаща се семейна двойка, бива окалян. По този въпрос не може да се направи нищо. Не се дръж като глупак. Скъпата ти съпруга ти е устроила капан, като те е оставила сам в къщата с младата привлекателна девойка. Прав ли съм?

— Да.

— Ти си мъж, който не води редовен полов живот, нали?

Оливър размаха пръст:

— Това е заговор. Край, искам Барбара да отговаря пред съда.

— И ще накараш оня шпионин да свидетелства? Или онази, как ѝ беше името? Ще цъфнат журналистите. Преди да си се усетил, ще имаме сценарий за порнографски филм. Искаш ли да подложиш децата си на подобно нещо?

Оливър погледна топеното сирене, хлебчетата и пушената съомга в чинията си. Стомахът му се преобърна, той извади от джоба си хапчетата и глътна едно.

— Така или иначе, ти си унищожил доказателствата. Няма за какво да се хванат. Ходът беше техен, но го провалиха. — Голдстийн стръвно погледна чинията на клиента си. — Това ще го ядеш ли?

Оливър побутна чинията към него и Голдстийн се нахвърли върху храната, като продължаваше да бърбори с пълна уста:

— Безчовечността на човешкото племе ме депресира. А когато съм депресиран, се тъпча.

Оливър го изчака да преглътне, изгледа го на кръв и въздъхна:

— Сякаш съм попаднал в някакъв театър на абсурда. Използват какви ли не електронни устройства. Разводът вече е шоубизнес. За хората няма нищо свято.

— Само бракът е свят. Не и разводът.

С философските си сентенции Голдстейн си играеше с нервите и търпението му. „Упражнява върху мен бившия си занаят“ — каза си. Направи му впечатление, че в момента адвокатът не беше онзи дребен човечец с набола брада, тежки клепачи, масивна челюст и шкембе като надут балон. Сега се беше изтупал, панталонът му беше пристегнат с черен кожен колан. Гол сигурно би приличал на шишкаво ангелче.

— Когато ми говориш така, неволно те оглеждам отзад, да не би да са ти пораснали криле — промърмори кисело. Знаеше, че Голдстейн умира да изнася моралистични проповеди.

— Можеш да унищожиш законовата база за семейството и брака, но биологичната база си остава. Търмонт не изпитва никакъв респект към човешкото тайнство. *Es ist nicht gut für der Kinder* — лошо е за децата. Жалко. — Голдстейн поклати глава. В празната чиния се отразяваше блясъкът на лампите. — Ето какъв съвет ще ти дам. — Той спря и си пое дъх. „Сигурно се приема като Мойсей законотвореца, който е слязъл от планината Синай със скрижалите в ръка“ — помисли си Оливър. — Майната му на станалото. Сякаш изобщо не се е случвало. Опитаха, но загубиха. Ако Барбара не го спомене, ти се преструвай, че не знаеш нищо. Ще говоря с Търмонт. Избухне ли скандал, ще бъдат замесени и децата. В този случай противниците ни ще се опитат да докажат, че влияеш лошо на сина си и на дъщеря си, което се опитаха да направят още в началото.

— Как да го забравя? Нали и Ан е замесена. Не знам какво да правя. — Той поклати глава. — Барбара няма да си държи устата затворена. Ще превърне в ад живота на Ан.

— Ех, защо не изучаваш Талмуда, Роуз. Чуй ме. Мисли за мен като за Давид. Давид и Оливър. Приятели. В библейски смисъл. Барбара няма да рискува репутацията си на добра майка. Ти самият каза, че е добра майка. Дори си мислеше до скоро, че е добра съпруга. Не ти трябва да излизаш виновен. Ако спечелиш опеката върху децата, няма да им направиш добра услуга. Имаш си адвокатска практика, пътуваш. Мисли за мен и като за духовен наставник. Вината няма да ти е от полза. Ние, евреите, знаем доста за вината. — Той спря за малко и се оригна — силно и протяжно. — Понякога помага да разплетеш труден проблем. В момента да се конфронтираш не е разумно. Недей да разстройваш децата. Кажи на Ан да остане.

— Ами ако тя не поиска?

— Нали каза, че те обича. В името на любовта жените вършат много глупости.

— Като например се омъжват. — Внезапно в спомените на Оливър изплува образът на младата Барбара.

— Любовта никога не бива да е първопричината за един брак. От началото до края бракът си е едно делово предложение. Чети Талмуда, Роуз. Така ще станеш истински менш, човек.

Голдстейн смачка в мазната чиния наполовина изпушената пура.

— Всичко това ми е адски противно — заяви Оливър. — Да си призная, вече започвам да се уморявам от сегашния си начин на живот. Поне тя да се държеше разумно. Малко ли ѝ е половината цена?

— Спомни си за цар Соломон и младенеца.

— Какво, по дяволите, има общо той?

— Ключът към нашия случай е в Соломоновата мъдрост. Ще трябва да докажем, че сме „истинската майка“ на къщата.

— Но истинската майка е била съгласна по-скоро да се откаже от рожбата си, отколкото да я види мъртва. — Оливър се възгордя с остроумието си, но Голдстейн го погледна тъжно изпод тежките си клепачи:

— И кой получи детето в крайна сметка?

— Нищо не разбирам — каза Оливър и стана.

Голдстейн го придърпа обратно:

— Истинската майка.

* * *

На връщане от ресторанта той вървеше забързано, обзет от паника. Беше по-объркан отколкото преди да дойде на срещата с Голдстейн. Завари Ан в стаята ѝ — събираше си багажа, клепачите ѝ бяха подпухнали от плач.

— Заминавам — промълви тя.

— Къде?

— Не знам. Знам само, че повече не мога да остана тук. По-добре да си отида, преди тя да ме е принудила. — Куфарът, в който подреждаше вещите си, беше протрит и овехтял, а ключалките му —

разбити. Оливър се почувства неловко, сякаш сам я изхвърляше на улицата.

— Голдстейн каза, че не е необходимо да си тръгваш.

— Тогава нека Голдстейн остане на моето място. — Тя се обърна към него. — Няма да стане. Барбара ще разбере, че сме имали... връзка. Частният детектив ще ѝ каже. На теория все още си неин съпруг.

— Но вече е ясно, че занапред пътищата ни ще се разделят...

— И с какви очи ще погледна децата? — Ан го изгледа и нежно докосна страната му. — Нямах представа колко се натъждавам, като гледам как страда семейството. Не ме напуска чувството, че волно или неволно съм го искала и съм го предизвикала.

— Кажи го на Голдстейн. Той е специалист по чувството за вина. Ан сложи длан на гърдите му и той я прегърна.

— Знам, че те обичам, Оливър. Но няма да изтърпя, ако остана у вас при тези обстоятелства. Никога преди не съм се сблъсквала с подобна ситуация и не знам какво да правя.

— Да си призная, и аз не съм се сблъсквал. — Той отново си спомни за Голдстейн. — Тогава, Ан... — Поколеба се, не беше уверен в искреността на намеренията си, макар и да си даваше сметка, че го е трогнала до дъното на сърцето. — Ако ме обичаш...

— Моля те, Оливър, не постъпвай така с мен.

Той се ядоса на себе си. Освободи се от прегръдката ѝ и вдигна очи към таванския прозорец. Навън беше мрачно и облачно.

— Тогава искам да те попитам като приятел. Ако е възможно. Дори не искам да мисля за нас двамата като за любовници. Не желая да те използвам. Искам само да останеш още малко. Голдстейн каза, че Барбара сигурно ще премълчи за видяното от детектива. Заради децата. А и аз съм убеден, че те много ще се огорчат, ако си заминеш сега. Може и да заподозрат нещо. Нещо, което не им трябва да знаят. Остани за известно време.

Тя поклати глава.

— Едва ли ще мога, Оливър. Нямам нерви.

— Добре, тогава помисли за материалната страна, за финансовите ти потребности. Бъди малко егоистка.

— Тук има прекалено много егоизъм. — Тя изведнъж се натъжи и очите ѝ се насълзиха.

— За бога, Ан, ние не сме никакви злодеи — Оливър неусетно се разпали.

— За какво е цялата кавга? Това е само една къща, Оливър. Можеш да си купиш друга. И всички тези статуи и мебели са само вещи.

— Тя няма право да притежава всички. — Оливър се извърна. Погледът му се изпълни с отчаяние.

— Двамата сякаш сте обсебени от тази къща и това ви кара да вършите ненормални неща. Снощи като те видях с ножа, си казах, че за теб няма значение нищо друго. Дори се учудих как не заби острието във врата на онзи. Бях сигурна, че ще го сториш. Има и нещо друго, Оливър. Не искам да гледам как се разпада семейството ви. И това, което ми причини Барбара... за мен не е истинската Барбара. Ако само можехте да се видите отстрани на какво заприличвате. — От дългата реч сякаш ѝ се зави свят и тя седна на ръба на леглото. — Не искам да бъда безпомощен наблюдател на подобни събития. Нито пък да участвам в тях.

Той отново се приближи и седна до нея, докосвайки дървената резбована повърхност. Духом сякаш витаеше някъде в облаците.

— Купихме това проклето легло с форма на шейна в Мидълбърг — произнесе замислено, а тя се смути от рязката смяна на темата. — Изработено е някъде около 1810 г. Дадохме да го реставрират. Знаеш ли, когато дадеш една антика за реставрация, стойността ѝ пада. Звучи налудничаво, нали? Какви ли чудати фантазии са имали хората по онова време? Легло като шейна. Затваряш очи и си представяш как се спускаш с шейната.

— И все пак те си остават само вещи, Оливър.

— И аз така мислех. Но те са повече от вещи. Те са мечти, сънища. Сякаш навлизаш в живота на друг човек. Започваш да се питаш колко души са спали на това легло, какво са си мислели, как са гледали на живота. — Погледът му обходи стаята. — Тези вещи са повече от предмети. Само мисълта за тях удължава живота им. Може би животът е само един сън.

— Признавам, че са красиви. Разбирам страстта ти към тях. Но те не са от плът и кръв. Няма чувства. Само хората са от значение. — Тя се обърна към него и той я прегърна. Ан усети диханието му в ухото ѝ. — И много обичам децата — добави тя. — Наистина много съм

привързана. За тях бих сторила всичко. Според мен се държат като едни храбри войници и стоически понасят случващото се.

— Знам — прошепна той. Споменаването на децата сякаш го изтръгна от мечтите му и го върна на земята. — И аз не искам да страдат. Всъщност реших да ги изпратя на лагер през лятото. По-добре да са далеч от тук, докато не свърши бъркотията.

В интерес на истината тази идея само му беше хрумнала. Ако те заминеха, и Ан щеше да си тръгне. Надяваше се Ан сама да се сети. Но тогава на преден план излизаше друга дилема. С Барбара щяха да са сами в къщата в продължение на два месеца. Сами. Тръпки го побиха. Отново се замисли как беше стигнал до този ад. Да, с него ставаше нещо. Може би губеше самочувствието си. Усещането си за мъжественост. Определено беше изгубил контрол над събитията. Обърна се към нея, закопнял за одобрение, за изгубената си власт. Прегърна я и веднага се възбуди.

— Моля те, спаси ме.

— Добре — прошепна Ан и той започна да я разсъблича.

— Извинявай — промърмори. — Проклет да си, Голдстейн.

— Голдстейн ли?

— Каза, че влюбените жени вършели глупости.

— Прав е — отвърна тя.

Оливър се вкопчи в нея като отчаян удавник за сламка.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Барбара бе сложила в лед зайците, застреляни от Джош и дядо му, докато ги закара до града. Сега те висяха окачени на куки в кухнята като обесени престъпници. Откачи ги един по един, разреза ги по дължината и ги одра. После извади вътрешностите, нарязва месото на парчета и го сложи в голяма купа.

Пастет от заек — идеята беше новаторска и тя беше убедила продавачите в магазина да опитат да го продадат. Благодарна беше, че работата я беше разсеяла от ужасния уикенд. В неделя ѝ се обади Търмонт. Всичко се беше объркало. Детективът бил бесен и отправил закани. Поискал си парите веднага и казал, че Оливър е унищожил част от оборудването му. Останките беше видяла в кофите за боклук.

Беше ѝ криво, задето се е принизила да наема детектив. От друга страна, нямаше избор. Ех, ако Оливър можеше да я разбере и да си тръгне веднъж завинаги. Изненадана беше, че този епизод я накара да ревнува. Знаеше какво рискува, даваше си сметка, че при определени обстоятелства Оливър би се поддал на изкушението. Често, когато се връщаше вечер у дома след продължителна командировка, той се нахвърляше върху нея като настървен звяр. Барбара примирено му се отдаваше, разбира се. Не че изпитваше желание за секс, а заради чувството си за съпружески дълг. Явно всичко беше предварително програмирано и това сега я караше да мрази повече онази Барбара от миналото.

Донякъде се радваше, че няма да може да види записите на детектива. И тази мекота в нея направо я вбесяваше. Обзета от яд, тя безмилостно сечеше със сатъра зайците, сякаш бяха нейни живи врагове. Кой всъщност беше истинският противник? Тя? Оливър? Ан? Искаше ѝ се да се извини на Ан. Поведението, към което се придържаше, не беше типично за нея. Принудена беше да прибъгва до тактически уловки, за да спечели битката. Убедена беше, че по време на война хората вършат неща, които изобщо не са им присъщи. На

война хората забравят за съчувствието, милостта, загрижеността към ближните.

Търмонт ѝ беше забранил всякакви дискусии на тази тема. „Зарежи, провалихме се!“ — излая по телефона, след което затвори и така възпрепятства всичките ѝ опити да му възрази. Уликите в кофата за боклук свидетелстваха за гнева на Оливър. Подобна ярост бе неприсъща за него. По принцип беше разумен и кротък, рядко губеше самообладанието си и избухваше. Още две негови черти, които тя с течение на времето намрази — хладнокръвието и трезвостта му.

„Покажи емоциите си и аз ще разбера, че губиш сражението.“ Беше ѝ втълпил този урок и тя се стараяше да се придържа към него. Да, колко ловко само беше изиграла ролята си при онази първа среща с Ан, когато си размениха само няколко прозаични фрази за времето, за уикенда. Тя започна дългия си разказ за пътуването, сякаш нищо не се беше случило между нея и момичето. Ан се държа забележително спокойно, макар че леките потрепвания на устните ѝ и притесненото отклоняване на погледа издаваха напрежението ѝ. Чак когато Ан тръгна за колежа, гневът отново завладя Барбара. „Малката кучка се е чукала с Оливър под моя покрив, в стаята до тази на дъщеря ми!“ Злобата изби подобно на въздух под налягане и тя започна да сече зайците още по-безмилостно.

Необичайните обстоятелства повлияха на сутрешната ѝ рутинна програма. Едва когато сложи заешките черни дробчета и останалото месо в месомелачката, тя се сети, че от известно време не е виждала Мерцедес. Потърси го в любимите му убежища в кухнята, след това погледна в градината и около гаража.

— Мерцедес — извика, подсвирна няколко пъти. Накрая се отказа и се върна в кухнята. „Сигурно Ан е забравила котарака, като се има предвид с какво е била заета“ — каза си и се ухили ехидно.

След като смля заешкото месо заедно със свинското и телешкото, тя добави към готовата кайма лук и чесън, после се обади в приюта за животни и подробно описа на служителя как изглежда котаракът.

— Обадете се в общината. Може да е бил прегазен от кола — отвърна онзи.

Много трудно се свърза с общината, но с облекчение научи, че не е имало прегазени животни в нейния район. Но не беше нормално Мерцедес да изчезне така. Беше го отгледала от малко коте.

Домашният любимец рядко излизаше извън пределите на къщата. Когато се върнеше, драскаше по вратата на кухнята, за да му отворят. В крайна сметка грижите за Мерцедес изцяло паднаха върху нея. Тя изпитваше по-голямо притеснение за котарака, отколкото за Оливър. Де да можеше съпругът ѝ да изчезне безследно...

Барбара разбърка вино, коняк, сол, пипер, магданоз, мащерка и олио в една голяма купа, след което добави сместа към каймата, затвори съда и го сложи в хладилника. Ниската температура щеше да убие неприятната миризма на месото. Преди да затвори вратата на хладилника, тя отново се сети за инцидента с месния ѝ специалист за Коледа.

— Долен мръсник! — извика вбесено. Отвори вратата към градината и отново повика Мерцедес. Оливър не обичаше котарака и животното усещаше неприязънта му.

Веднъж се беше хвърлило и забило ноктите си в голия задник на Оливър, докато двамата с Барбара се любеха. Той изкрещя от болка, върху плътта му се появиха дълбоки кървави белези. Настоя да отрежат ноктите на животното, но Барбара се възпротиви:

— Не бива да го правим! Няма да има с какво да се отбранява.

— Няма да има и с какво да ме напада — сопна се Оливър.

Самата тя беше готова на компромиси и години наред беше търпяла Бени да спи в спалнята им. Кучето излайваше всеки път и при най-малкия шум в къщата, да не говорим, че се вкопчваше в крака ѝ, сякаш я чукаше. Децата не проявяваха желание да се грижат за животните. Така по право Мерцедес стана „нейния“ котарак, а Бени — кучето на Оливър.

Попита Ан дали е виждала котарака, но младата жена неубедително смотолев:

— Няма ли го у дома?

— Защо иначе щях да те питам? — Барбара се държеше вежливо и не искаше да вдига скандал, защото имаше опасност да излезе от релси и да издаде какво знае.

Така и не се успокои, а котаракът не се върна. И тъй като не можа да спи през нощта, тя стана рано и отиде в кухнята, за да си довърши пастета от заешко месо. Отново си спомни за случката с предния специалист и опита на вкус сместа, за да е сигурна, че този път няма да провалят кулинарното ѝ произведение. Неприятните спомени

отново я замъчиха и тя разби яйцата с невероятен плам. Смеси жълтъците и белтъците с брашно и ги разбърка, докато се получи гладка маса. По принцип готвенето ѝ действаше като терапия, но в момента и то не можа да я успокои. Понякога приготвянето на едно ястие поглъщаше цялото ѝ внимание. Но сега ѝ беше трудно да се съсредоточи, да подреди в чинията естетично резените хляб с парчетата бекон, да приготви месото за печене, да го притисне добре, за да няма отдолу въздух. Дори забрави да украси филиите с магданоз и дафинов лист. Наложил ѝ се да извади тигана от фурната, за да си довърши „произведението“.

Когато отново го сложи във фурната, излезе да търси Мерцедес на улицата, но я обзе предчувствие, че е безполезно. Възможно ли беше Оливър да е унищожил невинното животно в знак на отмъщение? Трудно ѝ беше да повярва, че той е способен да убие беззащитното същество. Мисълта не ѝ даваше мира и я изнерви още повече. Но така и не можа да открие котарака. Загуби и чувството за време. Четири часа по-късно се върна в къщата и по миризмата на изгоряло разбра, че е забравила да нагласи часовника на фурната и е съсипала специалитета. Това само още повече засили раздразнението ѝ.

Обади се на Търмонт.

— Мисля, че е видял сметката на Мерцедес — изстреля тя думите си в слушалката.

— На котарака ли?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Почти. Мерцедес го няма от два дни. Никога преди не се е случвало. Ан явно е решила да се жертва за каузата на Оливър и ми отговаря уклончиво. Но Мерцедес беше само едно невинно животно. Не мога да повярвам, че тъй наречения ми съпруг е способен на подобна чудовищна постъпка. — Усети, че се разплаква.

— Успокой се. Не прави трагедии заради някакво животно.

— Вие, мъжете, не можете да разберете какво означава домашният любимец за жените. Има някаква необяснима духовна връзка, необикновена любов...

— Имаш ли доказателства за вината на Оливър?

— Ами, Мерцедес изчезна. Това е достатъчно доказателство. Оставих Ан да се грижи за него. Мисля, че гневът е подтикнал Оливър

на подобна стъпка. Нали видя какво е сторил с техниката на детектива. — Устните ѝ се разтрепериха и гласът ѝ пресипна.

— Само не върши нищо глупаво — предупреди я Търмонт. Но тя не отвърна и затвори телефона. Разрида се безутешно, отиде в стаята си, взе успокоително и заспа като труп.

Събуди се от биенето на големия часовник във фоайето. Беше единайсет часът! Отначало се обърка, но бързо си възвърна чувството за време. Върна се и депресията ѝ заради изчезването на Мерцедес. Чу лаенето на Бени и стъпките на Оливър, който се качваше по стълбите. Излетя от стаята и се втурна към коридора, за да го посрещне.

— Ти си сторил нещо на Мерцедес! — изкрещя тя, за да надвика музиката от уредбата на Ив.

— Доста сериозно обвинение — равнодушно отвърна Оливър. Косата му беше разчорлена, изглеждаше уморен.

— Настоявам за обяснение. — Омразата у нея отново взе да напире. Сякаш цялата ѝ нервна система запулсира. — Не предполагам, че си способен на такова нещо.

— Значи вече си ми произнесла присъдата.

— Какво ти е виновен котаракът? Само дете беше мой. Затова ли го направи?

Той огледа коридора, сетне промърмори:

— Ела в работилницата, за да не ни чуят децата.

Колената ѝ трепереха, докато вървеше след него и се взираше в тила му. Косата му като че още повече се беше прошарила. Спомни си колко се разстрои той, когато сред черните му кичури се появиха първите бели косми. Тогава беше на двацет и осем и тя закачливо го наричаше „моето старче“.

Спомни си как веднъж шеговито му подхвърли: „Щом ще остаряваме заедно, най-хубавото тепърва предстои.“ В гърлото ѝ заседна буца и тя прогони спомена от съзнанието си. Нямахше да позволи на сантименталностите да омаломощят решителността ѝ.

Той спря за миг, за да включи сауната, след което отиде в ъгъла на работилницата, подпря се на тезгяха и се заигра с дръжката на менгемето. Тя остана на прага. Боеше се да се доближава до всичките тия машинарии и инструменти. Оливър се беше опитал да я научи как се борави с тях, ала въпреки търпението му тя така и не овладя

тънкостите на занаята. Сега обстановката я изплаши. Той свали сакото и вратовръзката си.

— Твоят котарак гушна букета.

Думите излязоха от устата му неочаквано за нея. Шокираха я и тя прехапа устната си, за да спре да трепери.

— Голяма постановка ми беше уредила — продължи Оливър. — Телевизионна продукция. В моя дом. Използвайки стаята на дъщеря ми. Отвратително беше. Нецивилизовано. Нечовешко. — Тонът му се повиши за миг, но после пак стана спокоен. Оливър зарея поглед към тавана. — Мен би ме било срам да разкажа на децата за подобно нещо. Да използваш Ан като някаква примамка.

— Но Мерцедес... — прекъсна го тя. — Беше само едно невинно създание.

— Ан също.

— Ан не е мъртва.

— Е, и Мерцедес нямаше да е мъртъв, ако не беше оня твоя частен копей. — Той се обърна към нея и поклати глава. — Не съм го убил аз. Аз не убивам животни. Твоят детектив го прегази, когато бързаше да се изнесе с микробуса си от градината.

Барбара се насили да се успокои, но установи, че не може да контролира паниката си, и рязко се сопна:

— Ти си виновен! Може би непряко. Обаче си виновен. И предполагам, че злорадстваш. Никога не си обичал Мерцедес. Напротив, мразеше го.

— Повтарям — не съм убиец на животни — промърмори той и заразкопчава ризата си.

— Никога няма да ти го простя, Оливър. Никога. — Сърцето ѝ биеше до пръсване, измъчваше я чувството, че не може да изрази и да излее целия гняв, натрупал се у нея.

— Да ми простиш ли? Ти, която обърка живота на двама ни, говориш за прошка? На твое място дори не бих си го помислил. — Той размахна пръст пред лицето ѝ. — Станала си непоносима кучка. Всичко, през което ни караш да минаваме, е безсмислено. Вземи парите и се махни. Но да искаш цялата къща, сякаш аз никога не съм съществувал, е нечувано нахалство. Претенциите ти са нелогични и нерационални.

— Тъкмо ти не ми говори за рационално. Да не би съсипването на моя месен специалист да беше рационално?

— А моите орхидеи? Постъпката ти беше адски нелогична. — Той доразкопча ризата си, след което разкопча и панталоните. Тя си спомни как някога беше копняла за тялото му. „Моят красив бог.“ Споменът отекна няколко пъти, сякаш се беше изгубил завинаги в опустелите пещерни дълбини на нейното съзнание.

— Никога няма да се предам, Оливър, никога.

— Съдът ще реши.

— Ще обжалвам. Делото ще продължи вечно.

— Нищо не е вечно. — Оливър ѝ обърна гръб и свали панталоните и гащите си, оставайки напълно гол.

Тя го съпроводи с поглед, докато той вървеше към сауната. Преди да влезе, Оливър се наведе:

— Целуни ме отзад!

После затвори вратата. Барбара се вкамени. Гневът ѝ отстъпи място на ледено спокойствие. И абсолютна стопроцентова омраза. Огледа се. С изненада установи колко ясно и хладнокръвно размишлява. Забеляза комплект длета, окачени на стената. Избра си едно, взе и намиращия се наблизо дървен чук и тръгна към сауната. Постави острието на длетото върху процепа на дебелията врата от секвоено дърво и рязко удари с чука по дръжката на длетото.

— Първо, добре го опечи — промърмори и тичешком се качи на втория етаж.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Оливър чу удара, но не му обърна внимание. Естествено, че разбираше гнева и болката на Барбара заради смъртта на Мерцедес. Скандалът беше неизбежен. Затова беше доволен, че всичко е минало. Поне засега. Твърдението ѝ, че е способен да убие котарака, беше пълно безочие. Как би могла да си го помисли? Още от началото беше доста объркан от нейната омраза към него, но чак сега осъзна пълния мащаб на тази омраза. Не беше просто някакъв бивш съпруг, с когото тя беше споделила най-добрите си и плодотворни години (поне според неговото мнение). Не, за нея той беше смъртен враг. Може би беше откачила и се нуждаеше от психиатър.

Досега не беше обсъждал подобен вариант с Голдстейн. Как можеха да докажат, че Барбара се нуждае от психиатрична помощ? Тя никога не би се съгласила да я прегледат. Но повдигането на въпроса може би щеше да повлияе на решението на съдията. Може би наистина беше луда. Той ѝ направи разумно предложение. Определено мъдрият Соломон би застанал на негова страна. Оптимизмът му вдъхваше известно спокойствие. Сигурен беше, че в крайна сметка победата ще бъде негова.

За съжаление беше принуден да се занимава със странични проблеми, а трябваше на всяка цена да не губи контрол над емоциите си. Необходимо беше стоически да изчака известен период от време, да мобилизира цялото си търпение. Тя, от друга страна, имаше много трудна задача. Твърдеше, че съпругът ѝ я е лишил от кариера, и затова направената от нея жертва може да бъде възмездена с къщата и всичко, което се намира вътре. Съдията трябваше да е луд, за да удовлетвори подобно искане, лишено от здрав разум.

Стана по-горещо и той почувства как порите на кожата му се отварят. Нищо не прогонваше напрежението както сауната. Болката и притеснението сякаш изчезнаха като по магия.

Беше нагласил устройството на максимално загряване на въздуха, готов да потъне в забрава, за да може студеният душ да му

подейства ободряващо. Щеше да повтори процедурата още три пъти, след което със сетни сили да се завлече до леглото и моментално да заспи като труп. Беше изгледал всички нови филми в кината, затова остана до късно в кантората. Направи го най-вече, за да убие време, а не от необходимост. Купи си пица, но залъците му присядаха. Лош момент беше избрал за конфронтация.

Термометърът на стената показваше близо осемдесет градуса по Целзий, ала той продължи да лежи по гръб върху пейката от секвоено дърво. Мислеше как ледената вода за нула време ще го върне във форма и ще вдигне адреналина му. А после щеше да се отпусне и да се отдаде на приятната умора. На сутринта щеше да се събуди освежен и по-леко да посрещне изпитанията.

Беше установил, че сауната прогонва депресията и възстановява силите му. Сауната го изолираше от външния свят. В съзнанието му тя беше като майчина утроба, топла и уютна. Тук нямаше място за гняв. Когато температурата стигна до най-високата граница, му хрумна да си проведе малка игра. Искаше да достигне до още по-високата точка на телесната топлина и после бързо да скочи под душа. Рязката смяна на температурата щеше да повиши адреналина в кръвта му, да го презареди с енергия, да изтрие от паметта му страха и тревогите. Постепенно телесната му топлина се повиши, той се надигна и седна на пейката. По гърдите и гърба му се стичаха струйки пот. Избърса с длан мазната течност и се наслади на гладкостта на дървото, докосващо кожата му. Даваше си сметка, че така изпитва издръжливостта си на жегата, дори и само за да докаже на себе си твърдата си воля.

Удовлетворен, че удържа на обещанието си, бавно стана и бутна вратата. Но тя не се отвори. Отново я бутна. Никакво движение. Подпря я с рамо. Чу се изскърцване, но вратата не поддаваше. Заудря с юмруци. Завика. Звукът отекна в сауната.

Вслуша се, но не чу никакъв отговор. Отмалял, той се свлече на колене и облегна страната си върху дървените дъски на пода. Там въздухът беше най-прохладен. Със сетни сили се претърколи по гръб и с пети заудря вратата. Почувства, че губи съзнание. Изведнъж си спомни, че не е изключил нагревателя. Изправи се и, дишайки тежко, сякаш горещината прогаряше дробовете му, се протегна и изключи устройството.

Отново се просна на пода и се помъчи да мобилизира силите си. Знаеше, че температурата ще спадне много бавно. Помещението беше почти херметическо. Той внимателно беше направил сглобките, за да няма пролуки. Както лежеше по гръб, се опита да извика:

„Моля ви, помогнете ми!“ Но силите го напуснаха, тялото му изтръпваше. Безполезно беше да вика. Осъзна го дори и в паническото си състояние.

Над него имаше два етажа. Спомни си тупването по дървото, което беше чул по-рано. Тогава си помисли, че е било просто моментен израз на нейния яд. Сега разбра, че тя е заклинила с нещо вратата. Вече нямаше сили да се движи, остра болка стягаше гърдите му.

Погледна нагоре и видя, че температурата в помещението е започнала бавно да пада. Вече беше под червената граница и клонеше отново към осемдесет градуса.

Затвори очи и зачака. Никога преди не го беше спохождала опасността да загуби живота си. Ако не се броеше мнимият му сърдечен удар, никога не беше изпадал в положението да е на косъм от смъртта. Не му се вярваше, че ще избегне фаталната участ за втори път, а умът му отказваше да приеме мисълта, че Барбара е способна на подобна подлост. Нещо наистина се беше променило в нея. Щракна с пръсти и реши. Ако оцелее след този инцидент, ще се изнесе от къщата. Ще избяга колкото се може по-далеч от нея. Температурата продължи да пада и паниката му постепенно се уталожи. Силите му обаче не се бяха върнали още. Изправи се на колене, но отново се строполи на пода. После загуби съзнание.

Когато се свести, криво-ляво успя да стане. Удари с длан вратата. По звука се ориентира къде Барбара е поставила клина. Едва сега разбра в какво е сгрешил преди. Беше съсредоточил целия натиск на тялото си в средата на вратата. Събра сили, хвана се с ръце за краката на пейката и рязко удари с пети дървения плот под мястото, на което предполагаше, че е поставен клинът.

Вратата изскърца и поддаде. Още няколко удара и тя се отвори. Длетото издрънча на пода. Все още треперещ, Оливър се завлече до душа и пусна студената вода.

Когато се избърса с хавлията, вече се чувстваше физически по-добре, макар че още усещаше болка в белите дробове. Първата му мисъл беше да се качи на горния етаж, да разбие вратата на стаята на

Барбара, да се втурне вътре и да започне да я налага с юмруци. По-лошо — искаше да я убие. Представи си я как пада, покосена от неговата сила. Сила, толкова съкрушителна, че чак се боеше от нея.

Стисна длетото и се заизкачва по стълбите. Движеше се безшумно като убиец. Даваше си сметка, че съзнанието му още е замъглено, но желанието за мъст му вдъхваше нови сили. Със сигурност трябваше да унищожи, ако не Барбара, поне нещо нейно. Нещо, което принадлежи само и единствено на нея. Мина покрай помещението с цветята, което сега беше окъпано от лунната светлина. Вдъхна аромата на растенията — африканските теменужки и бостънската папрат на Барбара. Споменът за унищожените му орхидеи изкристализира и подсили гнева му.

С помощта на длетото той изтръгна растенията от саксиите, след което ги събра на купчина върху намиращата се наблизко постелка на пода. Но жаждата му за мъст не беше утолена. Занесе ги, подобно на мъртъвци, в кухнята и ги постави до мивката. Намери най-голямата тенджерата и ги напъха вътре. После напълни тенджерата с вода и я сложи на котлона на бавен огън. Растенията бяха намушкани, удавени, сварени. Действията му бяха безсмислени и той го знаеше. Но вече се чувстваше по-добре. Качи се в своята стая, легна и веднага заспа.

* * *

— Тя се опита да ме убие, Голдстийн! — Оливър още беше слаб и когато дишаше, дробовете го боляха. Нямахте сили да отиде до кантората пеша, затова беше взел такси от Кънектикът Авеню.

— Звучи ми като роман на Агата Кристи. Как е станала толкова умна? — Голдстийн пребледня, когато чу за случилото се, но продължи да бълва кълба дим от пурата.

— Да, признавам, умна е. И доста сръчна. На много тънкости съм я научил за механичните устройства. Беше поставила клина на правилното място. — Въпреки преживяното унижение изпитваше някакво странно възхищение към нея. Беше създал истинско чудовище.

— Но нали си излязъл? Сигурно е знаела, че ще се оправиш, и няма да се изпържиш вътре. — Адвокатът прогони с ръце дима, сякаш по този начин искаше да прочисти и мозъка си. — Не че я оправдавам.

Но да я обвиниш в съзнателен опит за убийство, ми изглежда пълна лудост.

— Та то си беше лудост! — Оливър стисна юмруци и удари по бюрото. — Цялата работа е ненормална.

Поведението му изуми Голдстейн, който отново зае дежурната си поза на всезнайко:

— Не бива да се поддаваш на провокациите й, Роуз. Искаш да повдигна обвинение за опит за убийство. Трябват ти сериозни доказателства. Ако намесиш и полицията в семейните си проблеми, ще станеш за смях.

— Никак не е смешно.

— За теб не е смешно. За мен — също. Но полицаите няма да разберат черния хумор. Освен това аз не съм адвокат по наказателни дела.

Оливър стана и закрачи из кабинета. После, почувствал натиска в гърдите си, седна отново.

— Убеден съм, че искаше да ме убие. Каквото и да кажеш, няма да ме разубедиш. В действителност ненавистта й към мен достигна нов връх.

— Ами ти?

— Мразя тона ти... толкова наставнически и поучителен, сякаш знаеш всичките тайни на човешката душа.

— Не отговори на въпросите ми — заяви Голдстейн, все едно дебатираше със самия господ бог.

— Да, аз също исках да я убия. Почти го бях решил. За щастие под ръка ми попаднаха нейните растения и си го изкарах на тях. Може да изглежда странно отстрани, но съм сигурен, че тя е разбрала посланието. Спокойно мога да кажа, че растенията спасиха живота й. — Той изрече думите бавно, натъртено.

Голдстейн остана поразен и склочи длани, сякаш отправяше молитва, после колебливо подхвана:

— Чувствата, които си изпитвал, са напълно естествени...

— А, значи си и психиатър, така ли?

— Ако бях психиатър, щях да надуя хонорара още повече. Само ти давам мъдри съвети. Безплатно. У всеки човек дреме убиец. Чувството преминава. В противен случай ни сполетяват проблеми.

— Това ли ти е мъдрият съвет?

— Има и още. Ако бях на твое място, щях да се пазя от нея. Да живея, сякаш съм във вакуум.

— Не е лесно.

— Кой каза, че е лесно?

— Понякога ми се иска да зарежа всичко. Да се преселя в друг град. Да започна отново. Само ако не бях известен адвокат, свързан с федералната комисия по търговията. Прекалено е сладко и доходно. — Врълхлетя го отчаяние, подобно на огромна приливна вълна. — Колко лесно биваме покварени от материалните неща. — Каква ирония, тези клишета излизаха от собствената му уста.

— За това вече има нова дума — лайфстайл, начин на живот. Барбара не желае да се отказва от своя начин на живот. Да бъдем реалисти — ти също не искаш да се отказваш от своя живот. В крайна сметка, какво представлява една къща? Покрив над главата? Дръндрън. Къщата е символ на престиж, Роуз, не просто дом.

— Пак твоите скапани мъдрости.

Голдстейн въздъхна, погледна го и поклати глава.

— Само още няколко месеца. После съдията ще реши. Всички съдии са мухльовци. Затова или ние ще обжалваме, или другата страна.

— Няма да й позволя да заграби всичко. Няма. Два пъти на косъм се разминах със смъртта. Образно казано. Издържах седем месеца, ще издържа още пет.

— Не й обръщай внимание, пренебрегвай я. Кое му е трудното?

— Ще опитам. — Оливър накриво изгледа Голдстейн. — Господин Мъдрост. Ако не обръщаш внимание на ангела на смъртта, той оставя ли те на мира?

— Не искам да слушам за подобни ужасии толкова рано сутринта.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ан седеше до него, докато колата се движеше по планинския път над Шенъндоу. Стъклата бяха свалени, въздухът ухаеше на пролет, дърветата вече се бяха разлистили.

Ан почти не обелваше дума. Бяха спрели по пътя, за да хапнат пържено пиле и сирене. Оливър беше взел две бутилки „Шато Латур“ реколта ‘66 от винарната си в избата на къщата.

Ан се чувстваше неловко. Струваше й се, че изневеряваше на обещанието към него. Но молбата на Ив я задължаваше да я изпълни. Харесваше й думата „задължаваше“. Сякаш сама я беше измислила. И му я повтори, когато му се обади в офиса.

— Наистина е задължително, Оливър. Не става въпрос за теб, Барбара или мен. Става въпрос за Ив.

— Като във филм — иронично промърмори той, но в крайна сметка се съгласи да поговорят насаме.

През последните седмици се бяха виждали рядко. Оливър излизаше рано за работа и се прибираще късно, дълго след като всички в къщата бяха заспали. През почивните дни пак го нямаше. Съботните дни прекарваше в кантората, а вечер ходеше на кино. В неделя правеше мъчителни опити да бъде с децата, но те все бяха заети. По задължение той присъстваше на всички баскетболни мачове на Джош.

Една вечер Ив дойде в стаята на Ан. Напоследък се държеше потайно и равнодушно — нещо, което бе станало характерно за обитателите на дома. Колкото и да се преструваха всички, във въздуха витаеше враждебността между отчуждените съпрузи.

— Няма да ходя на лагер! — Войнственият тон на Ив напомни на Ан за първата им среща. Но момичето не остави време за спор. — Няма да се чувствам добре там. Пък и знам, че ни изпращат, за да не сме вкъщи.

— Какво лошо има в това?

— Мислиш, че не виждам какво става тук ли?

— Човек трябва да е сляп и глух, за да не го забелязва.

— Въпросът е, че ме е страх да ги оставя сами. Затова не искам да замина. Обещай да го запазиш в тайна.

— Разбира се. — Също като Барбара и Оливър и Ив си беше измислила малка лъжа за прикритие. И сега за първи път позволи на Ан да надникне зад фасадата.

— Ще заминеш, Ан. Ние с Джош — също. Бог знае какво може да се случи, докато ни няма. Страх ме е. Много ме е страх. Де да можех... — Девойката се поколеба и Ан забеляза, че ѝ бяха потекли сълзи. — Де да можех да направя така, че да ги сдобря или татко да се изнесе. Или мама и ние да се изнесем. — Тя отвори нова кутия цигари и запали една. — Не ги разбирам. Старая се. Много се старая, Ан. Не можеш да говориш с никой от двамата вече. Все едно, че семейството ти не съществува. Само дето всички живеем в една къща. Иска ми се да я бяха продали, да се свърши с нея. Какъв е смисълът?

— Чудя се дали те помнят за какво са започнали кавгата — отвърна Ан. Ив остави дима бавно да излезе от ноздрите ѝ.

— Искам да говориш с татко, Ан. Моля те. Не ме интересува какво ще му кажеш. Само не му давай да ни прати на лагер.

— Как бих могла да го уговоря? Какво ще му кажа?

— Каквото искаш. Кажи му нещо, което би накарало един баща да се притесни за дъщеря си. Че ходя в лоша компания, пуша трева, нуждая се от строг родителски контрол. Знаеш какво имам предвид. Само не му казвай, че ме е страх за тях двамата. — Ив замълча и погледна през таванския прозорец. В очите ѝ ясно се четеше страхът. — Убедена съм, че ако не бяхме аз и Джош, те щяха да се разкъсат един друг. — Момичето поклати глава. — Ан, как може любовта да се обърне до такава степен в омраза?

— Не съм експерт по човешката душа.

— Но татко ще те послуша. — Момичето я погледна хитро. — Има неща, които усещам.

Ан мислено ѝ благодари, че не продължи темата.

* * *

— Бях забравил, че в живота съществуват и такива красиви неща — изведнъж каза той. Беше спрял колата на едно възвишение, от което

се виждаше красивата панорама на долината под тях. — Кара те да се чувстваш пречистен и освежен.

Тя се обърна към него. На ярката слънчева светлина очите му бяха кобалтовосини, като боята върху неговата колекция от стафордширски фигурки. Тази мисъл я развълнува и затова се отвърна.

— Миналата пролет изобщо не предполагах, че животът ми ще се промени толкова драстично. Миналата пролет се чувствах сигурно и спокойно. Само си представи. Основната ми печалба от осемнайсетте години брак беше сигурността.

— Значи ли това, че вече не се чувстваш сигурно?

— Не. В интерес на истината, не. — Тонът му се повиши. — Не се чувствам сигурно — нито душевно, нито физически. А понякога изобщо нищо не чувствам. — Тя го потупа по дланта. Безобидните сестрински чувства към него бързо се смениха с други. — Най-лошото е, че вече и сам не се харесвам. Ти харесваш ли се, Ан?

Не за това искаше да говори с него тя, но се почувства задължена и също отговори отрицателно.

— Да е с теб човек е равносилно на мазохизъм — прошепна тя и си отдръпна дланта. Но да се самосъжالياва също не беше много приятно, рече си тя и прогони вредните чувства от главата си. — Дойдох да поговорим за Ив. Не иска да ходи на лагер. — Ан се поколеба. Беше забравила сценария, който си беше намислила. — Може би ще е по-добре да остане у дома.

— У дома, как не. За нея е по-добре да е далеч от нас.

— Оливър, ама тя наистина не иска да ходи.

Той слезе от колата, облегна се на парапета на панорамната площадка и зарея поглед към долината. Макар слънцето да грееше ярко, въздухът беше леко мразовит. Погледна нагоре, като си засенчи с ръката, за да не му свети в очите.

— Там има пътека — каза, след като видя знака. Храната и виното бяха в сака, който той преметна на рамо. Двамата тръгнаха по пътеката. На половината път до върха имаше една гола скала. Двамата седнаха и тя извади пилето.

— И на мен много не ми се иска да ги изпращам — каза Оливър. Явно през цялото време беше мислил върху нейните думи. — Но атмосферата е отвратителна. Няма смисъл и те да преживяват всичко това.

— Според мен ти правиш грешка — отвърна Ан.

Оливър взе от земята малък плосък камък и го запрати надолу в ниското.

— Вече не бих се оставил да ме манипулират жени — започна той и захвърли още няколко дребни камъчета.

— Сега си станал женомразец.

— Оправдано е, не смяташ ли?

Тя премълча.

— Тогава я приеми не като жена, а като твоя дъщеря. Знам, че я обичаш.

— Разбира се, че я обичам — сепна се той. — Затова смятам, че и за двете ми деца ще е по-добре да са колкото се може по-далеч от нас. И за теб също.

Така нямаше да постигне нищо, каза си Ан. Той беше непреклонен и не искаше да слуша никого. Тя му подаде парче пиле и той хапна от него, но видимо без желание.

— Ив каза, че не приличаш на себе си — човека, когото е познавала преди няколко месеца. Барбара — също.

— Може би е права. — Оливър отново се замисли. — Тогава защо иска да остане вкъщи, след като може да се спаси?

— Защото ви обича и двамата. — Не можеше да му разкрие истинската причина. Отвори бутилката вино. Тапата излезе удивително лесно. Ан наля в двете пластмасови чаши, които бяха поставени върху плоската скала.

— Вие жените винаги сте най-умните и грижовните. Винаги мислите най-много за себе си. Все говорите за вашите радости, вашата болка и огорчение. Винаги си мислите, че ние, мъжете, сме по-глупави и наивни. Винаги заговорничите, манипулирате ни.

— Не съм дошла тук, за да разиграваме подобна мелодрама, Оливър. Ако обичаш, не замесвай и мен. И не ми говори за манипулации. Което е и причината още да живея в тази къща...

— Извинявай, Ан. Извини ме за всички мои минали и предстоящи прегрешения.

— Ти не си виновен за нищо, Оливър. Просто послушах сърцето си и останах.

— Значи си мазохистка.

Беше дошла да говорят за Ив, а какво излезе. Плачът напираше в гърдите ѝ и тя се извърна настрана.

— Майната ѝ! — възкликна Оливър. — По-добре да пийнем. — Вдигна чашата си, Ан го последва. Той отпи и се изплю: — Мръсница! Успяла е да проникне в хранилището. — Захвърли чашата към скалата и помириса гърлото на бутилката. — Наляла е оцет. Оцет в „Шато Латур“ от шейсет и шеста година! Не е за вярване! — Взе другата бутилка, отвори я и подуши. — Кучка! — извика и запокити бутилката, която се разби долу в скалите. — Сигурно е похабила всичките. Всяка една бутилка превъзходно вино. „Марго“, „Шасань Мортраше“ ’73, „Шато Бешвил“ ’64 и ’66. Ако е докоснала и „Ротшилд“, ще я убия. — Погледна Ан, която явно беше уплашена. Тя стана, отдръпна се назад и промълви:

— Защо правиш въпрос за някакво си вино?

— Някакво си вино?! — Оливър изрита втората бутилка в пропастта. След малко натам полетя и храната. — „Лафит-Ротшилд“ не е само вино. Не и реколта ’59. — Лицето му стана тъмночервено. — Ако ме обичаше, щеше да ме разбере.

Тя затича надолу по пътеката. Надяваше се гневът му да утихне, докато се върне при колата. Дълго седя край пътя. Питаше се какво общо има всичко това с любовта.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Трябваше да му оставиш поне виното, Барбара — промърмори Търмонт. — И двамата се съгласихме, че виното си е негово. И точка. Стореното от теб само усложнява нещата.

— Това бяха само половината му запаси от „Латур“. Можех да направя много по-големи поразии, например да променя температурата в хранилището, която трябва да е между 12 и 14 градуса. Можех да унищожа всичките му запаси, ако бях наистина толкова зла. — Стараеше се да говори спокойно, макар че всичко й кипеше.

— Голдстейн заплашва да заведе иск за нарушаване на споразумението за делба.

— И влизането с взлом беше нарушение, но нашият иск не доведе до нищо.

— Той си взе поука. Това ще ни е от полза, когато стигнем до същността на делото.

— Мисля, че и друг път го е правил. — Барбара се усмихна самодоволно, горда, че се е научила да бъде хладнокръвна. Нямаше да им позволи да я пречупят. Сега повече от когато и да било беше решена да победи.

Търмонт я изгледа иззад очилата. Тя злобно се усмихна, наслаждавайки се на ситуацията. „Мислят, че жените са глупачки, а?“ — каза си гневно.

— Сигурна съм, че е успял да отключи моята стая и е влизал вътре. Дори съм сто процента убедена.

— Ти какво, да не халюцинираш? Съдът не се интересува от подобна информация.

— Знам, че е влизал.

— Само това не е достатъчно.

Барбара си тръгна от кантората на Търмонт в необичайно добро настроение. Донякъде имаше зъб на адвоката, който непрекъснато я обезсърчаваше, особено когато му каза, че е съсипала виното, за да отмъсти на Оливър, задето е унищожил растенията й. Ако беше

толкова умен, щеше да включи в делбата и растенията. Отново се запита дали не е било по-добре да се обърне към адвокатка. Жената адвокат щеше да я разбере. От друга страна, повечето съдии бяха мъже и тогава делото щеше да бъде като игра на руска рулетка. Представителите на „силния“ пол вечно заговорничеха, за да държат жените на мястото им.

Независимо от всичко обстоятелствата, при които той беше открил, че виното е съсипано, я ободряваха още повече. „Устроил си е излет сред природата със скъпата си Ан“ — помисли си. А тя, Барбара, им беше развалила цялото удоволствие. Дори признанието на Ив не ѝ развали настроението.

— Разказах ѝ всичко, мамо. Не искам да ходя на лагер. Не мога да отида, след като у дома стават такива неща — беше ѝ признала дъщеря ѝ.

Явно мълвата се разнасяше бързо в къщата на семейство Роуз. Оливър споделяше с Ан, Ан с Ив, Ив осведомяваше майка си, Голдстейн общуваше с Търмонт. Като въртележка. Не ѝ пукаше. Беше окрилена от собствената си твърдост и решителност. Нейните специалитети бяха високо ценени на най-престижните празненства. Успехът ѝ беше в кърпа вързан. Никой и нищо не можеше да я спре. Беше сигурна, че ще спечели, макар и Търмонт да я беше предупредил да не бърза да се радва, докато бракоразводното дело не влезе в съда.

— Защо не дойде да говориш с мен? — сопна се на дъщеря си, но дълбоко в сърцето си знаеше, че реакцията ѝ е машинална. Та нали именно това се очакваше от нея!

— Защото в момента имаш други грижи. Големи грижи. Не исках допълнително да ти усложнявам живота.

Барбара прегърна дъщеря си и я целуна по страната:

— Знай, че винаги можеш да споделяш с мен абсолютно всичко.

— Просто не искам да ходя на лагер. Мамо, страх ме е да ви оставя двамата сами в къщата.

Барбара се засмя, когато си се представи като страховита и психически нестабилна жена.

— Никой мъж не може да се занася с твоето мамче, скъпа — отвърна тя, подражавайки на Хъмфри Богарт.

— Но той е баща ми.

— Знам, скъпа. Оливър е твой баща. Не мой. — Барбара отново се засмя. — Не е кой знае каква трагедия. Само обикновен трик заради развода. Всеки от нас е прав за себе си. Съдията ще реши. Е, ще има неприятни моменти. И какво от това? Защо трябва да се страхуваш? — Тя размаха пръст под носа на Ив. — Навън ни чака нов свят, мила. И не бъди глупачка с мъжете. Отвърщай им със същото. Отстоявай исканията си пред тях докрай. Помни, това ти е урокът за живота. Пред себе си имаш жив пример. — Тя вдигна ръце и се изправи на пръсти. — Чувствам се висока сто метра. Все едно летя и гледам света отвисоко.

— Никога не съм те виждала такава, мамо. Толкова самодоволна.

— Виждаш ли? Няма за какво да се тревожиш. Иди на лагер. Забавлявай се.

В сърцето си тя прости на Ан. Прости ѝ за всичко. „Но никаква милост за ония мръсници!“ — помисли си, когато отново се сети за Оливър и адвокатата му.

Сякаш за да отпразнува новопридобитата си свобода, тя си купи вибратор. Мисълта за него беше сладка също като ефекта му върху интимните ѝ части. По всяко време можеше да си каже: „Време е за купон“, да се заключи в стаята си и да използва „пениса играчка“, както го нарече. Доставяше ѝ повече удоволствие, отколкото Оливър през всичките години на брака им.

— Мое малко техническо чудо — прошепна. — На кого са му притрябвали мъже?

С напредването на пролетта слънцето се издигаше все по-високо. Дърветата по околоръстното шосе цъфнаха и гледката към парка и Калвърт Стрийт Бридж в тяхната пролетна премяна беше величествена. Барбара вече нехаеше за Оливър. Мислеше за него като за някаква мишка, която никога не вижда, макар че следите от присъствието му не можеха да бъдат елиминирани. Понякога вечер го чуваше да се върти в работилницата, а ако станеше рано, го чуваше как излиза от къщата. Така или иначе, за нея Оливър вече не беше част от живота ѝ.

Не можеше обаче да се отърве от мисълта, че той по някакъв начин беше успял да проникне в стаята ѝ. Наскоро се беше научила да

се вслушва в интуицията си, да се ръководи от вътрешния си глас. Не разполагаше с конкретни улики. Внимателно беше огледала цялата стая и дрешниците, надникна под леглата, дори в обувките. Нощно време, когато не можеше да спи, отново размишляваше за подозрението си, дори се опитваше да го прогони. Но то се беше вдълбало в съзнанието ѝ и отказваше да я напусне.

През деня, освен с готвенето трябваше да се занимава и с подготовката на децата за лагера. Ив щеше да бъде инструктор — евфемизъм за привилегирован ученик в лагера, и това до известна степен я успокояваше. Да си инструктор означаваше да разполагаш с по-голяма свобода.

— Само много те моля, внимавай — предупреди я. — Не искаме да ни създаваш допълнителни проблеми. Не и сега.

— Няма, обещавам — отвърна Ив.

Барбара почти нямаше притеснения относно дъщеря си. Джош обаче я притесняваше. Животът му се въртеше само около баскетбола и училището. Тя си задаваше въпроса как е възможно толкова да мрази мъжете и в същото време да продължава да обича сина си.

Но успехът влечеше със себе си и проблеми. Тя вече знаеше как бързо си отиват парите. В споразумението за делбата се беше съгласила да не използва за своя бизнес средствата за домакинските разходи. Макар да беше малко безсмислено, тя намери други доставчици и започна да пазарува от различни магазини за хранителни стоки, за да поддържа отделна сметка, както я беше инструктирал Търмонт.

Счетоводството не беше стихията ѝ, но непрекъснато си казваше, че трябва само да сумира разходите за покупки, после приходите от клиенти и да получи печалбата чрез разликата. Едновременно направи за себе си шокиращи открития. Клиентите ѝ бавеха плащанията, но тъй като работата ѝ едва проходаше, тя реши да не ги притиска. От друга страна, доставчиците настояваха да им плаща в кратки срокове. За да се задържи на повърхността, тя беше вземала назаем от парите за домакинството.

— Никой не ме е учил как се прави бизнес, Търмонт — оправда се, когато той я укори.

— Кажу го на човека, от когото купуваш месо.

— Казах му.

— И?

— Той ме отрязва. — Споменът разпали недоволството й. — Ако не бях жена, нещата щяха да се развият по друг начин. Месарят не пожела да ми се довери. Показах му сметките за сумите от клиентите. Той се ухили и процеди: „Това си е ваш проблем, мадам.“ Думата „мадам“ преля чашата и го замерих с парче месо.

— Добре си направила.

— Напротив. Прибързах и сгреших. — Тя почувства как стомахът й се сви на топка. — Нахалът ми заяви, че жените не трябвало да се занимават с бизнес. Били прекалено емоционални. А след това едва не ме посече със сатъра. Не че искаше да ме убие. Но заби сатъра в дървения тезгях. Разбрах накъде биеше. Мечтаеше си да го забие в мен, мръсникът.

— Наистина си прибързала — каза Търмонт. — Работата ти няма отношение към делото. В действителност успехът може само да ти навреди.

— Много съжалявам — саркастично процеди тя.

— Какво стана с другите сметки за домакинството?

— Не съм плащала два месеца за газ, ток и телефон. От компаниите вече започнаха да се изнервят, но очевидно още не са говорили с Оливър. — Тя го погледна навъсено. — Защо не ми послужиш с няколко хиляди? После ще си ги получиш с лихвата.

— Оливър ми дължи хонорари за три месеца.

— Видях сметките ти, Търмонт. Той ми праща бележките заедно с ксерокопия.

— Времето ми е скъпо, Барбара. Двеста долара на час. Ти го знаеше от самото начало. Непрекъснато те предупреждавам да не тичаш при мен за щяло и не щяло.

— От теб се очаква да ме предпазваш от проблемите.

— Аз съм адвокат по бракоразводни дела, не бизнес консултант. Колко пъти ти казах да уредиш плащанията?

— Поученията ти не са ми от полза.

* * *

Тя отиде в банката с намерението да поиска кредит. Посрещна я жена и Барбара се обнадееди.

— Трябват ми само пет хиляди. Не е кой знае колко. — После тя обясни проблемите си с бизнеса и настоящите домашни затруднения.

— С какво можете да обезпечите кредита? — любезно попита служителката. Гласът ѝ беше доста дрезгав, явно беше закоравяла пушачка.

— Обезпечение? — Барбара имаше само смътна представа какво означава този термин.

— Като например ценни книжа, имоти, къщата ви.

— Моята къща? Тя принадлежи на двамата със съпруга ми. Затова са и затрудненията. Вижте, аз искам само... — Барбара замълча и се замисли. Наистина положението изглеждаше доста глупаво. Напоследък непрекъснато търсеше около себе си съюзници. Но по безразличното изражение на служителката разбра, че не е могла да я спечели за каузата си.

— Делото ни притеснява — обясни банкерката.

— Мислех, че са променили законите, за да облекчат живота на жените.

— Да, така е, но разбирате ли...

— Сгреших, че се обърнах към вас. — Барбара стана и си излезе. Питаше се дали и служителката в банката не я е помислила за твърде емоционална. „Този мръсник Оливър ме съсипа“ — каза си. Гневът само подсили решителността ѝ и тя опита в още две банки. Един от служителите ѝ предложи да излязат за по едно питие.

— С други думи, ако ме изпукаш, аз ще получа парите — сопна се тя, като нарочно повиши тон, за да я чуят и околните. Когато се върна у дома, не беше не себе си. Обади се на клиентите си и започна да ги моли да ѝ платят. Сърцето ѝ се беше свило, даваше си сметка, че гласът ѝ трепери.

— Ние извършваме разплащанията бавно — отвърна надменно съпругата на тайландския посланик. — Превеждането на парите отнема доста време. Трябва да ни влезете в положението, скъпа.

Барбара си наложи да потисне гнева си, за да не влезе в пререкания. Нещата съвсем не бяха така, както си ги беше представяла. Работеше много и упорито, за да бъдат ястията ѝ съвършени, истински произведения на изкуството, с които да се

гордее. А когато станеше дума за плащане, срещаше само безразличие. Не беше очаквала, че ще бъде толкова трудно.

През нощта проведе въображаем разговор с Оливър.

„Нали те предупреждавах, че бизнесът е като джунгла — каза ѝ той. — Всеки изяжда всеки. Искях да те предпазя от разочарованието.“

„Трябваше да ме научиш как да се пазя сама.“

„Нямаше да е джентълменско. Ти се закле да ме обичаш, да ме уважаваш и да ми се подчиняваш. Което означава да изпълняваш съпружеските си задължения в леглото, да се вслушваш в съветите ми и да не ми противоречиш.“ — Гласът му идваше някъде отдалеч, сякаш отекваше с вятъра.

„Нима полудявам?“ — запита се тя. Нарочно беше престанала да взема валиум. Каза си, че в момента е достатъчно доволна от живота, за да прибегва до антидепресанти. Но проблемите с работата започваха да ѝ идват в повече. Скоро децата щяха да заминат на лагер и тогава може би щеше да съумее да спести някой и друг долар и да се стабилизира финансово, без Оливър да разбере за затрудненията ѝ. Ех, ако можеше той да се изнесе от къщата. Присъствието му я изнервяше допълнително. Според нея не беше честно съдбата да постъпва така с нея. Щеше да е много по-доволна, ако той се беше сварил жив в сауната.

Звъненето на телефона прекъсна горчивите ѝ размишления. Обаждаше се Търмонт:

— Мъжът ти е разбрал за превишените сметки за домакинските разходи. Бесен е. Голдстейн ми телефонира и откровено злорадстваше.

— Тогава трябва да му поискаме още. Парите определено не стигат. Преди това никога не съм имала проблеми.

— Преди Оливър с готовност е плащал всичко, Барбара. Забрави ли, че сте в развод? Освен това имате писмено споразумение. Делото няма да стигне до съда поне още няколко месеца. Ако продължаваш сама да се набутваш между шамарите, накрая ще те принудят да направиш отстъпки.

— За нищо на света! — Тя замълча и се втренчи в слушалката. — Да не ми пишеш и този разговор към сметката за хонорара?

— Разбира се.

— Тогава затварям!

Прекара няколко часа заключена в стаята си. Стана ѝ топло и отвори прозорците. Преди просто щеше да включи климатика, без да се замисли. Сега гледаше да спестява от всичко. Често размишляваше за самата себе си, такава, каквата беше преди. Малка глупачка, готова да жертва себе си, да жертва всичко в името на някаква глупава момичешка романтика.

„За теб, Оливър — беше му казала, — ще направя всичко. Абсолютно всичко.“

Той ѝ беше обещал същото, но очевидно влагаше друг смисъл в думите. Барбара си спомни как всяко негово изказване беше изпълнено с мъдрости. Беше го издигнала в култ, боготвореше го. Спомни си как сутрин се любуваше на лицето му, докато той още спеше, целуваше трепкащите му клепачи, плътните му устни. И когато той я прегърнеше, светът преставаше да съществува за нея.

Стори ѝ се, че в съзнанието ѝ прозвуча камбанен звън. Тревожен звън, предвещаващ неприятности. Камбаните биеха за изгубената ѝ невинност. „Бият за теб, Барбара, глупачка такава“ — помисли с горчивина. Обвиняваше родителите си, обвиняваше приятелите си, филмите, песните за вечна любов, романтичните лъжи. Всичко беше сантиментална илюзия. Любовта беше само една голяма измама.

Една нощ не можа да издържи и глътна две таблетки валиум. Очакваше да се унесе в забрава и да се отърве от неспокойните си мисли. Нищо подобно. Въртя се в леглото чак до сутринта. Стана и взе горещ душ. После студен. Нищо не помогна. Чувстваше се толкова превъзбудена, че не можеше да се контролира. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Обливаше я ту гореща, ту студена пот.

Обзе я ужас. Чувстваше се така, сякаш потъва и се дави. Не я съдържаше на едно място. Слезе в библиотеката и седна на креслото. Стафордширските фигурки като че оживяха и се раздвижиха, започнаха да танцуват и да ѝ се присмиват с кобалтовите си очи. Също като очите на Оливър. Ръцете ѝ се разтрепериха. Отвори барчето, взе някаква бутилка и отпи голяма глътка. Призля ѝ още повече. Отиде в спалнята, сложи пуловер и джинси, след което излезе. В края на май навън беше приятно топло. Тя се разходи по тихите улици на Калорама, зави наляво по Кънектикът Авеню и ускори крачка. Понякога ѝ харесваше да потича няколко пресечки. И сега не можеше

да се спре. Докато един полицаи не я доближи с патрулната кола и не ѝ извика:

— Не е ли прекалено късно за бягане, госпожо?

— Майната ти, нали сме свободна страна.

— Майната ти на теб — чу го да ѝ отговаря той.

Потта се стичаше на струи по тялото ѝ и тя се изненада, когато осъзна, че е стигнала чак до Чевеи Чейз Съркъл. Седна на една пейка в парка и се загледа в колите, които преминаваха от време на време. Внезапно сякаш получи просветление. Прекоси шосето и изтича до първия уличен телефон. Набра номера на Търмонт. Гласът му беше сънлив, разтревожен.

— Сипал е нещо в моя валиум — извика Барбара в слушалката.

— Сигурна съм, че е решил да ме отрови, проклетият мръсник.

Търмонт явно беше объркан, но нейното съзнание се проясни още повече.

— Заместил е валиума с нещо друго. Нещо, което има противоположен ефект. Бях като опъната струна. Сега ми е малко по-добре.

— Къде си?

— Близо до Чевеи Чейз Съркъл.

— Не прави нищо глупаво, Барбара.

— Не се притеснявай. Никога повече няма да извърша глупост.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Оливър не каза на Голдстейн, че е направил отливка от ключалката на стаята на Барбара и си е извадил ключ за нея. Представяше си как щеше да реагира адвокатът му — коментарите му щяха да са непоносими. Какво разбираше този надменен задник? Никога не би могъл да се постави на неговото място, на мястото на нещастния си клиент. Не бе готов да признае и това, че е заменил с декседрин валиума на Барбара. Кой би могъл да оправдае действията му? На всеки разумен страничен човек те щяха да се сторят безсмислени и ирационални, определено провокативни. Но как би реагирал този страничен човек на нейните постъпки? Сауната, виното, частният детектив. Положението със сигурност не беше обичайно. Трябваше да е постоянно нащрек. Винаги да си отваря очите на четири. И как един разумен човек би обяснил нейните действия? Ей така, ни в клин, ни в ръкав, ѝ беше скимнало да съсипе семейството. Все едно в главата ѝ беше зазвучала някаква аларма.

— Търпение — опитваше се да му втълпи Голдстейн зад мъглата от дима на пурата. Точно така щеше и да постъпи. Търпение. Ангелите бяха на негова страна.

По въпроса за финансите Голдстейн подходи предпазливо:

— Тя е доста заета в момента с нейния бизнес и харчи на поразия. — Бъди търпелив, рано или късно сама ще дойде при нас с предложение.

— Ами сметките за домакинството? Направо ще ме разорят.

— Тя е на ръба. Виждал съм го и преди, хиляди пъти. Бизнесът винаги изглежда лесна работа отстрани. Ще се принуди да дойде при нас. Друг източник на приходи няма.

— Две хиляди месечно. И то само за поддръжката на къщата. Боже, та това е цяло състояние.

— Не и ако ти трябват пари за бизнес. Ще ни кацне, ще видиш.

Трябваше да послуша адвоката, да бъде търпелив. Междувременно от компаниите за водата, телефона и електричеството

непрекъснато му се обаждаха и го заплашваха, че ще спрат всичко, ако не плати.

— Жена ми им плаща — уверяваше той различните им пратеници.

— Не, не плаща — отговаряха те.

В деня, в който децата заминаха на лагер, и двамата с Барбара се озоваха на паркинга на училището „Сидуел Френдс“. Оливър беше карал с ферарито зад комбито на Барбара, в което тя беше натоварила децата и техния багаж. Очите на Ив бяха още подпухнали след емоционалното сбогуване с Ан. Младата жена се беше преместила да живее в общежитието на Седемнайсета улица, като му пъкна бележка под вратата, в която го уведомяваше за постъпката си.

„Ако някога ти потрябвам — пишеше тя, — аз съм готова.“ Бележката беше без подпис. Когато я прочете, го обзе чувство за вина. Беше се отнасял с нея лошо, но не той я беше накарал да го обича. Обич. Каква покварена дума. Би трябвало да я забранят, най-вече защото не описваше вярно конкретното усещане. Той беше обичал Барбара. Веднъж, много отдавна, ѝ беше казал как чрез любовта Бог разделя на части двама души и ги кара да преоткрият себе си. И когато го направят, те се събират и стават едно цяло. „Това е — мислеше си той сега — пълна глупост. Не — поправи се, — любовта е като стомашните газове — въздух под налягане.“

Някак неловко му беше да се сбогува с децата, които разтревожено го гледаха през стъклото на автобуса.

— Много искам с мама да се помирите — беше му прошепнал Джош. Оливър предположи, че е прошепнал същото и на майка си. Той прегърна момчето и мислено съжали. Съжали, че Джош носи и нейните гени, че е част от нейната плът и кръв. Това по някакъв начин отнемаше от любовта към сина му. Джош беше наследил от майка си хлътналите славянски очи. Оливър се дразнеше от тази физическа прилика. Същото изпитваше и към Ив. „Не е правилно — каза си — да се върви срещу природата.“ А когато видя как Барбара прегръща децата, преди да се качат в автобуса, не можа да се удържи и се извърна. Гледката го смути.

Родителите махаха дълго, след като автобусът се изгуби от погледите им, сякаш бяха обхванати от чувство за загуба на най-ценното им. Скоро всички се разотидоха по колите си. Оливър се

канеше да седне зад волана на ферарито, но гласът на Барбара го стресна:

— Знам за валиума. Не знам точно как си го направил, но бъди сигурен, че няма да ти се размине. Никога.

Той се обърна към нея и със задоволство забеляза, че около очите ѝ са се подвили още повече бръчици. Прояви завидно самообладание и потегли, без да отговори на предизвикателството.

Вече трябваше да е по-предпазлив. И подготвен. Ясно видя омразата в очите на Барбара, жаждата ѝ за мъст. Погледна часовника си. Твърде рано беше да отиде на кино. Мразеше дори самата мисъл да остане сам. Заминаването на децата все пак го беше засегнало емоционално. След миг осъзна, че се самозалъгва, но заблудата сложи край на неприятните мисли, които го тормозеха преди няколко секунди.

За разлика от друг път шофирането на ферарито не му достави никакво удоволствие. Налегнала го беше тежка депресия. Раздялата с Барбара не му беше вдъхнала самоувереност. Така или иначе, въпреки конфронтацията и антагонизма, натрупали се у него, той беше семеен мъж. Имаше къща, жена, деца, куче. Също като по телевизията. Сети се за баща си, който беше пълна противоположност на онова, което социолозите наричаха „модел за подражание“. Беше дребен чиновник, но когато се върнеше у дома и затвореше вратата на къщата във Фрамингъм, се чувстваше абсолютно сигурен. И свободен. Обличаше своя халат, сядаше на своя стол, запалваше своята лула... Имаше усещането за семейност. Къща, жена, деца, куче. Той винаги беше мъжът с главно М за съпругата си. Самата тя обичаше да го изтъква: „Моят мъж обича яйцата да се варят четири минути. Моят мъж не обича оризов пудинг. Моят мъж предпочита за обяд сандвичи с яйчена салата.“ Знаеше всички предпочитания на съпруга си, и то с най-малките подробности. Правеше всичко, за да улесни живота му. „Късметлия — горчиво си помисли Оливър. — Същински господар на вселената.“ Сушени сливи за закуска — полезни са за храносмилането. Или миди за вечеря. Полезни са за простатата. Или риба в петък. Полезна е за мозъка. Бяха католици по рождение и убеждение, но не обръщаха много внимание на свещениците. Оливър обаче знаеше, че майка му тайно се моли за съпруга и децата си. Рядко за себе си. Тъкмо такава жена искаше да бъде и съпругата му, така си я беше представял.

Едрите гърди на майка му сякаш го закриляха от всякакви неприятности. С нея се чувстваше в пълна безопасност. До нея беше топло и чудесно. В голямото ѝ сърце имаше място за всички. Не ѝ беше безразлично, когато той скърбеше, преживяваше всичко заедно с него. Благодарение на нея домът беше още по-уютен.

„Тя е добра съпруга“ — беше споделил веднъж баща му. И наистина беше така. Как му завиждаше сега. Че е спал през всичките тези години редом с тази всеотдайна жена, вдъхваща сила, любов и сигурност...

Внезапно Оливър се върна към действителността — погледна отражението си в стъклото на ферарито и видя един възрастен мъж. Беше напуснал дома си преди двайсет години. А родителите му си бяха останали такива, каквито ги помнеше.

Спря колата, влезе в една дрогерия и набра номера им.

Вдигна баща му.

— Здравсти, татко! — престорено бодро каза Оливър, за да не издаде истинското си настроение.

— Моли, Оливър е на телефона — извика баща му и веднага ѝ предаде слушалката.

— Оливър?

— Мамо. — Той замълча и тежко преглътна. В гърлото му сякаш беше заседнала буца. — Току-що изпратих децата на лагер.

— Всичко наред ли е с тях?

Оливър почувства, че както винаги обаждането му я е разтревожило. Според нея животът извън дома ѝ беше несигурен и опасен. Размениха си обичайните любезности. Тя се поинтересува за децата, попита как върви адвокатската му практика и как е със здравето. Накрая измънка:

— Как вървят нещата? — Имаше предвид развода. Родителите му не бяха идвали да го видят, откакто се беше разделил с Барбара, макар че децата бяха ходили при тях по време на престоя на Барбара в Бостън. Самата Барбара не ги придружи. Майка му нарочно избягваше да говори за снаха си. — Няма ли някакъв начин да се сдобрите? — попита плахо.

— Абсолютно никакъв.

Двамата замълчаха. Оливър си представяше изражението на майка си, струваше му се, че чете мислите ѝ.

Подобни неща не се случваха, не можеха да се случат в нейния свят. „Моля те, само не плачи“ — безмълвно се примили той; размениха още няколко думи и разговорът приключи. Така и не можах да свикнат да разговарят по телефона — каквото и да кажеха, изглеждаше бездушно, изпълнено с безразличие. Въпреки всичко Оливър се поуспокои; докато шофираше, се питаше кое е истина и кое — измислица. Техният живот или неговият.

Нямаше намерение да се връща в къщата, но беше изгубил усещането за пространство и време, и преди да се усети, вече приближаваше вратата на гаража. Когато осъзна къде се намира, си каза: „Бени ей сега ще изтича да ме посрещне.“ Изведнъж изпита желание да се разходи. Да отиде може би до Хейнс Пойнт, където Бени ще потича на воля и да поиграе с фризбито — един от малкото трикове, на които го беше научил господарят му.

Отиде в градината и подсвирна. Обикновено това беше достатъчно Бени да долети като стрела, но този път не се появи. Оливър подсвирна отново. Кучето го нямаше. Той отново седна зад волана и обиколи квартала, като от време на време натискаше клаксона. Напоследък Бени беше единственият му приятел — спеше до леглото му и макар че хъркаше, компанията му беше за предпочитане пред пълната самота.

Колкото и да беше парадоксално, иронията развесели Оливър. Да приемаш за най-близкия си член на семейството не друг, а един нещастен шнауцер! Забавно наистина. Но Бени сякаш му съчувстваше и през последните тежки месеци Оливър често си изливаше душата пред него. Някои неща просто трябваше да се изрекат на глас. Кучето го гледаше замислено, виреше глава и наостряше уши.

— Ах ти, женкар такъв — подхвърляше Оливър и прегръщаше Бени, без да обръща внимание на противната му миризма.

Мисълта за кучето го ободри. И макар да се разочарова, че не можа да го открие, оптимизмът надделя. Отиде на кино и изгледа два филма на Уди Алън, дори се смя, въпреки че ги гледаше за четвърти или пети път.

Похапна ростбиф и пържени картофи в „Рой Роджърс“ и потегли към къщи. Докато се слушваше за познатия лай на кучето, ужасяващата мисъл за самотата остана на заден план. Обикновено Бени го чакаше под някой храст в градината. Видеше ли господаря си,

веднага скачаше и се умилкваше около него. Когато Оливър се прибираще с кола, кучето се объркваше — заобикаляше къщата, но не можеше да влезе в гаража. Заставаше на задните си лапи, драскаше по вратата и чакаше Оливър да му отвори. После се хвърляше върху него и неизменно изцапваше с кал костюма му.

Днес обаче от Бени нямаше и следа. Често животното се връщаше в къщата късно вечер и дори през нощта. Понякога Оливър оставяше задната врата притворена. Бени се промушваше в къщата и започваше да драска на вратата на стаята на господаря си. Оливър ставаше полусънен и го пускаше.

Оливър се просна на голямото легло и се заслуша в звуците на къщата, които познаваше добре като собствения си пулс. Отсъствието на децата и Ан беше осезаемо и той дори усещаше празнота. Тяхното присъствие в къщата сякаш му вдъхваше усещането за принадлежност и сплотеност. Самата къща — също. Всичко в нея му беше познато и това му даваше допълнителен уют и комфорт. Къщата беше неговото домашно огнище, майчина утроба. Интересно дали и Барбара изпитваше същото? Чу как тя се промъкна към леглото, което преди беше и на двамата, в спалнята в другия край на коридора. Да, именно „промъкна“ беше думата, която му дойде наум. Представи си как тя се свива на кълбо и също като него се заслушва в шумовете на къщата.

Дълго лежа така, но сънят не идваше. Стана, намери бутилката с водка и си наля в чаша, после отвори прозореца и взе от перваза малка кутия с портокалов сок. Добави го към водката и я изпи почти на екс.

Върна се в леглото и започна да се унася. Преди да е потънал в сън, чу познатото драскане по вратата.

Стана и отвори. Бени се просна на обичайното си място до леглото. Оливър отново си легна, но вече беше по-спокоен. Верният му приятел се беше върнал.

Всичко започна като някаква абстракция. Първо загуби чувството за време. После в съзнанието му избухна странна феерия от цветове. Отвори очи. Стаята се беше превърнала в детски калейдоскоп, причудливите фигури непрекъснато се променяха.

Озадачен, седна в леглото, и разтърка очи. Странните фигури не изчезнаха. Бялата тоалетка се изду, чекмеджетата сякаш заплуваха в пространството. Протегна ръка към тях и се опита да ги докосне, но те сякаш се разтвориха във въздуха.

Вдигна глава и му се стори, че балдахинът се спуска към него като във филм на ужасите. Чу вик. Не приличаше на човешки глас, а бе смесица между вой и зловещо грачене. Скочи от леглото, но коленете му се подкосиха и той се свлече на пода. Дишаше тежко, опитваше се да намери разумно обяснение на ставащото.

„Нещо става с мозъка ми“ — помисли си като насън. Докосна си главата. Стори му се по-голяма, но мека като гъба. Усети, че нещо покрай него се раздвижи. Нещо блестящо и огромно, сияещо като грамадна огнена топка. Беше живо и дъхът му вонеше. Нещо топло и влажно покри лицето му. Той седна на пода, загледан в привидението. Беше чудовищно, страшно. И се движеше. Удари го с юмрук и чу странен звук, който се усили и едва не му спуска тъпанчетата.

Не можеше да фокусира погледа си, затова рязко се отдръпна назад и запълзя, събаряйки някакви бутилки. Парчета стъкло изхрускаха под тежестта му, почувства болка в коленете. Привидението продължи да се приближава и той ужасен се обърна. Никога преди не беше изпадал в такъв ужас. Сякаш внезапно беше попаднал в най-страшния ад.

Понечи да извика „Пощади ме!“, но не чу гласа си. Пълзейки по колене, с усилие си проправи път между предметите. Обърна се и видя, че призрактът го следва. Цветната феерия продължи експлозиите си в мозъка му. Всичко в стаята имаше изкривени, неправилни очертания, в разрез с всякаква симетрия. Тялото му се удари в нещо студено и твърдо. За миг осъзна какво става — намираще се в банята и се мъчеше да влезе във ваната. Но привидението продължи да го преследва.

Стисна някакъв огненозлатист метален предмет и почувства как поддаде. Изведнъж върху него се изсипа студен дъжд. Легна по гръб и се остави на струята. Въздухът се изпълни с цветни капки, които го полазиха като насекоми. Дъждът му напомняше на нещо, случило се много отдавна. Чу някакво тропане върху стъклата на прозорците и приглушен говор, напомнящ бръмчене.

„Първи път, втори път! Продадено!“

Оливър се вцепени. Сигурен беше, че дъждът е от неговите сълзи.

Съзнанието му отново заработи, но много бавно. Отначало виждаше само хаотични фигури, постепенно започна да ги свързва.

Цветовете избледняхха, постепенно изчезнаха. През водата към него се беше устремил ярък слънчев лъч. Осъзна, че лежи във ваната и върху него тече вода от душа.

Провери рефлексите си, преди да понечи да стане. Почувства болка в задните си части, а когато бавно се изправи, главата му се замая и го заболя. Внимателно стъпи на пода на банята, хвана се за мивката и пусна водата. По плочките имаше кръв, също и по пръстите му. Застана пред огледалото — коленете му бяха покрити с кървящи червени бразди.

Изуши се и напръска раните си с дезинфектант, после се върна в стаята си. Вътре беше бъркотия. Чаршафите лежаха на топка на пода, който беше осеян със счупени бутилки. Внимателно си проправи път между стъклата и си взе обувките. Застана в средата на стаята и се опита да възстанови в паметта си какво се беше случило. Странно, но си спомняше видените образи. Кошмарни форми и звуци. Чу жалното скимтене на Бени и го видя да трепери в ъгъла. В големите очи на животното се четеше много болка. Оливър се приближи до животното, стори му се, че е покрито с някаква белезникава лепкава маса. Хвана го за каишката, заведе го в банята и дръпна завесата. Помещението потъна в полумрак. „Светеща боя!“ Откритието го порази като гръм. Спомни си портокаловия сок.

— Мамка й! — извика и усети как яростта се надигна и се загнезди като буца в гърдите му. Бързо се облече, взе кутията от сока, свали каишката на Бени и го поведе към долния етаж. Дори не погледна към затворената врата на Барбара, иначе имаше опасност да се поддаде на гнева. „Скоро ще я накарам да плати скъпо и прескъпо“ — помисли си. Качи се на хондата на Ив и закара Бени при ветеринаря.

— Кой мръсник е подредил така горкото животно? — облещи се ветеринарят.

— Някой, който мрази животни.

— Ще ми трябва цял ден, за да му изчистя козината. Страхувам се, да не би да има и други поражения.

Оливър кимна и му подаде кутията от сока:

— Ще ви помоля за една услуга. Направете анализ на течността. Мисля, че кучето е пило от нея.

— Портокалов сок? — Ветеринарят поклати глава. Изглеждаше озадачен. Взе кутията и я помириша, после сви рамене. — Ще ви се

обада, когато свърша с него и получа резултатите. — Погледна кучето и добави: — Горкият, не си за завиждане.

Оливър отиде в кантората, но не можа да се съсредоточи. От време на време в съзнанието му продължаваха да избухват цветните експлозии от предишната вечер, обливаше го студена пот.

— Добре ли сте? — попита секретарката, когато дойде на работа и го завари да лежи на канапето.

— Имах тежка нощ.

— Какви палавници се вие, мъжете.

Привечер се обади ветеринарят:

— Кучето ви се е нагълтало с наркотик. Упоило се е и сигурно се е овъргаляло в боята.

— Сигурно — промърмори Оливър. Новината не го изненада — вече знаеше какво се е случило.

— Сега е добре — продължи ветеринарят. — Изчистихме го напълно. Пък и вашият Бени е издръжлив стар боец.

— Аз също — промърмори Оливър на себе си, когато затвори. Главата му като че вече се беше прояснила.

Реши да не се обажда веднага на Голдстейн. Не можеше да предприеме нищо спрямо Барбара, защото нямаше доказателства. Спомни си как самият той я беше изиграл с валиума и се усмихна лукаво.

— Хитра кучка, изобретателна — прошепна. Дори изпита нещо като възхищение към нея.

„Значи ще се прави на змия-пепелянка — каза си. — Ще види тя къде зимуват раците.“

Като се прибра вечерта, намери на вратата си бележка. Веднага позна почерка на Барбара: „В петък устройвам вечерно парти. Ще съм ти признателна, ако не ми пречиш.“

Бележката не беше подписана, сякаш ако си беше сложила името, щеше да е прекалено интимничене. Оливър смачка листа и го изрита към нейната врата. Вечерно парти? Откъде е взела пари?

— Чудовище такова! — изкрещя.

Не последва отговор.

Имаше нужда да пийне нещо. Слезе в библиотеката, отвори барчето и си наля уиски. Напитката му се стори като чудодееен еликсир. Зарече се никога повече да не разрежда питиетата си, особено с

портокалов сок. И да не пие водка. Мисълта за бележката не му даваше покой. Значи вече плащаше и за вечерните партита на Барбара. Какво ли още щеше да му сервира? Търпението му вече се изчерпваше. Тя го унижаваше, ощетяваше го.

Седна на дивана, но болката го накара да скочи като ужилен. И нещо друго го глождеше, но не можеше да го определи. Нещо в помещението му се струваше странно и непривично.

Огледа се, съзнанието му броеше предметите, сякаш в мозъка си имаше електронен списък. Беше се включила някаква интуитивна дедуктивна система, задействана от факта, че нещо липсваше. Очите му шареха, оглеждаха, инспектираха.

— Червената шапчица! — изкрещя. Липсваше Червената шапчица. Това вече беше прекалено. Изтича до телефона и набра номера на Голдстейн.

— Червената шапчица я няма! — изкрещя в слушалката.

— Знаем, нали вълкът я е изял.

— Не разбираш ли, Голдстейн? Барбара я е продала, за да плати за вечерното си парти. Става дума за стафордширска фигурка.

От другата страна на линията последва дълга пауза.

— Трябва да си вземеш дълга почивка, Роуз.

— Откраднала я е, не разбираш ли? Взела е за нея най-малко две хиляди долара.

— Заминавам на почивка. Препоръчвам ти да сториш също. Замини колкото е възможно по-далеч. Остави притесненията за после, когато се върна.

— Как може да заминаваш тъкмо сега?

— Излизам в отпуска, Търмонт също. Не се тревожи. Ще отсъстваме само шест седмици.

— Шест седмици ли?

— Заслужаваме си го, Роуз. Работим здравата.

— Ти не разбираш.

— Обаждаш ми се посред нощ, за да ми кажеш, че Червената шапчица я няма. — Какво не разбирам?

Безполезно беше да му обяснява повече.

— От там е взела парите, Голдстейн. — От другата страна не последва отговор.

— Парите... — понечи да продължи Оливър.

— Заминавам на почивка, Роуз — прекъсна го Голдстейн. — Което ми напомня, че още не си ми се издължил за хонорарите.

Оливър затвори и дълго седя, втренчен в слушалката. „Всеки за себе си, така ли?“ Нахлулият в кръвта му адреналин подсили решителността му.

Щеше да им покаже какво означава истинска решителност и твърдост.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше ѝ трудно да избърше всички сребърни прибори и съдове сама, особено голямата купа в стил рококо. Решена беше този път нищо да не се обърка. Надяваше се Оливър да е разбрал посланието ѝ. Снощи бе чула странни звуци. Пласьорът ѝ беше казал, че дозата не е много голяма. Боядисването на Бени ѝ хрумна след това. Оливър вече трябва да е разбрал, че неговите атаки няма да останат безнаказани. Не му отстъпваше по ум и изобретателност. От него се искаше само да се изнесе и всичко щеше да си дойде на мястото.

А Червената шапчица ѝ се полагаше по право. Не че статуетката ѝ харесваше. Ако трябваше да си признае, изобщо не беше запалена колекционерка на стафордширски фигурки. Статуетките бяха грубо изработени, грозновати, с тъпи физиономии. Пък и запознанството ѝ с Оливър бе заради Криб и Молино. Беше ѝ писнало до болка от спомените. Две хиляди долара за Червената шапчица беше смешна цена. А Криб и Молино сега струваха пет хиляди. Надяваше се съпругът ѝ да не открие веднага липсата на статуетката. Поне докато Търмонт се върнеше от отпуска. Оливър също беше в неблагоприятно положение, защото и Голдстейн бе заминал на почивка.

Гордееше се с оригиналното си мислене. Ключът към победата в тази игра беше в оцеляването и тя беше решена на всяка цена да оцелее. Известно време се беше колебала дали да плати сметките за ток и газ с парите от продажбата на фигурката. Ала в момента най-много искаше да покаже кулинарните си шедеври на своите бъдещи редовни клиенти. Освен всичко друго щяха да видят къщата ѝ, щеше да им покаже какво е истински стил. След това щяха да започнат да се разплащат по-експедитивно. „Едно малко начинание, Барбара“ — каза си тя, когато се зае със сложните приготовления за вечеря за четиринайсет души. Всъщност щяха да бъдат тринайсет, тъй като тя беше решила да е без кавалер.

Беше подбрала много внимателно менюто и гостите. Беше решена да им докаже, че се придържа към класическите традиции,

като в същото време е способна да внесе и нещо ново. Беше началото на лятото и посланиците, които покани, още не бяха излезли в отпуска.

Не пропусна дори гръцкия посланик и съпругата му. Към поканата добави няколко реда, с които ги молеше да направят нова оценка на кулинарните ѝ умения. Те приеха, което я изпълни с удовлетворение. Тайландският посланик, когото тя редовно снабдяваше с деликатесите си и който си падаше чревоугодник, също щеше да присъства. Приеха и „Фортунатос“, една от бързо напредващите вашингтонски фирми за организиране на тържества.

Даваше си сметка колко важна е рекламата, затова покани и редактора на кулинарната страница на „Вашингтон Поуст“ заедно със съпругата му. Не можа да си „уреди“ министър, но успя да „завербува“ заместник-министъра на отбраната, с чиято жена се срещаша от време на време на родителските срещи в „Сидуел Френдс“. И за да внесе завършващите щрихи към списъка, покани военния аташе на Франция и привлекателната му съпруга. Двата присъстваха на повечето празненства, организирани от френското посолство.

Планът ѝ беше доста смел и тя го знаеше. Трябваше да положи всички усилия, за да направи добро впечатление, да накара хората да заговорят за нея. Щеше да е първото от предстоящите подобни мероприятия. Самореклама. Тъй като сега децата ги нямаше, беше малко по-спокойна, макар че напрежението между нея и Оливър продължаваше. Не биваше да му обръща внимание. Смяташе, че веднъж завинаги е убила желанието му да ѝ прави мръсни номера. Почти беше сигурна, че разумът у него ще надделее и той ще напусне къщата.

Естествено цялата готварска работа трябваше да свърши сама, но резултатът беше повече от удовлетворяващ — щеше да изненада гостите с невиждани ордьоври, вдъхновени от фантазията ѝ, а основното меню беше като в приказките. За десерт приготви еклери с крем карамел, залети с топъл шоколад. Към ордьоврите щеше да поднесе вино „Шабли Гран Кру“ после „Сен Емильон“, реколта 1966 година. И десертно шампанско. За миг се изкуши да вземе няколко бутилки от хранилището на Оливър, но устоя на желанието. От сега нататък трябваше да избягва всякакви скандали. Пък и вечерята беше нейното „представление“. Нейното и на никого друг. Решила беше да си докаже, че има сили и възможности да осигури пълно обслужване.

Прегледа скъпите порцеланови съдове, преброи сребърните прибори и кристалните чаши. Какво от това, че е подхождаше прекалено комерсиално? В края на краищата тя се занимаваше с бизнес. Беше си направила дълъг списък с продукти — омари, телешко филе, картофи, аспержи, гъби, яйца, шоколад. И още, и още. Обиколи всички пазари и магазини, за да избере най-доброто. Сега беше освободена от грижи за децата и можеше да работи по-бързо и усилено, дори Оливър не я дразнеше. Изглежда, беше решил да не ѝ се пречка и тя му беше благодарна. Беше загърбила финансовите си проблеми и в момента не искаше да мисли за тях. Откри, че работата върху конкретни проекти и цели я удовлетворява. Страхотно удоволствие беше да се наслаждава на свободата. Напоследък вземаше силни приспивателни. Така нощите минаваха по-бързо, пък поне няколко часа не мислеше за тревогите си. Грижливо бе разработила план, с който да осуети всякакви злонамерени действия от страна на Оливър. Разбира се, ако не си беше взел поука от инцидента с Бени.

Ден преди официалната вечеря занесе походно легло в кухнята, за да преспи там, след като довърши приготвянията. Сутринта очакваше трима помощници за сервирането. Внимателно огледа продуктите да не би Оливър да ги е подменил с други, прегледа и бутилките с вино, после се зае с приготвянията. Поради някаква причина студената вода беше спряла. Опита на другата мивка, но и там беше същото. Не беше сериозен проблем, ала когато понечи да завърти крана за топлата вода, извика от болка — металът беше нажежен. Никога преди не се беше случвало. След първоначалния шок тя напълни тенджерата с лед, изчака да се разтопи и изми продуктите.

Не свърза странната случка с Оливър. Дори да беше саботаж, нищо не можеше да ѝ попречи. Но когато една от бъркалките на миксера върху кухненския плот изхвърча и едва не я улучи в лицето, тя за първи път се притесни сериозно. Взе бъркалката и видя, че ръцете ѝ неудържимо треперят. Разгледа я и отново я закрепил към миксера. Може би беше нейна грешка. Може пък да не я беше поставила правилно.

Взе тенджерата с вградена резачка и на тънко нарязал обелените картофи, като гледаше със задоволство как излизат изящните резени. Но когато натисна бутона за изключване на резачката, кръглият циркуляр продължи да се върти. Понечи да издърпа щепсела, ала той

сякаш беше залепнал за контакта. Внезапно усети, че в кухнята е станало непоносимо горещо — едва тогава забеляза, че всичките котлони на печката са нажежени до червено. Завъртя копчетата, за да ги спре, но без успех. Все пак преодоля първоначалния си пристъп на паника и запази самообладание. Като капак на всичко най-сетне издърпа кабела на резачката, обаче уредът падна на пода. Острието циркуляр се откачи, рикошира в един от шкафовете и падна в мивката.

Барбара машинално се просна на пода, за да се предпази. Надигна се, обаче неволно събори кутията с ножове и те изпопадаха върху нея, един одраска бедрото ѝ. Затича към умивалника, без да мисли, хвана нажежения кран и се опари. Рязко дръпна ръка, като без да иска задейства машината за рециклиране на боклука и тя забуча под мивката. Опита се да я изключи, но тя не спря. Внезапно забръмчаха абсорбаторът и двата кухненски робота. Барбара протегна ръка към щепселите и случайно докосна тостера, който също беше много горещ. Почти едновременно се включиха червените лампички на кафемашината и микровълновата фурна. Миялната машина сякаш оживя. Към адската симфония се присъедини и кошчето за боклук, което затрака ужасяващо. По гърба ѝ потече студена пот.

Уплаши се. Всички електрически уреди в кухнята сякаш работеха в пълен синхрон.

Какофонията от звуци едва не продъни тъпанчетата ѝ. Кръвта от нараненото ѝ бедро започна да се просмуква в панталона ѝ. Изгорената длан адски я болеше. Като обезумяла се завъртя из кухнята — блъскаше се в тенджери, тигани, купи, паници, разпръсваше на пода консервираните храни, чупеше чинии. Главата ѝ се удари в медните джезвета, окачени на стената. Зави ѝ се свят, машинално се хвана за дръжките и заедно с джезветата падна на земята.

Известно време лежа на пода върху парчетата порцелан и разсипани храни; не можеше да стори нищо, освен безпомощно да крещи. Едва събра сили, пропълзя по корем до вратата, хвана се за дръжката на вратата, надигна се и слезе по дървените стълби. Точно преди да стигне до етажа, се подхлъзна и си удари главата. Ужасяващото бучене продължаваше да се разнася от кухнята. Барбара пипнешком намери електрическото табло, отвори го и извади главния бушон. Всичко потъна в мрак.

* * *

Лежеше върху студения под и се питаше дали не е мъртва. Къщата беше необичайно тиха, климатикът не работеше. В крайна сметка болката, която изпитваше, я убеди, че още е жива. В тъмнината не можеше да разбере дали по страните ѝ се стичат сълзи или кръв. Дори не можеше да определи кое в момента беше по-силно в нея — болката или гневът ѝ.

Опита се да стане, но не успя и падна. Краката ѝ се подкосяваха. Забеляза лъч светлина от притворената врата и олюлявайки се, бавно се качи по стълбите. Някак си тя се добра до банята, за да огледа пораженията по тялото си. На челото ѝ се виждаха дълбоки драскотини. Бедрата ѝ бяха набраздени от кръстосани резки. По ръцете ѝ също имаше рани, покрити със съсирена кръв. Изгорената длан я пареше.

Но физическата болка отстъпваше на заден план пред яростта ѝ. Вече нямаше място за никакви заблуди какво се беше случило и кой беше причината. Мръсникът Оливър беше осеял цялата кухня с капани. Докато се миеше и почистваше раните си, у нея се надигна непреодолимо желание за мъст. Както когато затвори Оливър в сауната, и сега тя усети у себе си желанието да убива. При това, без да изпитва вина. Без да има милост. И той се беше опитал да я унищожи с диверсията в кухнята, използвал бе домакинските уреди като оръжие срещу нея.

Веднага след жаждата ѝ за мъст се нареждаше решителността ѝ. Решителност, каквато досега не беше изпитвала.

— Ти никога няма да ме спреш — изрече тя, загледана в образа си в огледалото.

* * *

Почисти кухнята, доколкото можа, взе инструменти от работилницата на Оливър, за да изключи от електрическата мрежа всички уреди, включително електрическата фурна. Не повика електротехник. Нямаше време. Пък и след като анализира

положението, реши, че ще може да приготви вечерята, без да използва уредите. Все пак се наложи да отиде до магазина и да купи ръчна месомелачка и няколко приспособления за рязане и стъргане.

— Майната ѝ на техниката — прошепна на смълчаните уреди. Внимателно провери газовата фурна и котлона, да не би и те да са били пипани от Оливър. Оказа се, че газовият котлон е оцелял, което я зарадва. Докато работеше упорито, неволно изпита възхищение към всички устройства, които улесняваха труда на съвременната домакиня. Ирония е, че всички те бяха изобретени от мъже, и така жените се превръщаха в заговорници за собственото си унищожение. Подобни мисли поддържаха позитивната ѝ нагласа и укрепваха решителността ѝ. Самочувствието ѝ се повиши, гордееше се със своята независимост, изобретателност, находчивост.

Спа с дрехите и с едната ръка върху дръжката на сатъра. Щеше да го използва срещу Оливър, без да ѝ мигне окото. Само да ѝ дадеше и най-малък повод. Тази мисъл ѝ даваше странно спокойствие и душевен комфорт. Чу го, когато влезе в къщата. Той обаче се качи по стълбите и си отиде направо в стаята. След него се чу тропането на ноктите на Бени по мраморния под на фойето. За да укрепи още повече „крепостта“ си, на всяка от вратите на кухнята Барбара беше опънала сигнална система от въжета с прикрепени към тях тигани и тенджери. И най-малкото подръпване щеше да издаде силен шум и да я предупреди за нова провокация.

Така или иначе цяла нощ не мигна, вслушваше се и в най-малкия шум. „Нека дойде — мислеше си. — Готова съм да го посрещна.“

Стана рано, още при изгрев-слънце. Трябваше да приготви тестото, в което щеше да увие телешкото филе. До десет часа напълни мидените черупки с рачешкото, приготви и специалния сос.

Достойно беше преодоляла трудностите, гордееше се със себе си. Доказала бе, че на този свят няма нищо невъзможно. Усмихнато посрещна двамата сервитьори и сервитьорката, седна начело на масата като председателстващ съдия и им даде съответните указания. Беше подбрала внимателно тоалета си и извика фризьорка да ѝ направи прическа. Гостите ѝ не пропуснаха да отбележат колко е красива и така на практика повториха на глас собствените ѝ мисли. Чувстваше се окрилена и непобедима. През цялото време разговаряше оживено с гръцкия посланик, който седеше вдясно от нея, и с тайландския,

седнал от другата ѝ страна. Очакваше, че по време на тостовете след вечерята гостите ще ѝ направят още по-големи комплименти за чара, външния ѝ вид и най-вече за кулинарните ѝ способности. Господин Уайт, редактор на специализираната колонка във „Вашингтон Поуст“, задаваше конкретни въпроси за всяко отделно ястие и явно беше доста впечатлен от подробните ѝ и изчерпателни отговори.

Знаеше, че поканените са очаровани от къщата, от мебелировката, от прекрасните сребърни и порцеланови сервизи на масата. Телешкият котлет „Уелингтън“ беше перфектен и тя беше убедена, че някаква свръхестествена сила ѝ се бе притекла на помощ.

— Нямам думи да изразя радостта си — заяви, докато сервитьорите поднасяха на гостите поредните деликатеси, истински шедеври на кулинарното изкуство.

Наистина не можеше да си спомни кога преди е била толкова щастлива. Каза си, че това е само началото на множество официални вечери. Щеше да стане най-прочутата организаторка на партита в цял Вашингтон, дори в цялата страна. В края на краищата имаше голяма къща, чар и привлекателност и щеше скоро да бъде (или вече беше) светило в избраната професия. Щеше да задмине Джулия Чайлд, да стане кулинарен авторитет от световна величина. Знаменитости от цялата планета щяха да се надпреварват да ги кани на вечерите си. Книгите ѝ щяха да се издават и продават в целия свят.

— Каква необикновена жена сте! — възкликна гръцкият посланик, докато нарязваше крехкото телешко месо. И я погледна с неподправено възхищение. За пръв път в живота си тя почувства какво е истинска власт. Тази вечеря бележеше нейното прераждане. Доказала беше решимостта си да мине и през ада, но да запази тази къща, тази среда.

Удовлетворена, огледа гостите около масата — мъжете с фракове и жените със скъпи вечерни рокли. И си даде сметка до каква степен тази къща е започнала да се превръща в част от пантеона на Вашингтон. Нещо, в което беше вярвала, беше го усещала, а сега го виждаше да се сбъдва в действителност. Едва сега осъзна пълното значение на личната война, която водеше. Във Вашингтон, а може би и другаде, за човека съдеха по квартала, в който живее, по размера на къщата му и обзавеждането. За нея борбата за лично удовлетворение беше равнозначна на висок старт в живота.

Успехът на приема подобри настроението ѝ и смекчи сърцето ѝ. Каза си, че има вероятност с Оливър да стигнат до компромисно решение. Сега, когато се чувстваше по-сигурна, можеше да си позволи да направи повече отстъпки. Но присъствието му в къщата направо я побъркваше.

Гръцкият посланик продължаваше ласкателната си реч. Тя машинално кимаше, но умът ѝ беше другаде. Ех, ако можеше да накара Оливър да разбере колко е важна тази къща за нея! Все пак можеше да направи компромис. Въпреки случващото се сега, той беше практичен и разумен човек. И състрадателен. Може би решението ѝ да сложи край на брака им беше прекалено прибързано. И двамата с него бяха реагирали прекалено емоционално. А пък и нали някога се бяха обичали...

Лаят на Бени прекъсна мислите ѝ. След като го чу, машинално се настрои за неприятното, което щеше да последва. Звукът от клаксона от колата на Оливър. За миг изпадна в необяснима паника.

Настръхнала от нерви, напрегна слуха си, за да чуе приближаващите му стъпки. Лаят продължи, после постепенно секна. Барбара огледа помещението. Тримата сервитьори прибираха съдовете от масата, за да направят място за десерта. Работеха в пълен синхрон, професионално и спокойно.

Въпреки това сърцето ѝ беше свито. Извини се и отиде в кухнята. Еклерите вече бяха поставени в подноса, шоколадовата заливка вреше на слаб котлон. На пръв поглед не се забелязваше нищо нередно.

— Какво има, госпожо Роуз? — попита я един от сервитьорите, изненадан от присъствието ѝ.

— Защо и тримата влязохте в кухнята? — промърмори тя само за да каже нещо. Сервитьорът, висок и достолепен чернокож мъж, се смути.

— Няма значение — бързо добави Барбара и отново огледа кухнята. После се върна в трапезарията. Успокои се, като видя, че гостите явно са доволни, и седна на мястото си, докато сервитьорите наливаха десертното шампанско.

— Всичко е идеално — прошепна съпругата на тайландския посланик. Барбара се изпълни с гордост и побърза да прогони неприятните мисли.

Сервираха еклерите, залети с горещия шоколад. Уайт от „Поуст“ одобрително закима, което ѝ помогна напълно да се отърве от чувството на притеснение, и да опита десерта. Шоколадът беше погъст, отколкото ѝ се искаше, но пълнежът от крем беше съвършен.

Сепна се, когато гръцкият посланик почука с вилица по чашата си и се изправи. Беше елегантен мъж с изискани маниери и живееше в разкошна резиденция на Шеридан Съркъл. За Барбара той символизираше цялото изящество на нейния дом.

Още по-голям комплимент за нея бе фактът, че дипломатът явно беше впечатлен. Тостът му представляваше смес от банални фрази и ласкателства към нея, но тя ги обожаваше. Никога преди не беше чувала да я хвалят така.

— Домакиня с рядка красота, кулинар от първа величина, жена с изискан вкус, безупречна. — Думите му сякаш се лееха. Един подир друг станаха и другите гости и се присъединиха към неговите похвали.

Когато свършиха, тя каза няколко благодарствени фрази, после ги поведе към библиотеката, където бяха сервирани коняк и кафе.

— Ще ми дадете ли интервю, госпожо Роуз? — попита Уайт. — Вие сте необикновена жена.

— Нямате представа колко се огорчих, когато разбрах за проблема ви — обади се съпругата на гръцкия посланик, като с усилие изговаряше думите на английски.

— Възхищавам ви се — добави съпругата на заместник-министъра и я целуна по бузата.

Сервитърът донесе кутия със скъпи пури. Мъжете се увлякоха в разговори за политическите събития, жените подхванаха други теми. Барбара доволно се усмихна. Оживените разговори бяха сигурен знак за успеха на приема.

Изведнъж с крайчеца на окото си тя забеляза как френският военен аташе се намръщи. Той прошепна нещо на сервитъра, който посочи към фойето.

В същия момент жената на гръцкия посланик стана и затърси настойчиво с поглед Барбара, която разбра за какво става въпрос, и побърза да я упъти към тоалетната.

Когато и Уайт излезе от библиотеката с необичайна бързина, добре познатото притеснение отново се загнезди у нея. Чу тропането

по вратата на заетата тоалетна. Отиде във фоайето и потрепери, като видя пребледнялото лице на Уайт.

— Добре ли сте? — попита го разтревожено.

— Моля ви... — избърбори дописникът.

— На горния етаж. Има тоалетна в банята до спалнята.

Той се втурна нагоре по стълбите. Барбара се обърна и видя, че към нея се приближава съпругата на тайландския посланик. Мургавото ѝ лице беше разкривено от болка. Реалността бързо нахлуваше в съзнанието ѝ.

— Не. Гор е заето — извика тя. — На третия етаж.

Внезапно вниманието ѝ беше привлечено от женски глас:

— Жак!

Последва тропане по затворената врата на тоалетната. След което чу приглушени ругатни на френски. Постепенно започна да осъзнава какво се е случило. Към нея се насочваха все повече и повече гости. Всички сякаш се бяха слели в едно и гласовете им образуваха какофония от хаотични шумове.

— Съжалявам — извика тя. — Трябва да ме разберете... не съм виновна.

Къщата изведнъж сякаш оживя. Зашеметена от ужас, Барбара се вслушваше в звуците от пускането на водата в тоалетните, отварянето и затварянето на вратите, забързаните стъпки. После видя как външната врата се отвори и гостите заизлизаха.

— Простете ми! — изплака тя. Нещо вътре в нея закипя. — Господи! — изкрещя и затича към дъното на къщата. Мина през кухнята, покрай изумените сервитьори, които бяха съблекли униформите си и разчистваха.

— Какво има, госпожо Роуз? — попита един от тях.

Тя беше загубила всякакво чувство за посока и вървеше, водена от напирещата нужда да се облекчи. Тъкмо клекна до храста, видя гръцкият посланик, който също беше клекнал наблизо. Той се обърна към нея, лицето му беше безизразно, сякаш се беше отделило от тялото и напомняше на тиквен фенер, увиснал във въздуха.

— Мадам — промърмори посланикът, кимна и необяснимо защо се усмихна.

— Помогнете ми! — изплака тя, после извърна очи. Идваше ѝ да потъне в земята.

Дълго остана скрита зад азалиите, неподвижна, парализирана от ужасния срам, вперила празен поглед в къщата. Чак когато се увери, че всички са си тръгнали, със сетни сили се изправи и усети как я изпълва убийствен гняв. Ако Оливър се появеше в този момент, на драго сърце щеше да го удуши с голи ръце. Докато очите ѝ шареха из опустялата градина, лунен лъч освети през прозореца на гаража блестящата повърхност на ферарито.

Сякаш движена от някаква могъща неземна сила, тя влезе в гаража и бавно свали покривалото на колата и покрива от фибростъкло. Оливър ѝ беше показал как се прави. Когато си купи ферарито, той дори ѝ беше позволил да го покара, но тя не изпита никакво удоволствие. Колата беше играчка за мъже.

В сандъчето с инструменти на стелажа тя намери отвертка и отвинти механизма за отваряне на вратата на гаража. Оставаше само да задейства аварийния режим. Веднъж вратата едва не смачка Мерцедес — за щастие котката избяга в последния момент. След това Оливър обясни каква е повредата в аварийния механизъм. Вратата беше невероятно тежка. От тази ирония на Барбара ѝ стана приятно и съзнанието ѝ се проясни, което ѝ позволи да се съсредоточи върху онова, което правеше.

Когато приключи с механизма, взе дистанционното и изпробва отварянето и затварянето. После освободи ръчната спирачка на ферарито, изключи колата от скорост и наполовина я избута през отворената врата.

Когато натисна бутона за затваряне, устните ѝ се разтегнаха в зловна и победоносна усмивка. Тежката врата се стовари върху беззащитния автомобил. Звукът на смачкания метал беше като музика за ушите ѝ. Вдигна и свали вратата още веднъж. И още, и още веднъж, също като гигантски чук. Когато предницата на колата беше напълно смазана, тя премести автомобила с няколко педи и продължи пъкленото си дело. Кормилният вал се огъна, кормилото се строши, таблото стана на сол. При всеки удар тя потръпваше от радост. Никога преди не беше изпитвала подобно щастие. Остави се на приятното вълнение, докато с неуморими и отмерени движения пръстите ѝ натискаха бутона на дистанционното.

Когато новооткритото удоволствие стихна, избута колата обратно в гаража, затвори вратата и остави дистанционното на мястото му.

Стореното възвърна смелостта ѝ и тя намери сили да се върне в къщата. Поне за малко яростта и желанието ѝ за мъст бяха удовлетворени.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Оливър седеше в кабинета си, пиеше сутрешното си кафе с понички, купени от госпожица Хароу, и мрачно гледеше през прозореца. Убеден беше, че стореното от него в кухнята веднъж завинаги е сложило край на глупавата ѝ идея за вечерни приеми. Цяла нощ се беше трудил, за да осъществи плана си и резултатът беше невероятно удовлетворяващ. Барбара нямаше право да краде негови вещи и с тях да финансира налудничавите си мероприятия. Сама си го беше изпросила.

Още веднъж се замисли за събитията от предишната вечер. След като се прибра, издебна подходящ момент и наля разслабително в течния шоколад. За всеки случай сложи повече, после отиде на кино. Сега горчиво съжаляваше. Ако си беше у дома, може би щеше да спаси ферарито. Когато го видя тази сутрин, за малко не заплака. Но сълзите му сякаш бяха пресъхнали. Барбара наистина беше полудяла — от нея вече можеше да се очаква всичко. Петдесет хиляди бяха заминали на вятъра. И не някой друг, а той ѝ беше показал как да борави с вратата на гаража. Не беше глупава и бързо възприемаше уроците му. А сега ги беше използвала като оръжие срещу него.

Не проумяваше как е възможно човек да се промени толкова много. Вярно, той също се променяше. И можеше да бъде непредсказуем като нея. Но най-лошото беше, че трябваше да се примири с нейната власт и сила. Барбара му беше натрила носа и го беше унизила.

— Хората не те вземат на сериозно, докато не им натриеш носа — беше ѝ казал веднъж за опонентите си в адвокатската практика. Голдстейн би го нарекъл „щуцпах“. Тази дума според него не се нуждаеше от превод. Да организираш охолно парти с приходи, получени от, на юридически език, откраднатата собственост, беше чисто и просто „щуцпах“. Да не плащаш за пресрочените сметки за ток и газ също беше прикрит „щуцпах“. Да не говорим за унищожаването на ферарито — едно от най-големите механични чудеса на епохата...

Повдигна му се и той отмести встрани чашата с кафе. Погледна писмата и съобщенията, струпани на бюрото, грабна ги и ги скъса на парчета. Компаниите за електричеството, водата и газта вече му звъняха по телефона и настояваха да ги посети. Оливър продължаваше да отклонява обажданията им или се криеше.

— Ще ви изключат — предупреди го секретарката. — Ще останете без осветление и отопление. Барбара — също.

Беше получил няколко писма от децата. Тревожеше го фактът, че ги изпращаха в кантората му, сякаш бяха приели, че къщата вече не му принадлежи.

В отговор написа: „Моля ви, пишете ми на домашния адрес. Това е моят дом. Нашият дом. Винаги съм плащал за всичко в него и продължавам да плащам.“ Като препрочете текста, му се стори, че посланието е доста грубо, но въпреки това не скъса писмото. Искаше да прозвучи категорично. Все още беше капитан на семейния кораб. Поне така смяташе. Замисли се какво друго да напише, но не можеше да се сети нищо, тъй като беше твърде обсебен от настоящата дилема. Изпрати на децата чекове за големи суми и с това приключи.

Носеше списъка с вещите със себе си и всяка вечер проверяваше дали Барбара не е взела друга негова движима собственост. Тя продължи да му пише кратки бележки и да ги залепва с тиксо на вратата. Скоро посланията започнаха да се повтарят, като наблягаха на едно — скоро ще им спрат водата, газта и електричеството.

„Плати ги ти“ — отвърщаше той също с бележки, залепени на нейната врата.

С течение на времето новият начин на живот му даваше друга представа за времето. Откри, че благодарение на волята и самодисциплината може да накара съзнанието си да съществува само в настоящето. Когато го обземеше тревога и притеснение и това изискваше известен поглед върху бъдещето, макар и само с няколко мига напред, той изхвърляше тази мисъл от главата си. По този начин можеше да се справи и с неминуемото спиране на тока. „И това ще й е малко“ — казваше си често.

Ан му се обади няколко пъти в кантората и той нарочно се държа с нея студено, макар да си даваше сметка, че ужасно му липсва. Но си беше дал дума да прекара сам близките месеци.

— Добре ли си? — питаше го тя.

— Оправям се някак. — Някога мразеше тази дума. Тя издаваше безнадеждност.

— Редовно се чувам с децата. Добре са, но се притесняват за вас.

— Не би трябвало.

— Липсваш ми, Оливър — понякога прошепваше Ан. В подобни моменти той обикновено прекъсваше разговора и се сбогуваше с нея.

Една вечер, когато се прибра у дома, в къщата беше истинско мъртвило. Нямаше го приветственото мъркане на климатика. Значи бяха спрели тока. В къщата вече беше проникнала лятната влага, типична за Вашингтон. Барбара беше затворила всички прозорци — може би се опитваше да задържи прохладата.

Оливър драсна няколко клечки кибрит, добра се до работилницата, намери две фенерчета и се върна. После се сети за виното.

Без климатика температурата щеше да бъде пагубна за червените вина, може би и за белите. Съвсем ги беше забравил. Още утре ще изпразни хранилището, обеща си той, ядосан от закъснялата си реакция. Значи и виното щеше да бъде жертва на отмъстителната Барбара. Реши, че се нуждае от питие за успокоение. Направляван от светлината на фенерчето, някак се добра до библиотеката. Вратичките на барчето не помръднаха. Може би дървото се беше издуло от влагата. Остави фенерчето и дръпна по-силно с две ръце. Никакъв резултат. Дръпна отново. Чу изскърцване и за негов ужас барчето, високо близо три метра, бавно се наклони напред и го притисна. Оливър изпъна ръце и се опита да го задържи, но натискът беше прекалено силен. Напрегна всичките си сили. Бутилките започнаха да се блъскат една в друга и шкафът леко помръдна. Той успя да се обърне и да поеме товара върху плещите си, в същото време напрегна мускулите на краката си. За малко като че ли успя и шкафът се върна назад. Но тялото му беше в капана на огромната тежест. Мускулите на раменете и бедрата го заболяха от налягането. Скоро силите му щяха да се изчерпат. И когато се предадеше, шкафът щеше да го смаже. Освен ако не отскочеше встрани в последния момент, което едва ли щеше да се случи. Пот обля лицето му, очите го засмъдяха.

— Помогнете! — извика и си спомни преживяването си в сауната. „Шансовете ми за оцеляване са нищожни — помисли си, обзет от паника. — Ах, тази жестока мръсница!“ Гневът сякаш

подсили решителността му. Опитва се периодично да премества тежестта и за малко успя. Изведнъж остра болка проряза рамото му и не изчезна, колкото и той да се местеше и въртеше. Не изчезна и надвисналата опасност.

Постепенно стана непосилно да стои изправен. Краката му се разтрепериха. „Спасете ме!“ — искаше да изкрещи. Но кой щеше да го чуе? На кого му пукаше?

— Мръсна кучка — промърмори. Надяваше се гневът да му вдъхне нови сили. Едва дишаше, с всяка изминала секунда агонията се усилваше. Коленете му поддаваха. Събра сетни сили и се приготви да отскочи напред. Тежестта вече беше непосилна. Накрая беше принуден да коленичи. Болката в раменете му стана жестока. Но още по-жестока беше мисълта, че ще загине, смазан като буболечка, и Барбара ще постигне жадуваната победа. Яростта му помогна да предприеме решителната стъпка. Отскочи напред и като по чудо успя да се отдръпне от падащия шкаф.

Но не мина без контузия. Стъпалото му се заклеци под тежката мебел, глезенът му се изкълчи. Болката беше ужасна. Той стисна зъби, развърза си обувката и някак си измъкна стъпалото.

Уискито от счупените бутилки се просмука в дрехите му. Тръпчивата миризма изпълни цялата стая.

Даваше си сметка, че ако Барбара не е заспала, със сигурност е чула шума от падането. Не си правеше никакви илюзии за мотивите ѝ. Този номер не беше безобидна лудория, а опит за убийство. Запълзя по пода към Бени, а когато се добра до него, животното го близна по лицето, сякаш да го успокои.

— Добрият стар Бени — прошепна Оливър и го прегърна. Специфичната миризма на животното беше за предпочитане пред вонята на потта, пропила се в дрехите му.

Предпазливо се надигна и някак си стигна до телефона. С радост откри, че още не са го изключили. Повика такси и залитайки, излезе на улицата да го чака.

* * *

— Късметлия сте, че нямате нищо счупено — каза чернокожият лекар-стажант в спешното отделение на „Уошингтън Хоспитал Сентър“. Поклати глава и добави: — По-добре спрете пиенето. Последствията винаги са неприятни.

— Не съм пил нищичко.

— Воните на бъчва.

Оливър разбра, че е безполезно да спори. Кой би му повярвал? Инжектираха му болкоуспокояващо и се върна вкъщи.

Преди да си легне, залепи бележка на вратата на Барбара. От преживяния ужас ръцете му още трепереха и почеркът му беше разкривен.

„Внимавай да не ти се случи случка“ — гласеше посланието. Също като нейните бележки и тази беше неподписана.

Събуди се, облян в пот. Всяко мускулче го болеше. Беше като пребит, глезенът му пулсираше от болка. Климатикът не работеше и въздухът в стаята беше застоял.

„Аз ли съм това?“ — запита се. И затърси нещо, с което да се идентифицира. Произнесе името си, номера на социалната си осигуровка, датата на раждане, адреса на кантората си, домашния адрес, имената на децата си. „Всичко това е повърхностно“ — каза си той. Измъченото създание в леглото, мокро от пот и уплашено до смърт, му беше непознато. Той беше четирийсетгодишен мъж на име Оливър Роуз, имаше две красиви деца Ив и Джош, красива, симпатична и предана съпруга Барбара.

В съзнанието му сякаш проехтя камбанен звън. Барбара. Скъпа Барбара. Какво, за бога, се случи с нея? Къде бяха другите да я спрат?

Беше обичал една жена близо две десетилетия, а се оказа, че е обичал илюзия. Де да можеше да я изтрие от паметта си, да заличи всичките години на преструвки и фалш!

Стана от леглото и дръпна пердетата — лъчите на изгряващото слънце нахлуха в стаята.

Но когато отвори прозореца, изведнъж го лъхна топлина. Беше забравил колко горещо става във Вашингтон през юни.

Изведнъж усети, че нещо липсва. Бени го нямаше. Заради шока от предишната вечер не беше обърнал внимание, че кучето е изчезнало. Повика го и се послуша за познатия лай, но не го чу.

Докато вървеше към банята, без да иска, стъпи накриво и от болка се свлече до стената. Отне му известно време да събере силите си. Когато зърна измъченото си лице в огледалото на банята, го обзе странно чувство на лекота и свобода. Чувстваше се толкова добре, че чак не му се вярваше. Запита се каква ли е причината. След малко го осени, че за пръв път, откакто Барбара го шокира с признанието си, не изпитваше никакви съмнения. И не хранеше никакви илюзии. Беше разбрал истината. Вече нямаше никакво съмнение. Мръсницата нямаше да се успокои, докато не му вземеше топките като трофей. „Никога! — зарече се той. — Тотална омраза и тотална война.“

Премигна пред отражението си в огледалото и размаха юмрук пред лицето си. Емоциите отстъпиха място на ледено спокойствие и целеустременост. Знаеше какво да прави. Вдигна телефона и предупреди секретарката, че няколко дни ще отсъства от работа.

— Нуждаете се от почивка, господин Роуз — подхвърли тя.

— Знаем от какво имам нужда — прошепна той и затвори телефона.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Барбара открай време мразеше шкафа с барчето в библиотеката. Беше огромен, прекалено обемист и адски тежък. Когато отрязва предните крака на шкафа и залепи вратичките, изпита неповторимо удоволствие.

За съжаление очакванията ѝ не се оправдаха — очакваше тежката мебел да се стовари върху Оливър и ако не го убие, да го контузи жестоко. Може би не го беше обмислила добре, заслепена от гняв след драматичния инцидент в кухнята или провалената официална вечеря. Фактът, че беше унищожила ферарито, не се броеше; за нея не беше отмъщение, а „вдъхновение“, предизвикано от подлия номер на Оливър. Разбира се, той беше по-умел от нея в техническо отношение. Време беше да действа по-твърдо. Много твърдо. Готова беше напълно да се посвети на задачата си. И като с всичко останало, трябваше да разчита само на себе си. Търмонт беше само един алчен мошеник, който гледаше как да си напълни джобовете.

След като децата бяха на сигурно място в лагера, а къщата беше празна, тя имаше пълна свобода на действие. „Ще го накарам да се махне, пък каквото ще да става!“ — помисли си.

Акцията с шкафа, колкото и разочароваща да беше за самата нея, бе като предупреждение към Оливър. От прозореца го видя как доуца до чакащото такси. По всичко личеше, че травмата му е незначителна. Чу го и когато се върна и се качи по стълбите. Нощта беше непоносимо гореща и тя беше отворила прозорците. Шумът от движението по улицата, жегата и фактът, че непрекъснато се ослушваше, не ѝ позволиха да заспи. Когато най-сетне съмна, стана, взе душ и изненадващо за самата нея се почувства освежена.

След като затвори вратата на стаята, видя бележката от Оливър. Свали я и дописа с червило: „Тепърва ще се каеш“, после я залепи на неговата врата.

С обувките в ръка, безшумно слезе по стълбите и отиде в кухнята. Извади от фризера кутиите със замразен пастет и пиле „галантен“ и ги сложи в багажника на колата си. Вместо да се развалят, щеше да ги подари на клиентите си. На тези, на които още можеше да разчита. Разбира се, вече беше отписала гостите от вечерното парти. Унижението не ѝ даваше покой. Надяваше се никога да не ѝ се наложи отново да погледне в очите някого от свидетелите на позора ѝ. Що се отнася до останалите, дано оценяха щедростта ѝ. Откри, че неволята води до изобретателност. Следващите няколко седмици щяха да минат бавно и мъчително. Повечето обитатели на Вашингтон бяха заминали на почивка, щяха да отсъстват от началото на юли до края на август. Но в момента имаше по-неотложни проблеми за решаване.

Макар и да не беше свикнала да планира събитията, извади от хладилника няколко кашона с консерви и храни и ги пренесе в стаята си. За всеки случай. За какъв случай? Макар и да не можа да си отговори, тази мисъл не засенчи новопоявилото се у нея чувство на гордост.

— Заминавам за известно време — каза на собственика на пазара, който с усмивка прие подаръка ѝ и я разцелува. Отне ѝ три часа да обиколи клиентите. Когато се върна, мина през задната врата.

Внимателно се качи по стълбите, сякаш преминаваше през минно поле. Крайно време бе да се научи да бъде предпазлива и непрекъснато нащрек. Дали Оливър още си беше в стаята?

На вратата ѝ се мъдреше нова бележка, която гласеше: „Ти ще съжаляваш!“ Написана беше с неговия наклонен почерк. Вратата на стаята ѝ беше притворена и отвътре се носеше неприятна миризма. Това потвърди нейните подозрения. Беше си извадил ключ от стаята ѝ, което обясняваше как беше приложил номера с валиума.

Когато влезе, откри, че е надминал дори и най-смелите ѝ очаквания. Макар непрекъснато да си повтаряше, че няма да се изненада от нищо.

Оливър беше отворил всички консерви и изпразнил съдържанието им в мивката, ваната и тоалетната. Храната вече беше започнала да се разваля и да се вмирихва. И гледката, и вонята бяха еднакво неприятни. Ядоса се на себе си, че не е предвидила подобно деяние. Но потисна яда си. Гневът беше емоция, която отсега нататък щеше да контролира. „Спокойно“ — каза си. Едва сега забеляза, че

прозорците са затворени. Понечи да ги отвори, но дръжките не помръдваха. Огледа ги и разбра, че ги е залепил.

Без да му мисли, свали едната си обувка и с високия ток изби стъклата на всички прозорци. После внимателно събра парчетата и ги хвърли в храстите отвън. Странно, но сякаш за да ограничи щетите върху мебелите и килимите, Оливър беше поставил празните консерви обратно в кашоните. Усмихна се — по този начин той издаваше колко дълбоко го е засегнала историята с шкафа.

Почти се развесели, когато отиде в банята, решена да почисти бъркотията възможно най-бързо. Но отново я чакаше изненада. Явно Оливър беше спрял водата. Много умно, няма що. Разбира се, знаеше къде се намира главният кран. Когато слезе на първия етаж, откри, че кранът е отворен. Което означаваше, че Оливър е запушил водопроводните тръби към банята ѝ.

Чешмите в кухнята работеха. Тя напълни няколко тенджери, пренесе ги по стълбите и ги изсипа във ваната. Отново я беше надхитрил. Разбира се, беше запушил и канала.

Решимостта ѝ да запази хладнокръвие я напусна. Въпреки проникващия отвън въздух, вонята бе все така нетърпима и на бърза ръка щеше да я прогони от стаята. От усилието да се изкачва по стълбището с тенджерите, пълни с вода, дрехите ѝ бяха подгизнали от пот. Сложи си джинси и тениска. На голо. Не си направи труда да нахлузи обувки. Това беше бойната ѝ униформа. Козирува на отражението си в огледалото.

Метна през рамо спортен сак и отиде в кухнята, за да го напълни с всичко необходимо — фенерче, свещи, кибрит, хляб, сирене, бисквити. После избра най-острия и тежък касапски сатър. Въоръжена по този начин, отиде в работилницата на Оливър и с изненада откри, че не е заключена. От там взе чук и отвертка, след което методично изпразни всички рафтове и чекмеджета. Открай време ръцете я сърбяха да наруши реда в проклетата работилница. Съвършената организация я влудяваше. Оливър наричаше помещението свое „убежище“. Като си спомни за това, желанието ѝ за разрушение се усили. Преряза кабелите на повечето електрически инструменти, а останалите натопа в корито със смазочно масло.

Действаше системно и целеустремено. „Като несломимата сила на справедливостта“ — каза си. Дори намери у себе си морално

превъзходство, спомняйки си думите на Хемингуей: „Моралът е онова, което те кара да се чувстваш добре.“ А тя се чувстваше добре, дори превъзходно.

Навън вече се стъмваше и тя се качи по стълбите, осветявайки ги с фенерчето. Преди това обаче разпръсна по стъпалата купища гайки и болтове. Всяко препятствие беше нейно оръжие. Когато на път за третия етаж мина край стаята на Оливър, забеляза, че бележката я няма. Значи се беше прибрал във „владението“ си.

На пръсти се добра до стаята, която беше обитавала Ан. Легна на голия дюшек, заслушвайки се за подозрителни шумове. Стисна дръжката на сатъра, хладното острие се допря до бузата ѝ. Ако мръсникът се осмелеше да влезе при нея, беше готова да го посрещне.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На мъждукащата светлина на свещта той виждаше дългата редица бутилки с вино, които беше спасил от безполезното хранилище. Вече беше изпил една, „Гран Ван дьо Шато Латур“ реколта '66, заедно с малко камембер, който откри в хладилника. Отвори още една бутилка от същата марка, но от друга реколта. „Определено отстъпва на предишното“ — каза си, след това надигна бутилката и заотпива на големи глътки.

Носеше само шорти, но лепнеше от пот. През отворения прозорец чуваше шумовете на града, автомобилни клаксони, скърцащи гуми, детски викове. Сети се за номера с консервите и избухна в истеричен смях.

Каза си, че със сигурност го очакват още по-големи удоволствия, пресуши бутилката и я търкулна под леглото. Бени пак го нямаше. Беше го търсил навсякъде. Липсваше му, искаше да поговори с него. Само кучето го разбираше. Надникна през отворения прозорец и извика:

— Бени, Бени! Къде си, палавнико такъв? — На сутринта пак трябваше да се обажда в приюта за животни. Веднъж-два пъти Бени се беше отклонил прекалено далеч от къщата и го бяха хванали ловците на кучета. „Ще те напляскам сериозно, ако сега ме изоставиш — закле се Оливър. — И то във време, когато най-много се нуждая от теб.“ Пиян беше и го осъзнаваше. От трезвостта нямаше полза. Нито сега, нито когато и да било.

Взе друга бутилка вино, накуцвайки, излезе от стаята си и се послуша пред вратата на Барбара. През процепа още проникваше отвратителната миризма на развалена храна. Сигурен беше, че този път е прогонил проклетницата от спалнята ѝ. От тяхната спалня. Това беше първата стъпка. Ознаменува победата с още една глътка от бутилката. Отиде в стаята на Ив, включи голямото портативно радио и завъртя бутона за станциите. Откри една, която предаваше рок музика, и увеличи звука до максимум. Шумът изпълни тихата къща. Отвори

вратата на стаята на Джош, надникна вътре, за да се увери, че няма никого, и изнесе радиото в коридора, но първо махна копчетата за регулиране на звука. Барбара мразеше силната рок музика дори повече от него.

— Забавлявай се, кучко — промърмори той.

Хвана се за медните перила, но му беше трудно да държи в едната ръка и фенера, и бутилката. Изпи последната глътка вино и захвърли бутилката. После предпазливо тръгна надолу по стълбите. Като влезе в библиотеката, лъчът на фенерчето освети шкафа с барчето, легнал на пода като някакъв мъртъв звяр. Миризмата на алкохол беше непоносима. Оливър сви рамене и се обърна. Нямаше смисъл да се оплакват мъртвите войници. Със сигурност на бойното поле щяха да паднат и други жертви. Излезе от библиотеката и закуца по коридора към работилницата. Макар че главата му се беше замаяла, виното не беше намалило неговата мотивация да прогони Барбара от къщата. Неговата къща. Вдигна фенерчето, за да осветява стълбите, и стъпи на първото стъпало. Болка проряза крака му, загуби равновесие. Изпусна фенерчето и се търколи надолу по стъпалата. Болката отново прониза цялото му тяло, когато се натъкна на металните предмети, посипани по стъпалата.

От удара фенерчето се счупи и всичко наоколо потъна в мрак. Загубата на равновесие и болката го изтръгнаха от опиянението. Осъзна, че лежи до вратата на работилницата. Опипа се — знаеше, че му тече кръв. Когато зрението му се приспособи към тъмнината, видя какво опустошение цари в работилницата. Криво-ляво допълзя до сауната и влезе в малкото помещение. Сякаш се озова в черна дупка. Не виждаше нищо. Просна се на дървената пейка, макар и да си даваше сметка, че е като в капан, докато слънчевата светлина не проникне през приземните прозорци. С опипване оцени пораженията, извади още парчета метал от плътта си.

Стори му се, че чува гръмлива рок музика. Мисълта, че и Барбара не може да заспи, донякъде го утеши, макар да разбираше неадекватността на подобна реакция. От приповдигнатото му настроение нямаше и следа. Прокле собствената си глупост и неспособността си да предвиди действията на Барбара. Продължаваше да мисли за нея като за добрата стара Барбара, не като за коварната пепелянка, в каквата се беше превърнала.

Шокът от падането му беше като обица на ухото, изострил беше сетивата му — знаеше, че трябва да бъде нащрек. Представи си плана на къщата, всяко кътче, всяка тръба или кабел. Сигурен беше, че познава сградата по-добре от Барбара. Ако на къщата ѝ беше писано да се превърне в оръжие, добре тогава.

Можеше да измисли хиляди поразии. Къщата беше негова и поради тази причина — верен съюзник. Двамата заедно щяха да воюват срещу Барбара. „Нищо в живота не си заслужава цената, ако не се бориш за него“ — каза си той, за да стимулира куража си. И търпението.

Плувнал беше в пот. От време на време отваряше вратата, за да види дали се е съмнало. Нощта сякаш беше вечна.

Когато най-накрая се развидели, той излезе от сауната и отиде в работилницата да огледа опустошенията. Постепенно в съзнанието му се оформи план и той вече знаеше точно какво търси. Изненадан беше, че спрейовете със силикон и голямата четвъртита кутия със смазочно масло са непокътнати и по местата си.

Взе ги заедно с един лост тип „кози крак“, който възнамеряваше да използва като оръжие. Излезе, предпазливо изкачи стълбите, като с длан бръсваше встрани гайките и болтовете. Докато куцаше по коридора, нищо не наруши решимостта му да изпълни замисленото. За миг зърна отражението си в огледалото на стената, но бързо извърна поглед от измъченото си и небръснато лице.

Останките на разбитото радио лежаха до първото стъпало за втория етаж. Разбира се, беше работа на Барбара. Беше си изляла цялата ярост върху апарата. Подпирайки се на перилата, той се изкачи до третия етаж и реши, че Барбара се е завряла в стаята на Ан.

С помощта на лоста извади щифтовете на металната пръчка, която придържаше мокета, нави го и оголи дървените стъпала. После спокойно напръска със силикон всяко стъпало. Когато свърши и това, намаза дъските с тънък слой смазочно масло.

Действаше делово и методично, сякаш диктуваше важен документ на госпожица Харлоу. Това, което вършеше в момента, беше крайно необходимо, сериозни контрамерки срещу упорството на Барбара. Можеше и да не се стигне до тук, ако беше проявила малко разум и отстъпчивост. Но в момента нямаше избор. Когато приключи, се изкачи по задното стълбище и заклина вратата с дървено трупче, за

да не може да се отвори. И като човек, приключил работния си ден, се затвори в собствената си стая. Заслужаваше да се почерпи. Отвори бутилка „Лафит Ротшилд ‘59“. В края на краищата имаше специален повод. Набързо пресуши бутилката и си легна, капнал от умора. Стори му се, че чува някъде отдалеч познатия лай на Бени. Коего му напомни да се обади в приюта. Но телефонът не работеше. Ядосан, той издърпа кабела от розетката и запокити апарата в другия край на стаята — телефонът падна с трясък и се разби на парчета. Оливър отвори втора бутилка вино и набързо я пресуши.

* * *

Събуди се внезапно, беше сънувал кошмар, но не можеше да си спомни точно какъв. След секунди осъзна къде се намира. В стаята беше тъмно, цареше нетърпима жегга. Плувнал беше в пот. Стана от леглото и с накуцване се добра до банята. Повдигна му се. Сложи главата си под чешмата и завъртя крана. Но вода не потече. Върна се в стаята, отвори бутилка вино и поля с нея косата си. После отпи голяма глътка.

Виното го ободри и той запали свещ. Отиде до огледалото и се втренчи в отражението си. Когато видя лицето си, отчаяно поклати глава. Брадата му беше набола, под очите му имаше дълбоки сенки, голото му тяло беше цялото в рани и белези.

Когато отвори вратата на стаята, едва ли не очакваше да види на стълбите безжизненото тяло на Барбара. Обзе го разочарование, че не е чул викове от болка. Най-много от всичко искаше да я чуе как крещи от болка.

Застана в коридора и го обзе странно чувство за дежа вю. За миг изгуби всякаква ориентация за време и пространство. Във въздуха витаеха странни миризми. Определено бяха миризмите от нейните проклети ястия. Самата мисъл беше някак нереална предвид случващото се в момента.

Рязко се обърна, сякаш Барбара го дебнеше в гръб, и видя новата бележка, залепена на вратата му. Беше написана прилежно, с много по-спокойна и твърда ръка.

„Така не може да продължава вечно — гласеше текстът. — Трябва да поговорим. Ще те чакам в трапезарията в девет часа.“

Бележката като че му оказа хипнотизиращ и успокоителен ефект. За кратко се почувства гузен, след което веднага се изпълни с надежда. Може би най-накрая излизаше от кошмара. Да не би накрая у нея да беше заговорил разумът? Прочете отново бележката. Разбира се. Така не можеше да продължава вечно. Сякаш за да подсили оптимизма му, часовникът във фойето отби девет. И тъй като беше полугол, се върна в стаята и си облече халата. Най-малкото, което можеше да направи, беше да се облече що-годе прилично за едно евентуално помирение.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ан се беше записала за летния семестър най-вече като претекст да остане в града, не за да получи допълнителни средства, необходими ѝ за магистърската степен. Само гузното чувство и мисълта за непрекъснато намаляващите ѝ средства я караха да посещава лекциите. Иначе през цялото време семейство Роуз и най-вече Оливър не ѝ излизаха от ума.

Въздържаше се от други контакти с него, освен кратките телефонни разговори, с които поне задоволяваше желанието да чуе гласа му. Казваше си, че и така беше страдала достатъчно от несподелена любов. Глупаво беше и по детински. Тя не беше глупачка. Време беше да провери дали му е липсвала. Беше изнервящо да се оставя на милостта на такава несигурна и проточена във времето емоционална връзка. Но никакви форми на самодисциплина не можеха да заличат спомена за Оливър. Сякаш беше някакво проклетие. Най-коварното беше, че тази връзка ѝ даваше измамна надежда, че щом се приключи с развода, той ще предпочете страстта и отдадеността пред безразличието. А тя можеше да го направи много щастлив. Освен това обичаше и децата. Всеки ден чакаше обаждане, но телефонът не иззвъняваше. Писа на децата. Периодично звънеше на Ив.

— Виждаш ли се с мама и татко? — попита я веднъж Ив.

— От време на време — излъга Ан.

— Имам едно писмо от татко и едно от мама — продължи със заобикалките девойката. По тона ѝ Ан веднага долови колко е нещастна.

— За нас с Джош основният проблем е какво ще правим в деня за посещение на родителите.

Ан усети в гласа ѝ надигащото се притеснение. Но съзнателно не реагира, а вместо това подхвърли нещо шеговито, за да я успокои.

— Трябваше да си остана у дома — продължи Ив.

— Сгрехиха, като ме изпратиха тук.

— Проблемът си е техен, Ив. Сами трябва да намерят решение.

— Знам — колебливо промърмори момичето. — Трябваше да остана у дома при тях. Необходима съм на родителите си.

— Нищо няма да им се случи — каза Ан, макар че сама не си вярваше.

След като Оливър не ѝ се обади две седмици, тя позвъни в кантората му, ала секретарката каза, че господин Роуз е заминал на почивка. Ан се запита защо децата не са споменали нищо в писмата им. Положението ставаше все по-обезпокояващо.

След дълги колебания и вътрешни противоречия тя позвъни на познатия телефон. Непознат глас я информира, че няма връзка с този номер. Изпълнена с тревога, тя телефонира първо на Голдстейн, после и на Търмонт. И двамата също бяха излезли в отпуск.

Любопитството ѝ се засили. Защо не са казали на децата? Загадката я тормозеше, в съзнанието ѝ изникваха какви ли не страховити версии. И тъй като не можеше да остане безразлична и пасивна, един ден отиде на познатия адрес на Калорама Съркъл. Отвън къщата беше все така великолепна. Заобиколи я и отиде в градината отзад. Надникна през стъкленото прозорче на вратата на гаража. Ферарито беше превърнато в купчина старо желязо, факт, който хем я изуми, хем я обърка. Но комбито на Барбара и хондата на Ив бяха на местата си. Може би съпрузите се бяха помирили и сега бяха заедно на почивка. А как тогава е било унищожено безценното ферари на Оливър? На преден план излезе въпросът: „Къде са те? И защо не са се свързали с децата?“

Отново излезе пред къщата и се сблъска с момчето, което разнасяше вестници.

— Отказаха се от абонамента — отвърна то на въпроса ѝ къде са семейство Роуз и сви рамене.

— Прекратили са временно доставката на вестници ли? — попита тя.

— Не, напълно се отказаха — отвърна хлапакът и метна вестника пред вратата на съседите.

Въпреки неговото твърдение, че Роуз ги няма, тя се качи по стълбите и позвъни на вратата. Докато чакаше да ѝ отворят, отстъпи крачка назад и погледна прозорците на горните етажи. Пердетата бяха спуснати. На първия етаж — също. Позвъни отново, почака и накрая

си тръгна. По-късно ѝ мина през ума да се обади в полицията, но се отказа. Прекалено скоро беше да ги обяви за изчезнали.

На следващата сутрин телефонира на госпожица Харлоу.

— Съжалявам, господин Роуз е в отпуски — повтори жената.

— Децата им се притесняват — промърмори Ан. — Аз също.

— Те също ми телефонираха. И аз съм притеснена.

— А Барбара?

— Обадих се в магазина на френския пазар. Мислят, че е заминала. — Последва дълга пауза. — Според вас възможно ли е да са се помирили и да са заминали заедно?

— Може би — неубедително отвърна Ан, вече сериозно разтревожена. Запита се дали да спомене на секретарката за ферарито. „Не е моя работа“ — реши в крайна сметка и се сбогува.

Рано на другата сутрин след поредната безсънна нощ тя се върна на Калорама Съркъл. Отбеляза, че и „Вашингтон Поуст“ не е донесен, явно доказателство, че къщата е необитаема. Малцина жители на Вашингтон започваха деня си без „Пуст“.

Тъкмо когато реши си тръгне, видя нещо, което я накара да се вцепени. Огледа фасадата и за пръв път забеляза, че прозорците на спалнята не отразяват светлината. След като се вгледа по-внимателно, разбра, че стъклата ги няма. Може би бяха счупени случайно, заразсъждава тя. Беше обичайно необитаемите къщи да бъдат опустошавани от вандали. Но да липсват всичките шестнайсет стъкла?

През целия ден не можа да мисли за нищо друго и късно следобед отново се върна при къщата. Дълго стоя в сянката на едно дърво от другата страна на улицата, наблюдавайки сградата, докато се стъмни. Уличните лампи светнаха, но къщата продължи да тъне в мрак. И тъй като още не беше достатъчно убедена, Ан за всеки случай потропа на вратата, изчака и се върна в общежитието си.

След няколко дни се обади на Ив.

— Не съм ги чувала от две седмици — разтревожено отвърна девойката. — Нито писма, нито телефонни обаждания. Не знаем какво става.

— Всичко е наред — излъга Ан. — Вчера ги видях. И двамата изглеждаха чудесно.

— Тогава защо не пишат и не се обаждат?

— Баща ти беше в командировка, а майка ти има много поръчки.

— Не е характерно за тях. Не им ли пука за децата им? — Ив се разплака. — Денят на родителите е следващата седмица. Страх ме е, Ан.

— И двамата са много напрегнати — отвърна Ан и веднага съжали, задето е излъгала. — Имай търпение — добави, но Ив продължи да плаче и затвори телефона.

Наистина беше нетипично за тях да пренебрегват децата си. Но в сегашното им състояние всичко беше възможно.

Ан още веднъж се върна при къщата. Почувства се много глупаво, когато отново почука на вратата. Ала както и предишните пъти никой не ѝ отвори. Допря ухото си до дебелия двойна дървена врата, обаче чу само тиктакането на часовника. Вече беше невъзможно да сдържа тревогата си. Мисълта да съобщи истината на момичето я ужасяваше. Или родителите на Ив съзнателно я пренебрегваха, или просто, бяха изчезнали. Изчезнали. Ан потръпна.

Въпросът изникна пред нея късно през нощта. Събуди се със сподавен вик. Кой тогава навиваше часовника във фойето? Тя дълго лежа разтреперана в леглото и търсеше някаква логика в случващото се. Може би идваше прислужница да се грижи за домакинството. Или пък бяха наели някой да живее там, докато ги няма. Но защо ще навива часовника? Трябваше да разгадае тази мистерия. Непременно.

Рано на следващото утро тя дойде пак при къщата. Разстла вестници под дървото от другата страна на улицата, седна на тях и не мръдна целия ден. Нищо не се промени. Колите минаваха покрай нея. Хората в тях я гледаха с любопитство. Но тя остана непоклатима, решителна. Ролята ѝ на часови обаче я изпълваше с неудобство. Самата тя не знаеше какво точно чакаше. „В очакване на Годо“ — каза си и се надсмя над собствената си глупост. Играеше собствен театър на абсурда. Необяснимо защо въпреки нейната пасивност ролята беше изморителна и Ан притвори клепачи и се унесе. Когато отново отвори очи, веднага разбра, че нещо се е променило. Внимателно огледа фасадата. Капаците на прозорците на спалнята бяха затворени. Сърцето ѝ се сви. Изправи се и се вторачи в затворените черни капаци. После тичешком пресече улицата и отново почука на вратата. Електронната мелодия отекна из къщата. И скоро затихна.

— Оливър, Барбара! — извика. — Моля ви пуснете ме, аз съм, Ан.

Притисна ухо до вратата, но чу само неуморното тиктакане на големия часовник. Една съседка излезе и се вгледа в нея.

— Мисля, че са на почивка — промърмори намръщено. — Не че е моя работа. — И се върна обратно в дома си.

В квартала страдаха от параноя и мразеха да нарушават личния им покой. Всеки живееше собствения си живот. Но тя знаеше, че не греши. Някой беше затворил капаците. Някой, и тя беше убедена в това, беше в къщата. Трябваше да влезе по някакъв начин. Обаче не искаше да я виждат и да я вземат за крадец.

Търпеливо изчака да се смрачи.

Железните решетки не ѝ позволяваха да проникне през прозорците на първия етаж. Отиде отзад и опита да отвори вратата, водеща към мазето и работилницата на Оливър. Беше залостена отвътре.

Спомни си, че Оливър държи стълба в гаража, влезе вътре и я извади. Допря стълбата до стената, изкачи се и надникна в оранжерията. Лунният сърп осветяваше вътрешността и очите ѝ бързо привикнаха към полумрака. Всичко в стаята ѝ беше познато и изглеждаше напълно нормално. Празните саксии бяха подредени покрай стената, точно под нея. Тя счупи прозореца с обувката си и внимателно извади парчетата стъкло. Когато провря единия си крак, едно незабелязано от нея стъкло одраска коляното ѝ. Тя се стресна, машинално изрита стълбата и я събори на земята.

Драскотината не беше дълбока. Ан не ѝ обърна внимание и на пръсти отиде в кухнята. Твърде тъмно беше да различи каквото и да било, освен силуетите. Трябваше да се довери на паметта си, за да се ориентира. Движеше се изключително внимателно.

Веднага усети, че имаше нещо крайно нередно в подредбата на кухнята. Изглежда, нищо не беше на мястото си, освен готварския плот. Протегна ръце и пипнешком продължи напред. Внезапно пред нея се мярна нещо светло. Въже. Ан го дръпна и пред нея с трясък се изсипаха куп тенджери. Тя изкрещя и понечи да избяга, но се спъна и падна. Нищо не беше на мястото си, както го помнеше. Стана и тръгна по коридора към фойето. Но щом стигна до мраморната повърхност, се подхлъзна и падна. Не можа да стане. Каквото и да докоснеше, беше хлъзгаво и не предлагаше опора.

При други обстоятелства мястото щеше да е идеално за атракцион в лунапарк. Но в момента не ѝ беше никак забавно. Напротив, страшно беше, макар и да не разбираше точно защо. Земното притегляне сякаш беше изчезнало, ала със свръхчовешки усилия тя успя да се добере обратно до кухнята. Рамото ѝ докосна нещо и тя усети как непознат тежък предмет се притисна в нея. Беше хладилникът. Обхваната от паника, съумя да отскочи настрани, преди хладилникът да падне на пода. Изкрещя отново, усъмнена, че губи разсъдъка си. Напипа в тъмното дръжката на вратата за мазето, хвана се за перилото и направи крачка напред. Но стъпала нямаше. Тя полетя във въздуха. Ала не падна. По чудо машинално се беше вкопчила в дървеното перило. Ритайки във въздуха, накрая успя да се закрепи някак си между стените на тясното стълбище. Внимателно се наведе и се пързулна бавно надолу, като продължаваше да се придържа за перилата. Озова се в мазето точно навреме. Мускулите на гърба и краката вече бяха започнали да я наболяват. Цялата в синини и драскотини, изпаднала в истерия, запълзя по пода, докато не се натъкна на вратата. Но тя беше заклинена с нещо. Напипа клина, обаче не можа да го помръдне.

Струваше ѝ се, че реалността се е преобърнала с главата надолу. Сякаш всички предмети или стени в къщата се бяха наговорили срещу нея. Но подобно нещо не звучеше смислено. Може би беше влязла в къща на ужасите или пък в нечий чужд кошмар. Лежеше на пода и дишаше тежко, изнемощяла от страх.

Чу шум по коридора. Стъпки. Инстинктът за самосъхранение я накара да провери с опипване разположението около себе си. Някои от тъмните форми и очертания ѝ се струваха необясними. В момента се намираще в онова, което беше останало от работилницата. Само парчета и чаркове. Потърси инструмент, с който да извади клина. Напипа тежък чук. Изправи се и понечи да вдигне чука. Страхът беше отнел от силите ѝ. „Помощ!“ — извика сама на себе си. Сякаш стана чудо и тя вдигна чука над главата си. Замахна и го стовари върху вратата. Чукът изби клина и вратата се отвори. Изтича в градината. Но когато отвори външната порта, макар и ужасена, не можа да устои на желанието да се обърне и да погледне за последно.

И го видя през разбитото стъкло на оранжерията. Беше измъчен и измършавял, брадясал, с хлътнали очи. За миг беше обладана от

смесено чувство на страх и състрадание. Това ли беше Оливър от нейните фантазии? Оливър, на когото беше дала любовта си?
Обзета от ужас, побягна презглава.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Барбара беше поставила свещи и в десетте гнезда на големия свещник в стил „рококо“. Никога преди не го беше правила. Светлината, озаряваща масата в трапезарията, беше красива и романтична. Пламъците танцуваха и блещукаха като светулки върху лакираната махагонова повърхност на масата. Беше извадила сребърните бокали и чинийки и ги беше подредили в двата края на масата. В чинийката на Оливър сложи голям резен от току-що приготвения пастет и филийка препечен хляб.

Дори заради самата нея си заслужаваше да организира срещата в трапезарията, нейното владение. Имаше някаква поетична справедливост. Изми се, доколкото можа, и седна начело на масата. Пресегна се към чантата до крака си и докосна касапския сатър. Кое то ѝ вдъхна още повече решителност и кураж.

В началото се притесни, че Оливър няма да дойде. Може би поканата ѝ беше написана прекалено настойчиво, също като съдебна призовка. Въпреки това наостри уши, когато стенният часовник отби девет часа.

В същия миг видя Оливър. Носеше халата, който му беше купила за петнайсетата годишнина от брака им. Или може би за шестнайсетата. Приятно ѝ стана, че не можа да се сети. Животът ѝ с него вече започваше да избледнява в паметта ѝ. Миналото изчезваше. Оливър носеше няколко бутилки вино и метален лост. Подреди бутилките пред себе си, отвори две и побутна едната към нея. Двамата едновременно си наляха вино в сребърните бокали. Той вдигна неговия.

— Пия за твое здраве, скъпа — каза Оливър с акцент на английски аристократ.

Тя отпи малко, докато той пресуши наведнъж виното и си наля още. Едната ѝ ръка още беше на дръжката на касапския сатър.

— Последното, което ми остана от реколта '59 — заяви той. — Следващите вече не са толкова добри.

— Виното е чудесно, Оливър. Нито много сладко, нито много сухо.

Той остави бокала, наведе се и помириxa пастета. После с изтънчени движения си намаза върху филията и бавно отхапа един залък.

— Фантастично е, Барбара. Никой не може да приготвя пастет като теб.

— Винаги си бил голям ласкател. — Тя се усмихна, доволна, че специалитетът му е харесал.

Той отново вдигна бокала и отпи. Барбара се вгледа в брадясалото му лице, осветено от бледите пламъчета. Имаше странен вид, възъчен като самите свещи. Сенките заличаваха възрастта му и тя го видя както в младежките им години. Образ, който ненавиждаше, особено сега.

— Надявам се, вече си се убедил, че нямам намерение да напусна къщата. Няма да отстъпя нито педя.

Когато Оливър отново вдигна бокала, ръката му трепереше.

— И ме покани само за да ми кажеш това? — Погледна я навъсено. Не беше очаквал подобен развой на събитията.

— Мога да понеса всичко. Всякакви изобретателни номера от твоя страна.

— Затова ли настоя да се срещнем?

— Не. Имам предложение.

— Слушам те. — Оливър отново си наля вино и отпи голяма глътка.

— Ще ти дам половината от вещите в къщата. Освен в тази стая и в кухнята. И мебелите в детската стая. Вземи книгите, картините, стафордширските статуетки.

— Много си щедра — саркастично процеди той.

— Вземи ги. Само се махни. — Беше премисляла предложението си дълго. — Сделката е адски изгодна за теб.

Той сякаш се замисли върху идеята и потърка брадичката си.

— Повече не мога да ти дам — добави тя. — Къщата остава за мен.

Оливър се огледа и махна с ръка:

— И това също.

— И това също — повтори Барбара. — Мисля, че е напълно разумно. Без посредничеството на адвокати. Само ние двамата.

— Да, само ние двамата — повтори горчиво Оливър.

Тя се държеше хладнокръвно. Доволна беше, че думите ѝ прозвучаха ясно и категорично.

— Не ме е страх — добави. — Готова съм да се съпротивлявам вечно, ако се наложи.

Той прокара пастета с още вино и погледна към тавана. По страните му се стичаше пот. Изправи се, свали халата си и гол до кръста, само по шорти, седна отново.

— А пък аз съм готов да се съпротивлявам на твоята съпротива — каза. — Вечно, ако се наложи. Това е моята къща. Аз съм платил за нея. Без значение какво ще се случи, дори съдът да реши друго. Пак ще намеря начин да си я върна.

— Само през трупа ми.

— Ще видим. Ако ми е от полза, и това ще стане.

Барбара свали ръката си и докосна хладното острие на сатъра.

— Няма да ме сплашиш — спокойно отвърна тя. После изпи виното си и си наля отново.

— Отдавна преминахме този етап, Барбара.

— Не мога да разбера... — Тя замълча и отново отпи от виното. — Не мога да разбера защо ти е толкова трудно да приемеш моята позиция. Другите хора също се развеждат. Не беше необходимо да оставаш тук. Можеше да избегнеш всички тези... неприятности.

— Не, не е неприятно. — Той се изкиска. — По-скоро бих казал, че е интересно.

Тя го погледна и поклати глава:

— Какъв подлец си.

— Не, просто няма да стоя със скръстени ръце и да те гледам как си разиграваш коня. Съсипа семейството ни. За това никой не получава награда.

— Пак семейството. Семейството. Защо трябва да живея в общност, която мразя, и в която личността ми не означава нищо? — Барбара удари с длан по масата. Чиниите и свещникът подскочиха. — Искам да приключим веднъж завинаги и искам жертвите, които съм правила, да ми се компенсират.

Лицето му блестеше от пот. Усмихна се студено.

— Когато се ожених за теб, беше госпожа Никоя. Благодарение на моя ум попадна в тази къща. С моите пари обзаведе къщата и задоволяваше капризите си. Моята подкрепа и великодушие ти помогнаха да напреднеш в избраното поприще. Ако не бях аз, още щеше да живееш в някоя барака от шперплат в Нова Англия и да вариш картофи на някой мизерен чиновник.

— Покорно благодаря — процеди тя. — Няма да се махна! — извика и стисна по-здраво дръжката на сатъра. — Нищо няма да се дели.

— Тогава съвестта ми ще е чиста.

— Ти нямаш съвест.

Докато го гледаше, изведнъж изпита силно съжаление. И двамата бяха жертви. Някаква необяснима илюзия, която светът наричаше любов, беше ги измамила и двамата.

— Вече не означаваш нищо за мен, Оливър. Нищичко! Ненавиждам те.

— Не ми е достатъчно. На път съм да си навлека омразата ти.

— Чувствата ми към теб далеч надхвърлят омразата. Прекалено дълго ги таих. Вината не е твоя. Ти просто се появи в неподходящото време на неподходящото място.

— Моля те, Барбара. Не ме обявявай за невинен. Имам нужда да те мразя също толкова, колкото и ти мен. Как иначе ще спечеля битката? — Тя долови сарказма му, но не й беше до смях.

— Е, погледни го откъм положителната страна — отвърна. — Поне децата не ги замесихме.

— Децата? Бях забравил за тях.

— Аз също.

— Сигурно са добре.

— Да, щом няма новини от тях. Радвам се, че не са на бойното поле.

— Виж колко възпитани можем да бъдем, Барбара. — И двамата вдигнаха бокала за тост.

— Хората нямат значение — тъжно заключи Оливър. — Само вещите. Вещите са предани. Винаги отразяват истината. На някои вещи им се вдига стойността. На хората — никога. Хората се обезценяват. — Той я погледна и печално се усмихна.

— Може би си прав. Оттеглям си предложението.

— Трябва само да вземеш парите за половината от стойността на къщата и вещите. Много пари. И после да се махнеш. Край.

— Да, бе! На куково лято!

— Отказваш, така ли?

— Ще се боря до последен дъх!

— Пия за това. — Той вдигна бокала си, след което отвори нова бутилка „Шато Бешвил“. — Присви очи. — Шейсет и четвърта година. Нашата шейсет и четвърта година също беше добра.

— За теб да, не и за мен.

Той надигна бутилката и отпи от нея. После я насочи към Барбара, сякаш за да придаде повече тежест на думите си.

— Искам да напуснеш дома ми! Моят дом.

— Няма да се случи, Оливър.

Той повиши глас:

— Имам повече права върху къщата от теб.

— Не ми говори за права.

— Обичам я повече от теб. Заслужавам я. Ти не я обичаш.

— Не ми се слушат глупостите ти.

— Не можеш да ми вземеш всичко. Нещо трябва да ми оставиш.

— Не ставай сантиментален лигльо.

Усети как напрежението в него се покачва.

— Ти си егоистична и алчна, Барбара. Проклета, зла кучка.

— Спечелих си с труд репутацията. Сега ще трябва да се боря, за да я запазя.

Той пресуши бутилката, пусна я на пода, и с леко залитане тръгна към вратата. Преди да излезе, се обърна и подхвърли:

— Благодаря за пастета.

— Не благодари на мен. — Тя изчака, докато се увери, че е привлякла напълно вниманието му. — Благодаря на Бени.

— На Бени?

Той се заклатушка и се подпря с ръка на стената. Олюля се, но с усилие се изправи и я измери с поглед, изпълнен с ярост. Барбара предусети действията му, преди той още да е помръднал. Пресегна се към чантата, вдигна я и я стисна пред гърдите си, след което стана рязко и събори стола.

Сякаш на забавен кадър видя как лостът в ръката на Оливър се стовари върху свещника и го събори от масата. После той една по една

настъпи всичките свещи и ги изгаси.

Настъпи пълен мрак. Барбара бръкна за касапския сатър и го вдигна над главата си, готова да се отбранява. Решена беше да му демонстрира пълния капацитет на своя инат и кураж.

Очакваше да я нападне и остана изненадана, че не го направи. „Бои се“ — каза си.

Стаята се изпълни с оглушителен звук от удар на метал в дърво. Лостът се заби в масата, модел на Дънкан Пфайф. Болката от наранената дървесина сякаш се прехвърли върху собствената ѝ плът. Под прикритието на тъмнината тя излезе от трапезарията, тихо мина по коридора, качи се по стълбите и влезе в стаята на Джош.

Сви се в дрешника, с чантата в скута, стиснала дръжката на сатъра. Лудешкото биене на сърцето ѝ отчасти заглушаваше разрушителната канонада отдолу.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Оливър дълго лежа на пода в стаята си, опитвайки се да си възвърне чувството за реалност. Но гледаше да протака, защото връщането на времето означаваше и връщане на болката. Можеше да си лежи тук цяла вечност. Щеше да избегне съществуването. Съществуването беше враг.

Времето беше се изнизало неусетно. Беше изгубил представа за последователността на събитията. Лежеше в локва от собствената си застояла пот. Откри, че състоянието му го дразни, защото означаваше, че започва да се опомня. Когато стана очевидно, че е неизбежно да се върне към действителността, той отвори очи.

Беше ден. Кой точно — не знаеше. Упорито избягваше чувството за време. Стаята беше затрупана с празни бутилки от вино. Когато размърда краката си, бутна някои от тях и те се търкулнаха една към друга. Звънът им му напомни, че е жаден, и той запълзя, за да потърси пълни бутилки.

Намери една, надигна се и след като не можа да открие тирбушон, счупи гърлото на бутилката и жадно започна да пие. Течността се разля по брадичката и по голите му гърди. Дори не обърна внимание на цвета и реколтата на виното. Небцето му беше изтръпнало, а вкусовите му рецептори сякаш бяха изчезнали.

Когато се поосвежи, се изправи, придържайки се за леглото. Беше замаян и му се гадеше. Устата му беше пресъхнала, преглъщаше с усилие. Времето вече го настигаше. Не можеше да избяга от него.

Изведнъж долови неясни звуци. Сигурно неговият съюзник, къщата, се опитваше да общува с него. В далечината се чу странен шум като от сечене на дърва. Къщата се опитваше да му каже нещо. Искаше да изплаче болката и гнева си.

Мисълта за безпомощността на неговия дом го свести. И рязко го върна към настоящето. Осъзна, че часовникът в коридора не отмерва времето, беше забравил да го навива и така да го поддържа жив.

Макар и настоящето да се проясняваше, близкото минало му се губеше. Историята постепенно му се изясни. Беше търсил Барбара навсякъде — в кухнята, после в оранжерията, градината, гаража. Дори разкова стълбите в задната част на къщата, за да ѝ попречи да излезе, ако още беше вътре. Обиколи двора и къщата, след което влезе през главния вход. Беше си внушил, че тя е на тавана, затова бързо изтича нагоре и като пълен глупак се опита да изкачи стълбите на горния етаж, забравил, че беше заложил капан там. Подхлъзна се и падна, преди още да е изкачил второто стъпало. Значи до тавана не можеше да стигне, той се беше погрижил за това.

Макар и препятствието да беше негово дело, след случката той стана по-бдителен и предпазлив. Щом мръсницата можеше да стори подобно нещо с Бени, значи беше способна на всичко. На всичко. А пък, ако той умреше, кой тогава щеше да пази къщата?

Спомни си, че по едно време беше чул някакви звуци, затова тръгна към мястото, откъдето се разнасяха. Някой викаше от ужас или от болка. Стигна до оранжерията и видя смътно позната фигура да тича в градината. Ан! Не беше поставил капаните за нея и му олекна, когато видя как тя избяга. Тази война не беше нейна. Капаните бяха за Барбара.

Мисълта го върна в неговата стая, където бе оставил времето да изчезне, да се изпари. Сигурен беше, че проклетницата е някъде в къщата. Сигурно се таеше като плъх и се шмугваше в скривалищата си. Трябваше само да я накара да излезе от дупката и да я прогони. Внимателно, хитро.

Легна и остави умът му сам да измисли план. Отново започваше да се смрачава. На нощното шкафче откри наполовина изгоряла свещ и я запали. Мъждукащата жълта светлина му подейства успокояващо. Отново се почувства в безопасност и съзнанието му се проясни.

Хапна малко мухлясал хляб и го прокара с вино. После с металния лост в едната ръка и свещта в другата, внимателно отвори вратата. Стъпи върху нещо, което изхруска. Наведе и се видя една от стафордширските фигурки — беше счупена. Една от най-ценните, Гарибалди. Сподави тъгата си и вдигна свещта. На вратата забеляза познатия почерк на Барбара, надписът беше с червило. Вече не използваше хартия или картон, а пишеше направо на вратата.

„Ще чупя по една всеки ден“ — прочете той.

Загърби всякакви емоции, нямаше полза от тях. Сега трябваше да се съсредоточи върху онова, което предстоеше да направи. Взе инструментите и свали болтовете от пантите на всички врати, освен неговата — на дрешници и гардероби, стаи, навсякъде, където имаше панти. Никоя врата, освен неговата и тези, водещи към външния свят, нямаше да могат да се отворят, без да изскърцат — най-сигурната аларма. Нагласи ги така, че и от най-малкото помръдване да паднат. После се зае с мебелите, на които също разхлаби болтовете, махна краката и стойките. Щяха да се разпаднат при най-лекото докосване.

Остави трапезарията, която и така цялата беше в руини. Макар че не може да се удържи и със задоволство погледна надписа, който бе издълбал върху масата: „КУЧКА“. В кухнята разхлаби всеки винт и гайка, които видя, особено онези, които още държаха малкото тенджери, останали по местата си. Стори същото с рафтовете и вратичките на шкафовете. Работеше методично, съсредоточен върху действията си, прогонил всякакви странични мисли.

Свещта догоря, но навън беше започнало да се развиделява. Благодарен за естествената светлина, той премести най-тежките тенджери на площадката на първия етаж. Другите постави по ъглите на подпорните стълбове. Разхлаби и перилата на стълбите, после преряза щифтовете, придържащи мокета към стъпалата. Едно леко докосване на перилата и онзи, който се опитваше да се задържи, щеше да полети право върху големия полилей.

Часовникът беше следващото предизвикателство. Той нагласи махалото да се удря в дървената кутия. После настрои механизма така, че когато часовникът отбива часа, мелодията да звучи по-силно. Следващата му работа беше да разхлаби крепежните скоби на картините, окачени на стените в библиотеката и гостната.

Наслаждаваше се, на собствената си изобретателност, благодарение на която и при най-лека вибрация щеше да настъпи хаос и разрушение. Всичко щеше да се срути в един миг като експлозия на фабрика за фойерверки. Толкова се развълнува, че сърцето му заби до пръсване, зави му се свят. Стъпвайки на пръсти, бързо се изкачи по стълбите и се шмугна в стаята си.

Порови сред бутилките, намери две пълни — шампанско „Дом Периньон“, реколта '69. Отвори едната. Корковата тапа изхвърча, от гърлото потече пенлива течност. Оливър отпи малко, останалото изля

върху главата си, както правят автомобилните състезатели, когато спечелят шампионат. Но той още не беше спечелил и не пропусна да си го напомни.

Още не. Щеше запази другата бутилка за истинската победа.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Просната на „легло“, което си беше направила от изолираща вата, натрупана в ъгъла на таванското помещение, Барбара чу стъпките на Оливър — разхождаше се в долното помещение. Въздухът на тавана беше застоял и горещ, затова се беше съблякла само по бикини. До нея беше пазарската чанта с всичкото ѝ движимо имущество.

През последните дни и нощи се беше местила от стая в стая, тихо и незабелязано, напрягайки всичките си сетива.

Сега за пръв път чуваше стъпките на Оливър. След като знаеше къде се намира в момента проклетият ѝ съпруг, можеше да нанесе поредния удар. Изтича в библиотеката и сложи няколко стафордширски фигурки в чантата. После направи на сол статуетката на Гарибалди и разпръсна парчетата пред заключената врата на Оливър. След което спокойно написа с червило предупреждението си.

Влезе в предишната си стая и потърси чисти дрехи. Помещението вонеше на развалена храна и тя запуши носа си. Всеки предмет тук, включително дрехите ѝ, беше пропит от отвратителната миризма.

Тъй като вътрешната ѝ антена беше „включена“, тя усети, че някой наблюдава къщата. Надникна през процепа между спуснатите пердета и видя Ан под едно дърво от другата страна на улицата. Едва я позна, тъй като мислено беше затръшна вратата към миналото си. Коя беше Ан?

Помнеше я като враг, като враждебен елемент. Затова бързо я прогони от своята реалност, като затвори капациите на прозорците.

С усилие се изкачи по стълбите. Преодоля капана на Оливър, като седнаше стъпало по стъпало, притисната до стената. Стана ѝ приятно, че успя да овладее препятствието. Досега беше удържала на всичките му нападения. И беше изобретила нейни капани. Нейното главно оръжие щеше да бъде упоритостта и издръжливостта. Щеше да издържи по-дълго от него.

Той изобщо не се стараеше да не се издава и Барбара успя да се промъкне през квадратния люк, свързващ тавана с килера в задната част на къщата. Допълзя до ръба на стълбите и се заслуша в звуците, издавани от него, за да определи действията му. Правеше нещо с вратите и мебелите. Чу го как отиде в кухнята, излезе във фойето, после се качи по стълбите.

Сетивата ѝ бяха изострени до крайност, затова можа да определи къде се намира врагът ѝ. Поослуша се още малко, после се върна в килера и се качи обратно на тавана, доволна от котешката си пъргавина. Легна до квадратния люк и продължи да се вслушва. Той поставяше капани, сглобяваше препятствия, създаваше нови опасности. Идеята ѝ се стори забавна. Не знаеше ли, че къщата беше неин съюзник, а не негов? Никое негово изобретение не можеше да ѝ причини вреда. Крайно глупаво беше досега да не го е разбрал.

В съзнанието ѝ всеки отделен звук обрисуваше неговите тактически ходове, неговите капани. Убедена беше, че разбира абсолютно всичко, което той прави. Е, и тя си беше запазила нещо за него.

Залази по нагорещения от слънцето под на таванското помещение, полуосветено от проникващата през капандурите дневна светлина. На рамото си беше закачила пазарската чанта. Беше си направила каиш за сатъра и го беше преметнала като лък пред гърдите си.

Веднъж, преди много години, беше се качила тук, на тавана. Тогава бяха дошли да монтират полилея и казаха, че основният прът на стойката трябва да се подсили, ако искат полилеят да бъде закрепен здраво. Поради тази причина към конструкцията бяха добавени допълнителни дървени прътове.

Намери точното място, където веригата беше свързана със спици към основния прът. Спомни си, че мъжете, които го бяха монтирали, бяха горди с делото си. И наистина имаше защо. Полилеят беше идеално балансиран и здраво закрепен, имайки предвид, че висеше на синджири на височина три етажа.

Заудря със сатъра по дървения прът. Трудно щеше да е. Сатърът не беше чак толкова ефективен като брадва. По тялото ѝ изби пот, наложи се от време на време да си почива. Целта ѝ беше да отслаби пръта, а от там и стабилността на полилея. В случай, че ѝ потрябваше

разрушително оръжие, ако всички други се окажеха неефективни. Знаеше, че и Оливър не пести сили, за да устройва хитроумни капани, предназначени за нея.

След като сече пръта близо час, тя легна изтощена върху изолиращата вата, докато не възстанови силите си.

Когато слезе през дупката на тавана, навън се беше стъмнило. Чу как Оливър затвори вратата на неговата стая — както обикновено, за нея това бе сигнал, че може да излезе от безопасното си скривалище. Придвижи се опипом, пръстите ѝ бяха като чувствителни антени. Нещо по вратата на килера не беше както трябва. Разбра, че е махнал пантите. Отвори я бавно, безкрайно предпазливо, и се промуши през тесния процеп. Наистина ли наивникът вярваше, че къщата ще иска да я нарани? Това не беше възможно нито сега, нито когато и да било.

Докато пълзеше на колене, тя протегна ръце, докосвайки всеки предмет подобно на минен детектор. Вратата се отвори гладко, без почти никакво триене и скърцане. Беше разхлабил мокета върху стълбите. Опъна се по протежение на стъпалата и по гръб леко и бавно се плъзна до долу. Очите ѝ вече бяха привикнали към тъмнината и тя забеляза странните форми по стъпалата на първия етаж. В ума си беше създавала карта на всичко в къщата и най-малкото несъответствие задействаше вниманието ѝ. Лекото докосване на пръстите ѝ например показва, че перилата са разхлабени.

Горда както с бързия си ум, така и със способността си да се придвижва незабелязано, тя тръгна към стълбите в задната част на къщата. Беше махнал клина. С него опасността от липсващите болтове беше по-голяма. Сега тя лесно можеше да се справи с проблема. Прибягвайки до „метода на шейната“, както го беше кръстила, тя се плъзна по гръб надолу по стъпалата. Препятствията, които Оливър беше поставил върху равната повърхност, бяха лесно избегнати. Пропълзя по коридора и до библиотеката, взе шепя нови стафордширски статуетки от полицата над камината. Сложи ги в чантата и внимателно се върна по същия път, избягвайки всички нелепи клопки на онзи мръсник Оливър.

Качи се обратно по стълбите, като забиваше в стената сатъра и го използваше за опора. „За всяка мярка си има контрамярка“ — каза си тя, надсмивайки се над глупостта му. Как само я беше подценил.

Клекна пред вратата му и избра два Наполеона от чантата. Обезглави ги със сатъра и ги постави на пода.

Написа с червилото на вратата: „Главите им хвъркнаха.“ Едвам сподави кикота си и се оттегли в скривалището си, използвайки отново „алпинисткия“ метод със сатъра.

Легна върху импровизираното си легло, загърбила мислите за жегата, потта и каквито и там физически неудобства да я бяха споходили. Само една емоция я владееше. Радостта, че го е надхитрила. Тялото ѝ също беше обладано от изключително удоволствие, необичаен екстаз, нещо като следоргазмена тръпка. Зърната ѝ се бяха втвърдили, беше се подмокрила.

Тя беше Барбара, никой не можеше да я сбърка. Господарка на самата себе си. Барбара, която винаги оцеляваше в джунглата.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Страхът беше обезсилил Ан и тя лежеше в стаята си, заслушана в неравния ритъм на климатика. Сякаш работеше в синхрон с туптенето на сърцето ѝ. Длъжна ли беше да съобщи за онова, което ставаше в къщата? Но какво щеше да съобщи? Самата тя нямаше никакво обяснение за видяното. Какво в действителност ставаше там? Представи си как я разпитват в полицията в стая, воняща на урина.

— Мисля, че се опитват да се убият взаимно.

— От къде знаете?

— Бях там. Цялата къща е опасна за живота.

— Какво правехте там?

Не се боеше, че ще я обвинят. А дали? Може би, ако беше поговорила с Оливър. Поне да го беше докоснала. Но пък, от друга страна, наистина ли го беше видяла? Онази занемарена, приличаща на зомби фигура, той ли беше? Със сигурност нямаше нищо общо с мъжа, когото беше обичала. Обичала? Думата ѝ се стори отблъскваща в момента.

Но дори и безмълвният, изнемощял Оливър не ѝ вдъхваше толкова ужас като самата къща. Постройката се беше превърнала в смразяващ кръвта, безпльтен и безкръвен чудовищен звяр. Споменът съживи преживените от Ан терзания. Сякаш двамата ѝ бяха вдъхнали от взаимната си омраза и по този начин ѝ бяха дали живот. Къща? Вече я мразеше. Отвращението ѝ даде сила да стане от леглото.

Не можеше да остане нито минута повече в стаята. Облече се и слезе на първия етаж. На рецепцията я чакаше съобщение от Ив. „Моля те, обади ми се веднага.“

Беше рано сутринта, но въпреки това се обади. Свърза се с мърморещия директор на лагера, който отказваше да извика Ив, докато Ан не настоя, че е много важно.

— Не съм се чувала нито с мама, нито с татко три седмици. Страх ме е, Ан. — В гласа ѝ се открояваше напирателната истерия. — Джош е много изнервен. И двамата страшно сме притеснени.

— Сигурно още са на почивка.

— Не вярвам. Защо телефонът им е изключен? Изпратих им дори телеграма. Върнаха ми я с печат „Адресатът не е открит“. Но писмата ми не се връщат.

— Не са оставили адрес за контакт. Което означава, че не планират да се бавят много.

— Обадох се и на двете ни баби. Те също не са ги чували. И също са разтревожени.

— Наистина мисля, че няма защо да се тревожиш. Просто са имали нужда да се махнат малко от града и са заминали поотделно.

— Извинявай, но не го вярвам, Ан. Мисля да се върна у дома и сама да се убедя — продължи Ив.

— Е, това е абсурдно.

— Но защо не се обаждат? Защо не ни пишат? Каквито и противоречия да имат в момента, ние си оставаме техни деца. — Гласът ѝ стана панически и тя се разплака. Сълзите напиреха и у Ан. „Децата не трябва да се връщат!“ — помисли си.

— Да направим така — предложи тя. — Ще ги открия къде са и ще им кажа да ви се обадят, защото сте притеснени. Ще се обадя довечера, обещавам. — Трябваше ѝ време да обмисли ситуацията. И трябваше на всяка цена да задържи децата по-далеч от тази чудовищна къща.

Последва дълга пауза. В слушалката се чуваше подсмърчането на Ив. Мъчително беше. Искаше ѝ се да можеше да прегърне момичето и да го утеши.

— Добре — отвърна Ив, като думите прозвучаха ултимативно.

— Само не върши глупости — предупреди я Ан и веднага съжали. Така само щеше да привлече вниманието и Ив щеше да заподозре нещо. — Моля те — добави.

— Ще чакам да ми се обадиш — каза момичето, вече поуспокоено.

Ан остана известно време в телефонната будка с разтреперани ръце. Страх я беше да се връща в онази къща.

Тръгна срещу хорския поток в час пик, без да обръща внимание на колите по улиците и на клаксоните.

Нямаше никакъв план. И отново се поколеба дали да се обади в полицията. Имаше ли право да се бърка? Мислите ѝ бяха объркани.

Едно нещо беше сигурно. Никога повече нямаше да влезе в дома на семейство Роуз.

С трепет се приближи отново към „прокълнатата“ къща. Постройката изглеждаше напълно невинно. Бялата ѝ фасада и черните капаци на прозорците лъщяха на слънчевата светлина. Ан пристъпи към вратата и потропа с хлопалото. Ръката ѝ се разтрепери, сърцето ѝ се разтуптя. Както и преди, вътре беше тихо. Този път се закле, че нищо няма да я спре. Възпря се на първо време и продължи да звъни периодично и настойчиво. „Рано или късно ще отворят“ — казваше си.

Когато никой не отвори след двацет минути звънене, тя затропа с юмруци по вратата.

— Моля ви! — викаше. — Отворете! Заради децата! Моля ви.

Завика по-силно. Нищо наоколо не трепна, беше тихо и спокойно както никога досега. Никой не излезе да се поинтересува какво става. Всеки един от обитателите беше сигурно защитен от стените на голямата си къща. Освен това мнозина бяха заминали за лятната ваканция, а бръмченето на климатиците в съседните къщи заглушаваше всякакъв шум. Всеки живееше собствения си живот, глух за болката и гнева на останалите.

„Колко малко общуват помежду си богатите хора“ — каза си тя. Всяка къща беше като частен брониран кораб, на който пътниците плаваха по свой собствен курс.

Даде си обет да бъде неуморна и несъкрушима. Дланта ѝ изтръпна от болка.

— Знам, че сте там! — продължи да вика.

Нещо попадна в периферното ѝ зрение и тя рязко вдигна глава. Видя лицето му в процепа между пердетата на прозореца на горния етаж. Засенчи с длан очите си от слънцето и направи няколко крачки назад.

— Оливър! — извика.

Физиономията му се мерна между сенките. После той се приближи до прозореца. Лицето му я изуми. Беше слабо и измъчено, брадясало. Погледът му беше отнесен, очите му налудничаво проблясваха.

— Децата — извика Ан. — Трябва да се обадиш на децата.

Оливър продължи да я гледа отгоре, без да разбира нищо. Изглеждаше объркан. Безразличен.

— Твоите деца! — изкрещя тя.

Лицето му беше бяло като тебешир и напълно безизразно.

— Аз съм! Ан.

Той бавно кимна. Реакцията му беше не съвсем ясна. Какво ставаше? В съзнанието ѝ изплува представата за къща, обитавана от духове. Викът ѝ замря в гърлото ѝ, когато зърна Барбара на един от прозорците на третия етаж. Усмиваше се благо и доволно. Видът ѝ се беше променил. Косата ѝ беше разрошена, лицето ѝ — отслабнало и посивяло.

— Трябва да се обадите на децата! — извика Ан с надеждата и двамата да я чуят. Изненада се, когато Барбара кимна в знак, че е разбрала. Защо трябваше да ги умолява за подобно нещо? Ив и Джош бяха техни деца. Безразличието им ѝ се стори противно. Оливър продължи да я гледа безизразно. Видя го как вдигна винена бутилка и отпи от нея голяма глътка. „Кои са тези хора?“ — запита се тя.

— Разбирате ли ме? — провикна се.

Барбара продължи да кима като механична кукла.

Оливър, вперил в нея безчувствения си поглед, отново надигна бутилката. Ан се почувства безпомощна и безсилна. Спомни си какво е вътре в къщата и потрепери от страх.

Постройката, погледнатата отвън, сякаш ѝ се присмиваше. Щастливата къща. Поиска ѝ се да пропадне вдън земя като Йерихон. Зад тези нагли и нечестиви стени се криеха грозни тайни. Чистата бяла фасада и арогантната аристократична атмосфера около нея я отвращаваха. Тя се обърна и си тръгна. Когато отново погледна назад за последно, тях ги нямаше. Сигурна беше, че си е изпълнила дълга. Не искаше да види отново нито тях, нито къщата, докато е жива.

* * *

Вървя дълго, опитвайки да осмисли видяното. Мъжът на прозореца не беше човекът, когото беше обичала. Спомни си отнесения му поглед, но отхвърли предположението, че просто е бил в силно алкохолно опиянение. Онова, което видя, беше нещо много повече. И Барбара. Толкова самодоволна изглеждаше. Стори ѝ се дрогирана, откъсната от реалността. Ан стигна до Двайсет и втора

улица, прекоси околоръстното на Уошингтън Съркъл, продължи към Линкълн Мемориал, оттам по моста и по велосипедната алея покрай Пентагона. Вещи — с какво бяха полезни те? По-добре беше да не притежаваш нищо. Вещите носеха смето на разрушението. Сравнени с човешките ценности, те бяха боклуци без никаква стойност. Да нямаш нищо те правеше морално чист и непорочен. Тя реши, че никога няма да притежава каквото и да било. Що се отнася до любовта, може би Барбара беше прана в крайна сметка. Любовта беше измамна. Но за кого?

Беше толкова погълната от мислите, че не забеляза кога е залязло слънцето. Надвисналата тъмнина опресни паметта ѝ. Беше обещала да се обади на Ив и веднага затърси обществен телефон. Казаха ѝ, че има един по-нататък по пътеката. Оказа се по-далеч, отколкото очакваше, и стигна до него чак когато напълно се стъмни. Нямахше монети и накрая реши да пресече магистралата пеша и да отиде до хотел „Мариот“, където един от служителите ѝ развали долар.

Намери телефон, набра номера и зачака нетърпеливо, докато викаха Ив. После в слушалката прозвуча непознат глас.

— Ив си тръгна — прошепна гласът.

— Тръгна?

— Да, с Джош. — Последва дълго мълчание. — Ан ли е на телефона?

— Да.

— Аз съм Кати, приятелката на Ив. От лагера още не са забелязали, че ги няма. Каза, че ще ти се обади, когато се върне у дома.

— Какво? — Ан с усилие си пое дъх.

— Притесняваше се за родителите си. Взе със себе си и Джош. Качиха се в автобуса.

— Кога ще пристигнат във Вашингтон?

— Около осем часа.

— Защо не изчака обаждането ми?

— Не можа да се стърпи. Искаше сама да се убеди. Всяка нощ плачеше насън.

— Глупаци — извика Ан в слушалката. Кати се стресна. — Не, не говоря за теб. — После ѝ благодари и затвори. Погледна си часовника. Беше почти осем и половина.

Тичешком прекоси фоайето на хотела, изскочи навън и спря такси.

— Карайте бързо! — извика на шофьора. — Моля ви.

Оливър стоеше в мрака на стаята си. Отнякъде отново се разнасяха глухи удари, сякаш Барбара хвърляше пръст върху ковчегата му. „Няма да ме победиш!“ — каза си той и стисна зъби. Спомни си последния разговор с нея. Обвинила го беше, че я е превърнал в обикновена домакиня, в жена без цели в живота.

— Можеше да ми кажеш, преди всичките тези години, преди да изградя живота си. — Сигурно беше отговорил така, вече не беше сигурен. В главата му витаеха само смътни спомени за разговора.

— Не знаех.

— Не знаеше?

— Бях заслепена от любов.

— Заслепена? Любовта може ли да заслепява?

— Да.

„Е, тогава и мен ме е заслепила!“ — изкрещя той мислено. Как смееше да му отнема живота? Целият му живот. Семейството му. Но къщата беше негова. Нея нямаше да му отнеме. Тя никога няма да я получи. Никога, никога, никога, никога.

Някакви шумове нарушиха мислите му — изскърцване на гуми, бръмчене на автомобилен двигател. Погледна през пердетата и видя очертанятията на такси на слабата светлина на уличната лампа. Появиха се познати, сенчести фигури. Момиче и момче. Те застанаха и погледнаха към къщата, докато таксито се отдалечаваше. Оливър отвори уста, но не можа да намери думи. Вместо това отстъпи от прозореца. Заради спуснатите пердета стаята тънеше в мрак. Клатушкайки се, той прекоси помещението, настъпвайки разхвърляните празни бутилки. Подпря се на стената. Сви се в ъгъла и се примоли децата да си отидат. Молеше се коленичил, вперил поглед нагоре. На кого се молеше?

— Господи, помогни ми — прошепна и се опита да стане. Тялото му го теглеше надолу, не желаше да се подчини, искаше да си остане на сигурно в ъгъла. Чу тропането на хлопалото — ритмично,

настойчиво. След малко звукът затихна. Може би щяха да си отидат. Изправи се и се заслуша.

Тропането спря. Тишина. Последва нов звук — автомобилен клаксон във ветровитата нощ.

— Мамо, татко, ние сме.

„Кои са те?“ — замисли се той.

Тропането започна отново, заглушавайки техните гласове. Чу тих шепот, после звук на метал и онова, от което толкова много се беше боял, стана реалност. Вратата се отваряше.

Изскочи от стаята, но стъпките му бяха несигурни, затруднявани още повече от счупените фигурки по пода. Загуби равновесие и падна. През медните прътове на перилата видя как вратата се отвори и чу виковете на децата, когато се подхлъзнаха и паднаха. Помъчиха се да станат, но отново се строполиха на пода. Искаха да стигнат до стълбите.

— Вървете си! — Думите му изникнаха от само себе си. Децата се стреснаха. — Моля ви, вървете си!

Това не беше неговият глас, а на Барбара. Видя я, застанала на стълбищната площадка над него. Лицето ѝ беше изплашено, ужасено.

— Мамо! — Гласовете на Ив и Джош отекнаха едновременно.

Когато я видяха, ужасено политнаха напред. Опитаха се да се задържат, като се хванат за мокета на стълбите. Незакрепеният мокет поддаде и лавина от железни гърнета се строполи отгоре с гръм и трясък. Часовникът също се включи със своя необичайно гръмогласен звън. Картините изпопадаха от стените. Ив и Джош се притиснаха един до друг и едва успяха да избегнат падащите гърнета.

— Вървете си! — изпищя панически Барбара. Тя го погледна умоляващо. — Спаси ги, Оливър. Те са наши деца.

Нейното хлипане го отрезви и за първи път откакто беше започнал кошмарът, той видя предишната Барбара.

— Нашите деца — повтори и тежко преглътна. Отчаяно се помъчи да проясни съзнанието си. Времето сякаш се беше свило, ускорило. Двамата се гледаха цяла вечност. Усети същото като преди толкова много години в Чатъм. Може би в крайна сметка то още съществуваше. Дали очите ѝ не молеха за онова, за което копнееше и той — втори шанс?

Ив и Джош се размърдаха. Часовникът продължаваше неспирния си бумтеж. Изпопадаха още предмети. Викът на Барбара отекна из цялата къща, заглуши другите шумове. Увлечена, тя се беше преместила прекалено близо до перилата, които бяха паднали на пода. Беше загубила равновесие и сега, крепейки се със сетни сили за дъските на пода, висеше от два етажа височина.

— Стой така! — извика Оливър. — Сега идвам.

Обърна се и към децата:

— Моля ви, излезте! Аз ще я спася. Само излезте от къщата.

Те се запрепъваха към външната врата, натъкваха се на различни паднали предмети и се хлъзгаха, докато накрая не излязоха. Застанаха отвън и изплашено занадничаха през откренатата врата.

— Дръж се, Барбара. Само още миг. Дръж се.

Сърцето му туптеше като лудо. Придвижи се до ръба на балкона, пресметна на око разстоянието до полилея, присви колене и скочи. Хвана се за тежкия синджир и опрял петите си в металните спици, се залюля, докато не приближи до Барбара. С още няколко залюлявания успя да се вкопчи в ръба на площадката.

— Спокойно, скъпа — извика, докато се опитваше да хване ръката на Барбара.

— Не мога... — промърмори тя.

— Не, можеш — твърдо отвърна той. Тогава чу силно изскърцване над него. Полилеят рязко се спусна надолу.

— Дръж се с едната ръка, а с другата се хвани за мен.

— Не мога, Оливър. — Плачеше, беше изпаднала в истерия.

— Чуй ме! Можеш!

Тя поклати глава. Беше очевидно, че силите я напускаха. Той разгъна пръстите на ръката ѝ. Инстинктивно Барбара протегна другата си ръка и го обгърна, а тежестта ѝ се прехвърли върху полилея. Скърцането над тях се усили и полилеят отново се спусна надолу.

Той нямаше време да погледне. Само почувства как огромният полилей се устреми надолу. Падаше заедно с Барбара. В последния момент видя как таванът отгоре се разцепи като при земетресение. Нямаше време да извика. Стисна Барбара по-силно. Всичко се срина изведнъж. Когато полетя надолу, последната му мисъл беше дали ще види отново небето.

Издание:

Уорън Адлър. Войната на семейство Роуз

Американска. Първо издание

ИК „Плеяда“, София, 2006

Редактор: Весела Прошкова

ISBN: 978-954-409-247-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.